

PETRANA SABOLEK

Što Kaj Bre

dramska književno-scenska djela

Online zbirka dramskih književno-scenskih djela *Štokajbre* pohranjena je kod Hrvatskog arhiva weba u izvornom obliku, bez lekture i korekture, s pristupom putem portala digitalna.nsk.hr.

Korištenje ovog djela dopušteno je uz obvezno pridržavanje propisa o zaštiti autorstva, a kopiranje, umnožavanje, dijeljenje, objavljivanje, prikazivanje i izvođenje samo uz suglasnost autorice.

Radna naslovnica i zadnja stranica rukopisa vlastite su izrade kreirane uz pomoć interneta.

SADRŽAJ

Gypsy magic studio, <i>satira u jednoj slici</i>	4
Gospođa mama, <i>satira u 3 prizora</i>	30
Dundo Maroje, alias "Dundo Maroje", <i>komedija situacije u 11 prizora</i>	53
Poljubac smrti u termitnjaku, <i>komedija situacije u jednoj slici</i>	81

GYPSY MAGIC STUDIO

satira u jednoj slici

GYPSY MAGIC STUDIO

satira u jednoj slici

Mjesto i vrijeme radnje: Zagreb, 2016.

Mjesto i vrijeme nastanka djela: Čakovec, 2016.

LIKOVNI:

MARINKO, *tast, pristali Dalmatinac u srednjim godinama*

JELISAVETA, *tašta, dotjerana beogradska milostiva*

VLATKO, *zet, nezaposleni intelektualac, Zagrepčanin, s pregačom oko pasa*

IGNAC ili ROMAN, *mlađi Cigan s imenom za ne Rome, odnosno, s imenom za Rome*

AIDA, *Ciganka, dojilja, Ignacova žena, s velikim prsima*

ZULEJHA, *Aidina sestra, atraktivna gatarica i vidovnjakinja, džipsi stila*

FRANCIKA, *susjeda, Međimurka*

GOJKO, *susjed, Hercegovac*

VUKAŠIN, *mušterija, Crnogorac, s dugim usukanim brkovima*

ANĐA, *Marinkova majka, Dalmatinka*

BERTA i BARTOL, *unuci Marinka i Jelisavete, predškolske dobi*

RONALDO i RONALDINJO, *blizanci Ignaca i Aide, vršnjaci Berte i Bartola*

MULO, *duh*

POSJETITELJI GYPSY STUDIA, *nekoliko statista*

FABULA i SCENA

Jelisaveta i Marinko, u zagrebačkom stanu kćerke i zeta ispomoć su u čuvanju troje unučadi dok je kćera Marinka na simpoziju u inozemstvu. Treće unuče je dojenče, na prsima, s pripremljenom tzv. bankom izdojenog mlijeka u frižideru, koja neoprezom nestaje pa se pitanje njegovog hranjenja rješava na jedini mogući način, putem dojilje, u ovom slučaju, ciganke, Aide. No s dojljom, u zagrebački dvosobni stan useli i čitava Aidina obitelj, uključujući i sestru Zulejhu, atraktivnu gataricu s obiteljskim *Gypsy magic studijom*. I dok zet Vinko, nezaposleni znanstvenik, intelektualac, bezuspješno traži posao, dotle Zulejhin office za vraćanje i čaranje radi punom parom, pretvarajući na trenutke zagrebački stan u "Jugu" u malom. Na sceni dnevna soba s nevidljivom kuhinjom i ležajem u spavaćoj sobi.

Igra započinje plaćem dojenčeta iza scene uz koji na scenu, bučeći, utrče Berta i Bartol. Natjeravajući se bace se na pod o kojega udarajući rukama traže palačinke što ih Vlatko peče u kuhinji. Na scenu uđe Marinko, u pidžami, raščupan s novinama i naočalama u ruci. Buka mu je prejaka.

MARINKO (*pogledavši djecu šutke preko naočala, povikom prema kuhinji*): Dica su ti gladna, zete!

VLATKO (*povikom iz kuhinje*): Strpljen-spašen, taste, nek pričekaju malo. Ni mene nisu peruškom po guzici pa kaj mi fali?

MARINKO (*sebi u bradu, prilazeći frižideru*): Pos'o, ti fali zete! Samo poso!

Marinko uzima iz frižidera dvije bočice s mlijekom, daje ih Berti i Bartolu, što Vlatko ne opaža. Berta i Bartol počinju piti i odmah se umire, a on legne na kauč i počinje listati novine. Na scenu uđe Jelisaveta s dojenčetom u naručju.

JELISAVETA (*ugledavši boce u dječjim rukama s nevjericom zastaje*): Odakle ovoj deci ove flašice? Da to nisu one iz frižidera?

MARINKO (*preko novina i naočala*): Jest, to su one iz frižidera, i kakva je sad opit oko toga nevira? Dici ništa neće bit, ugrija san ih među rukama.

JELISAVETA (*osupnuto*): A šta će da bude sa maleckim? To je, njegovo mleko, izdojeno, Marinkino dok je žena na putu, razumeš?

MARINKO (*pokajnički*): A, razumin, izdojeno mliko!?

JELISAVETA (*ljutito*): Jest, izdojeno mleko!

Iz kuhinje na scenu izlazi Vlatko s "palačinkama" na tanjuru. Bočice u rukama Berte i Bartola ne opaža.

VLATKO (*veselo*): A, stižu i palačinke!

JELISAVETA (*sarkastično*): E pa baš dobro da stižu. K'o naručeno za dojenče!.

BERTA BARTOL (*uglas, cendravo*): Ja ću palačinke! Ja ću palačinke!

JELISAVETA (*povikom*): Ćut, bre! Jedite te palačinke i da ni jedan više nije pisnuo, hajvani*, jedni!!

MARINKO (*pomirljivo*): A nemoj tako ljubavi, nisu dica kriva, ja san kriv, ja san im da boce!

* životinja, stoga, samoživo stvorenje

Vlatko tek sad opaža boce u dječjim rukama, ali ne komentira.

JELISAVETA (*sama sebi, ljutito drmusajući dojenče*): Ispraznili bre detetu banku majčinog mleka kao da je nacionalna (*prema Vlatku i Marinku*): ili ste možda mislili da ću ja da vam dojim dete dok mu se majka ne vrati?

VLATKO: S dužnim poštovanjem, gospođo, tašta, ali vaši su izvori u tom smislu, nažalost, već odavna presušili.

JELISAVETA (*uvrijeđeno*): Ne kažem da nisu, zato ćeš ti zete da se isprsiš kad malecki ponovo zakmeči. Programirano za tri sata.

MARINKO (*pomirljivo*): Ajd', nemoj na zeta, ljubavi, nije on ništa kriv. Ja san dicit da boce, da ih smirin dok ne dođu palaćinke. Mislija san, ispit će malo, a najmanjemu će biti dosti i ono ća u bocami ostane.

VLATKO (*s uzdahom*): A, ne bi to išlo, taste! Ovakve boce postaju kontaminirane čim ih se otvori.

JELISAVETA (*sama sebi*): O, sačuvaj me, Bože, kontaminisano mleko za vlastito unučel!

MARINKO (*pokajnički*): Ama, nisan ja tako mislia, Jelisaveta! A nisan zna niti za banku, niti za kontaminiranje, a sad, Gospe mi, još manje znan ća će mali odsad jist!

MARINKO (*pomirljivo, ustajući*): Kupit ćemo nove boce. Iden ja odma...

VLATKO (*upadicom*): Ne morati nikud, taste, toga ionko nema ni u ljekarnama ni u trgovini.

MARINKO: Ma ne može biti, zete, da nima, kad ja čitan u novine kako je 'rvatska u dojenje prešiša i Cigane...

JELISAVETA (*upadicom, sarkastično*): A možda, ljubavi, čitaš krive novine. One iste u kojima udarili kao u talambas da je administracija u Hrvata već sređena kao u Švedskoj pa već ima u kompjuteru sve o svakom, od rođenja do poslednje večere...

MARINKO (*upadicom*): A kakve to veze ima s dojenjem?

JELISAVETA: Pa nekažem da ima s dojenjem, ali piše da je time svako bespotrebno lutanje bespućima hrvatske birokratije definitivno stavljeno u pluskvamperfekat...

MARINKO (*kao prije*): Pa?

JELISAVETA: Pa govorim ti zbog komšinice s prvog sprata - baš jutros zakukala žena da su joj opet uzeli četrdeset i pet kuna beležničke takse za neki izvod i domovnicu, kakve je već držala u ruci, ali stariji od šezdeset dana kao da može svakih šezdeset dana da se čoveku promene i vreme i mesto rođenja i država iz domovnice!

MARINKO (*ljutito*): Ma ća ti, ženo, slušaš komšinicu, a i ne razumim kako ti je baš u ovi, hora čas, pala na pamit 'rvatska birokracija? (*prema Vlatku*): Vengo, zete, a ća misliš za oni, Rode i slični suporti za dojenje, možda bi oni mogli znati koju rič više?!

VLATKO: Gubljenje vremena, taste, registar dojlja još ne postoji, a takva se usluga ne javlja niti u oglasima.

MARINKO (*zamišljeno, s uzdahom*): Znači, sise s mlikom nit ko nudi - nit tko traži.

VLATKO (*skupljajući suđe*): E baš tako.

Zvoni telefon.

JELISAVETA (*sarkastično, Marinku, kroz zube*): Javi se, ljubavi, to je za tebe, majka te zove!

MARINKO (*u slušalicu, naoko veselo*): E, živia, majko, naravno da san ja, a ko bi drugi bija? A dobro smo , fala Bogu, i baš hranimo dicu, pa je mali, ka i obično, opet na sisu, očen reč na čučin, oliti flašicu, a i mliko k'o mliko, isto danas ka i jučer, nešto je izdojeno, a nešto na tetrapak...

JELISAVETA: Ma kakav bre, tetrapak, šta lupetaš?!... (*istrgne mu slušalicu iz ruke i nastavlja u nju bez prekida, povišenim tonom*): Dobar dan, majko, ovde Jelisaveta! Izvinite što vas prekidam u razgovoru sa sinom, ali moram da vam kažem, da ja već duže vreme imam utisak da vi nas kontrolišete ili špijunirate, svejedno je. Zivkate nas, brate, svaki božji dan i uporno postavljate ista glupa pitanja iako dobro znate da vam je unuka, naša Marinka, još uvek na službenom putu, a da mi pomažemo zetu, što je, Bože oslobodi, nezaposlen od pamtiveka, pa čovek zaboravio i šta je kravata, a kamoli kako se vezuje. Ide mu samo vezivanje mašne na kecelji, za koju uopšte i ne znam zašto je odvezuje kad mu je i danas trebalo do podneva da ispeče deci palačinke za doručak! Šta? Podne? Gospode, zar već? Stvarno vreme leti, a ja se raspričala pa i vama oduzimam vreme, zato izvinte što ću odmah da prekinem, ali da znate, majko, da mi je baš drago što smo se tako lepo ispričale, doviđenja. (*spusti slušalicu*)

MARINKO (*pomirljivo*): A mora bi se, ljubavi, malo smikšat kad s njon razgovaraš, ipak ti je to punica?!

JELISAVETA: Hoću, ljubavi, smekšat ću se ja čim se tvoja majka stvrdne! Pritisak mi skoči na šesto osamdeset čim zazvoni telefon! Već po zvuku znam da je ona!

MARINKO (*pomirljivo*): A ća moreš, stara je, a moga bi je i oni, infarkt...

JELISAVETA (*s podsmjehom*): Šta? Infarkt? Tvoju majku? Ma ti, čoveče, mora da se šališ! Pa taj joj preti otkad smo se venčali, a još uvek nikako da mu se omakne!

MARINKO (*usput, priljevajući na kauč s novinama*): Izvini, zete, ću ja svejedno malo bacit oko na novine možda ipak na nešto naletin.

Zvono na vratima.

JELISAVETA (*sama sebi, no ipak krene k vratima*): O, Bože, ko je sad opet? (*otvara vrata, opaža Ignaca, ljutito*): Šta je Ignace? Šta sad opet ti ćeš?

IGNAC (*iz dovratka*): Ja, ništa, gazdarica. Dopeljao sam ti drva.

JELISAVETA (*bez emocija*): Kakva drva?

IGNAC: Suva, oči nek mi ispadnu, ako lažem!

JELISAVETA (*povišeni tonom*): Ne pitam te kakva su, nego ko ih je naručio!

IGNAC: Gazda.

JELISAVETA (*pomirljivije*): Koji gazda?

MARINKO (*spuštajući novine i dovikujući s kauča*): Ja san ih naručija! I kakva je sad opit i oko toga nevira? Uđi, Ignac! (*ustaje*)

Ignac uđe, zatvara vrata, ostaje stajati.

JELISAVETA (*Marinku, ljutito*): A zašto si ih, pobogu, naručio kad deca imaju centralno i to preko kotlovnice?!

MARINKO (*jednako ljutito*): Asti gospe, ženo, oli si ti stvarno, da ne kažen, i slipa i gluva, kad još uvijek ne vidiš da oni, Putin, nas, Hrvate, svaki dan sve više zajebava?! (*posprdno, gegovima*): Te danas i Hrvatska ulazi u južni naftovod, te sutra Hrvatska više ne ulazi u južni naftovod, i zato ja sada tebe lipo pitan na čega će du se dica grijati na zimu ako nami, taj, ruski 'oštaplerski vrtirep priko noć zaškrne špinu na gas?!

JELISAVETA (*aluzijom*): E, pa, za gas ne znam, ljubavi, ali znam za onu, narodnu, koja kaže: rodilo se - ljuljaj ga!

MARINKO (*ljutito, zbunjeno*): Ma ko se se rodija, Gospe ti mile, i ća sad opet očeš rič, ženo, božja? Ja još ni danas, ljubavi, ne razumim te tvoje aluzije!

JELISAVETA (*sarkastično*): Kako ne razumeš? Pa rodila vam se Evropa. Jeste hteli da uđete u nju? Jeste! Jeste ušli? Jeste! I šta sad još hoćete? Možda da vam još i u EU ostane, ono, malo, mile-lale, po balkanski?! E pa, neće moći, ljubavi! Neće, bre, da mogne, s Putinom, ni slučajno, razumeš sada?

MARINKO (*ustoboči se, kapriciozno*): Ne, ne razumim!

JELISAVETA (*naoko pomirlivo*): E, pa, dobro. Ako ni to ne razumeš, oda ću da pokušam da ti objasnim nekako, plastičnije. Dakle, ako nećete kako Putin 'oće, a njemu više ne može ni u EU da se smulja, tek tako, iza leđa, onda će i vama, ljubavi, mislim na Hrvatsku, i gas, i naftovod, lepo, zaobilazno - ravno preko Srbije!

IGNAC (*prebacujući se s noge na nogu, uljudno se nakašlje*): Izvin'te gazdarica što vas prekidam u razgovor, ali ako će gazda da mi plati i za izgubljeno vreme onda ću ja i dalje da stojim ovde i slušam o ovi, vaš 'rvacko-srpsko-ruski gas.

MARINKO: Imaš pravo, Ignac, vengo, dok ja složin pineze hajd' ti lipo još jednom baci oko na oni, drva, i vidi da nisu previše na hodnik i oli stoju kako triba, da se ne bi na koga prevrnija.

IGNAC: Odma, gazda, smatraj da je rešeno.

Ignac napusti scenu. Vlatko donosi tri kave, pa uz jednu i sam umorno sjedne.

JELISAVETA (*Vlatku čim ovaj sjedne*): A i ti mogo, zete, malo da digneš dupe i okreneš telefon. Možda ti se posreći pa pronađeš neku svoju, taze porođenu, za ono, opelješeno, majčino, iz frižidera.

MARINKO (*ustreptalo, udarivši se po čelu*): E, to su riči, ljubavi, ma kako se samo nisan prije sitija...

Marinko žurno uzima mobitel, tipka broj, zvono na vratima, Vlatko ih otvara, u do vratku opet Ignac.

IGNAC (*iz do vratku*): Sve je u najbolji red, gazda, i sve je na svoje mesto. Do proleće ni jedna cepanica nema da mrdne iz hodnik.

MARINKO: U redu je, Ignac, evo ti pinezi, a sad muči dok ja ne rešin ono, za mliko.

IGNAC (*broji novce, usput*): Kakvo mleko, gazda?

MARINKO (*Ignacu*): Muči, zvoni! (*u slušalicu, toplo, meko*): Halooo, šinjorina, Mariška, oli si to ti ili ja samo sanjan da san te dobija na telefon? Ma nisan te čuja ima već sto godin', zato reči oli si ti meni još uvik onako lipa, debela i okrugla, da ne kažen noseća, ili.... A požurija se, kažeš, pa iziša prije vrimenta?!... A ne, ne zovin te ja radi očinstva, oli alimentacije...

JELISAVETA (*skamenjeno, stane ispred Marinka*): Kakvo, očinstvo i alimentacija, čoveče?!

MARINKO (*rukom ušutkava Jelisavetu i nastavlja, naglašavajući, kao prije* Ja san ti tija nešto drugo, Mariška! Ja san tija pitat za mliko, majčino, izdojeno, razumiš?! Tija sam pitat oli imaš viška za prodat jerbo bi ja otkupija cili kontigent, za cinu zato, ka šta vidiš i ne pitan!... (*Glupo sluša još kratko vrijeme, a onda nemoćno slegne ramenima i sklopi mobitel, pravdajući se*): E, glupe li ženske, Gospe moja! Evo, prekinila me u pola riči i čini da ona nije ni "Vindija" ni "Dukat" i da zato, ako je za pomlađivanje, neka se javin na estetsku, kod Glumičića i ostali', a ne da nasjedan na internetske floskule, kad statistika još uvik lipo govori da kod matori prdonja, ka šta san ti ja, sada, jeli, više ni majčino, dojeno, ne pomaže!

IGNAC (*nakašlje se.*): Istina je, gazda, ne pomaže, zato nemoj da se vređaš, a ja jedino mogu da ti kažem da u moja žena, Aida (*povjerljivo*) *bare najenca*, mislim, veliki sisa (*pokaže rukama velike grudi*) veeeeliko, da ga ni u ciganski narod nema!

MARINKO (*s nevjericom*): Da? (*ponovi uz jednaku kretnju rukama*): Bare najenca, kažeš?

IGNAC: Jest, i zato ja, Ignac, za kvaliteta od Aidino mleko, sa svoj život garantujem, a i sreća da ju se baš sad ispraznelo jedno mesto pa doji samo naši blizanci, Ronaldo i Ronaldinjo.

JELISAVETA (*osuputo, prema Ignacu*): O čemu, bre, ti, to, pričaš, Ignache? Kakvo Aidino mleko?

MARINKO: Muči, ženo, mene zanima! Kaži, Ignache, dalje!

IGNAC: Pa nema više, gazda, ali majčino, dojeno, ima kao nepresušen izvor.

JELISAVETA (*kao prije*): Ma kakvo, bre, majčino dojeno, jeste li vas dvojica normalni? (*užasuto, sama sebi, križa se sa tri prsta*): O, sačuvaj me, Bože - cigansko mleko za Marinkino dete!?

IGNAC (*preko ramena*): E, pa, gazdrica, ne guram ti se ja sa cigansko mleko! Ja samo sa gazdu odgovaram na pitanje.

MARINKO (*ljuto, kroz zubi*): Začipi, ženo! Nije ti mliko krv da od dojenje praviš takvi šenzacijun, a i koga brige čije su sise?

JELISAVETA (*zapjenjeno od ljutine*): Ma kako, koga? Mene! Mene je, bre, briga, i čije su, i kakve su, i žalosno je što ti sam ne shvataš da s Aidinim sisama atakuješ na celo svoje pokolenje!

MARINKO (*zbunjeno*): Ma kakvo, sad, atakovanje i pokolenje?

JELISAVETA (*sikteći*): Govorim o tvojoj unučadi, ljubavi, oni su ti pokolenje: Berta, Bartol i ovaj malecki! Znaš da će ono doje odmah da skoči da i ni hoće s maleckim na sisu, a malo morgen da Aida može uz svoje dvoje da doji petero!

IGNAC (*gotovo uvrijeđeno*): Ama, šta je tebe, gazdarica? Pa koj, na primer, mene pita jel' mogu ja svaki dan da prebacujem Jakuševačko breg s levu na desnu stanu? Nikoj! Zato, nikoj nema ni Aida da pita jel' može i petero il ne može. Ako je dojenje na zahtev, a mora da bude, e, onda, molim, ima da su i deset na sisu, ako treba, i to od ve do ve!

MARINKO (*pomirljivo*): U redu je, Ignac, pitan još samo za pineze. Koliko ti tražiš za, to, od ve do ve?

IGNAC: Ništa gazda, nema cena, samo razmena.

MARINKO (*glupo*): Razmena?

IGNAC: Jeste. U paket. Ja tebe Aidine sise i mleko, a ti mene stan i hrana, za mene, blizanci, Zulejha i Aida.

JELISAVETA (*gotovo vrisne*): Molim??? Pa jesi li ti normalan, čoveče? (*Marinku, pokazujući glavom na Ignaca*): Pa on, bre, nabroja pola ciganskog sela!

IGNAC (*prizemljeno*): Ne greši duša, gazdarica, samo nas pet. Nisam kriv što sme vezani kao s pupčana vrpca pa Ronaldo i Ronaldinjo, blizanci, ne može bez majku Aida, kako ni Aida ne može bez, sestra joj, Zulejha! Neko mora da ju menja dok su deca na sisu, a za koje vreme ja uskačem na mesto Zulejha, u zajednički biznis, u *Gypsy magic studio*.

JELISAVETA (*na izmaku snage*): *Gypsy magic studio*? Hoćeš da kažeš da ćeš pored vas pet da mi doseliš u stan i office za vradžbine?

IGNAC: Pa to nema šta da se seli, gazdarica, sve je u glavu. Moja i Zulejhu.

MARINKO (*prekidajući raspravu*): Vengo, Ignac, a dokad bi bila ta razmjena?

IGNAC: E, pa ne znam ja, gazda. To će da kaže, gazdarica. Ona zna kol'ko će da ju treba Aidino mleko, za ovaj mali, u ruke.

Iza scene plač dojenčeta, Jelisaveta pojača drmusanje, Marinko ju nervozno povuče na stranu, korak bliže publici, obraća joj se ljutito, ispod glasa.

MARINKO: Slušaj, ljubavi, meni ti je već lagano dosti ovi konfužione u kući! Zato gukni *finalmente* pa da ljudi lipo dođu, socijaliziradu se, i uzmu maloga prdonju, ili ću ti od svega i ja poludit pa lipo sa oni, *Gypsy magic studio*, i sam otić ća!

VLATKO (*zaštitnički*): A, ne, taste, nećete vi nikuda! Konačno, ovdje se ipak radi o mom stanu pa se kod toga valjda i ja nešto pitam?

JELISAVETA (*odrešito, još jače drmusajući dojenče*): E, pa, vidiš, zete, ne pitaš se! Ne pitaš se tako dugo dok ti, taj tvoj stan, ja otplaćujem, uredno, svaki mesec, i to u švajcercima!

MARINKO (*prečuje Jelisavetinu upadicu.*): A kad bi vi to, Ignac, mogli doć?

IGNAC: Odma, gazda, za pet minuti.

MARINKO (*s nevjericom*): A pakiranje i ostalo?

IGNAC: Ma nema kod nas pakiranje, gazda. Mi sme ti uvek spakovani. Ja sam ti sa svoj kombi k'o pokretni *fast food* - prebacujem Aida, blizanci i Zulejha, k'o smrznuti lignji, grašak, sladoled i ostalo!

MARINKO (*nestrpljivo, upadicom*): Odlično, Ignac, zato hajd' ti lipo odma pali taj svoj *fast food* i da ste mi čim prije svi u kuću!

Ignac žurno s ruba scene mobitelom telefonira.

IGNAC: Zulejha, odma pali kombi i da ste ovde pre nego ja siđem pred ulaz u Ilica 146!

JELISAVETA (*uvrijeđeno prema Marinku i Vlatku*): E, pa, s obzirom da ste već sve lepo rešili i bez mene, evo ti, zete, dete (*tutne Vlatku u ruku dojenče*), a ja ću, dok *fast-fud* ne stigne, malo da prilegnem. Najednom me opet uhvatila migrena!

Jelisaveta napusti scenu, na vratima zvono, Vlatko ih otvara, i u boravak ulaze Aida, Zulejha, Ronaldo i Ronaldinjo, za njima i Ignac noseći paravan na kojem piše "Intimni kutak". Postavi ga gdje Marinko pokaže, pa Aida, uzevši usput dojenče, nestaje s njim iza paravana, plač dojenčeta odmah prestane. U boravak utrče Berta i Bartol i sa Ronaldom i Ronaldinjom počnu se natjeravati po sobi. Ignac ih istom bez riječi odvodi ih scene, Vlatko "posprema" šalice. U prvi plan, u spavaću sobu, ulazi Jelisaveta, omotane glave ručnikom. Polegne na kauč-fotelju uz koju staje Zulejha s povećom torbom na ramenu.

JELISAVETA (*otvara oči, Zulejhi, suho*): Ti si Aida?!

ZULEJHA: Zulejha.

JELISAVETA (*ne skidajući ručnik s glave*): A zašto stojih ovde, pored kreveta?

ZULEJHA: Romul traži da te čuvam.

JELISAVETA: Koji Romul? Zar mi je i njega dovuk'o?

ZULEJHA: Ne razumiš. Romul - Ignac, jedno isto. Romul za nas Romi, a Ignac za vas ne Romi.

JELISAVETA (*umorno*): Hoćeš da kažeš da ima dva imena?

ZULEJHA: Tri

JELISAVETA (*umorno*): Tri? A koje mu je treće?

ZULEJHA: E, to zna samo njegova pokoja majka, što mu ga dala kod rođenje da mu se sa treće ime kod zli duhovi zametne trag.

JELISAVETA (*nemoćno*): Baš lepo, ali nije trebalo. Neće grom u koprive.

ZULEJHA: A, nemoj tako, gazdarica! Ne greši duša s tuđa vera. U svaki narod je druga, a naša, ciganska je ona što ju svet zove - magija! Zato sme mi, Cigani, za čaranje, tumačenje snovi i gledanje u budućnost najveštiji narod u svet. Naša magija, sa svoj džin, basmi i hamajliji, spas je od svi ostali džini, i oni u bolest, i u nesretna ljubav, i ostali zle sili, a i kad nemaš posao, ili novci, magija isto pomaže. Zato je danas i ova torba, od Zulejha, puna s hamajliji kako j' ova tvoja kuća s negativni vibraciji.

JELISAVETA (*diže ručnik s očiju*): Kakve negativne vibracije?

ZULEJHA: To su one zle sile zbog koje ti spavaš sa glavu zamotanu u peškir.

JELISAVETA (*ponovo spušta ručnik na oči*): U pitanju je migrena.

ZULEJHA: *Šorehko*, kaže Cigan, za što Zulejha isto ima hamajlja. Samo za tebe, gazdarica, od ovaj kamenčić (*vadi iz torbe bijeli oblutak i pokaže ga Jelisaveti i publici*) što je beo k'o mleko, s oblik ko izvajan, i bez jednu mrvicu oštećenje. Takav u priroda ne može da se nađe i zato ima neprocenjiva vrednost za hamajlija (*spusti kamenčić na kauč pokraj Jelisavete*).

JELISAVETA: Hvala ti, Zulejha, ali ne moraš da se trudiš, ja ti u vradžbine ionako ne verujem.

ZULEJHA: Kakoj oćeš, gazdarica, u vradžbine i ne moraš, ali u Zulejha će da veruješ. Evo, sad će Romul na vrata sa tvoji unuci, a kad njih rešim onda može i detalji o ova negativna vibraciji i ostali zle sile i džini u kuća.

Istog časa pred njih bane Ignac s Bertom i Bartolom. Jelisaveta ih pogleda s nevjericom; neuobičajena mirnoća kod djece uočljiva je pa dok oni kao hipnotizirani slušaju Zulejhu, Jelisaveta gotovo nehotice uzima oblutak, nehajno zagledava vrteći ga u ruci.

ZULEJHA (*djeci, radeći što govori*): Evo, protiv uroka i ostali zle sile po jedan čen od beli luk u jedan džepić, a dobijete i crveni končić oko vrata da se sa vas lakše izađe na kraj. Idete sada sa Ignac kod vaš otac i usput, Romul, ideš sa onaj oglas na ulazna vrata, a ovaj kamenčić od gazdarica odma pod najvažniji oluk na kuća neka ga noćas kiša opere.

Zulejha uzima kamenčić iz Jelisavetine ruke i daje ga Ignacu koji istom s djecom izlazi iz prvog plana i sa scene.

JELISAVETA: Kakav ti je to oglas i otud ti to da će noćas kiša? Na televiziji nisu spomenuli ni oblačak.

ZULEJHA: Imam ja svoja meteorologija i kiša će sigurno da padne, a oglas je za *Gypsy magic studio*.

JELISAVETA (*ljutito se posjedne iz ležećeg položaja*): Pa zar ti stvarno misliš da mi u ćerkin stan smestiš i office za vradžbine?

ZULEJHA: Pa negde mora da se radi, gazdarica. A u praksu, ako radime kod tebe, onda kod tebe ide i office. Zulejha uvek mora da bude i za drugi na usluga, a bez oglas narod ne može da ju nađe.

JELISAVETA (*okrenuta publici, prekriži se sa tri prsta, pa nastavlja kao u molitvi*): Pomozi, Bože, a i ti sveti Sofronije, zaštitniče ove kuće, svrni pogled na njen prag i spasi nas od sveg onog što nam se sprema. Naročito od lajavog komšiluka što smo im i inače kao

trn u oku i zato već unapred znam šta će da se valja od usta do usta: da smo se i kao familija skupili s konca i konopca, a sad smo im pod krov još i Cigane doveli!

ZULEJHA (*pomirljivo*): A šta je tebe, gazdarica, briga šta će svet da kaže? I zapamti da tek sa *Gypsy magic studio* ne treba da brineš. Svih zanima budućnost i zato još danas ima taj ceo komšiluk da ti dođe na vrata.

MARINKO (*veselo, ušavši u prvi plan*): Aaaaa i mene zanima budućnost!

JELISAVETA (*hladno*): Ohladi se, ljubavi. Ti si svoju već odavno zapečatio, kako rekosmo dok nas smrt nerastavi.

MARINKO (*šeretski*): Ma nisan se ja ni zapalio, Jelisaveta, samo san se malo spetlja kad san vidija ovu lipu čaratanicu! (*Zulejhi*): Vengo, čaratanice, kako ono Ignac reče da ti je ime?

ZULEJHA: Zulejha.

MARINKO (*očarano*): Zulejha?! Asti Gospe, kakvo lipo ime! A zašto mi, Jelisaveta, u Split nimamo nijedno tako lipo?

JELISAVETA (*ironično*): E pa zato, ljubavi, što ste vi, u Split, oduvek sami sebi dovoljni.

MARINKO: A nemoj tako ja san ipak tebe doveo!

JELISAVETA: Aha, samo za godišnji odmor! Izvan toga ti je inače, Split u Beogradu!

Jelisaveta ljutito ustane, skida ručnik s glave, poravna kosu i s prvim planom seli u dnevnu sobu gdje ljutito sjeda na kauč uz stolić na koji Vlatko odmah donosi lepezu i kavu. Na "vrata" spavaće sobe, u kojoj ostaju Marinko i Zulejha, Ignac stavi natpis "Gypsy magic Studio - ne smetaj".

VLATKO: Vaša kava i lepeza, gospođa tašta, klima opet ne radi. A tu su i šećer i voda, za slučaj, da kome zatreba.

JELISAVETA (*suho*): Hvala, zete.

Uzme lepezu, nervozno maše, zvono na vratima.

VLATKO (*ide k vratima, otvori ih i povikom najavi.*) Susjeda Francika!

FRANCIKA (*stišćući torbu u rukama ulazi žurno i bez pitanja sjedne pokraj Jelisavete, obraća joj se povjerljivo*): Sosedo, moja, lépa i droga, Bog vam plati kaj ste otprli tega studija. Ak si išče ni pri vas duši ne najdem mira, hitila se bum z tretjega kata rovno pod tramvaj! (*još povjerljivije*): Tri pot sam već i na mešu dola, ali zabadav, moj, pokojni, kaj sam ga išče pred petnajst let k redu posprajla, išče me i denes hodi saku noć jahat.

Jelisaveta, ispijajući vodu, na posljednje riječi se zagrcne, pa joj gotovo sve izleti iz usta.

FRANCIKA (*cikne*): Isusek, Vlatko, pomori!

Vlatko odmah dojuri, baca kuhinjsku krpu na pod, udara Jelisavetu po leđima, pomaže joj da dođe k sebi, za koje vrijeme Francika briše pod. Kad Jelisaveta dođe k sebi, pod je obrisao pa Francika vraća Vlatku krpu i sjeda kao prije.

FRANCIKA (*s isprikom*): Oprostite, soseda i ti Vlatkec ak sam rekla nekaj neporednoga.

(*povjerljivo, šaptom*): Ali morate znati kaj vam se naši pokojni moži svojim ženama fnoči sednejo za vrot, ali pak na pleće i skubeju ih za losi! Navločijo ih po hiži tak kaj sirotice krečiju kaj ih je i k tretjemu sosedu čuti! (*značajno*): Tomu se, očem reči, po međimurski veli: jahanje!

JELISAVETA (*još uvijek kašlje i još energičnije maše lepezom.*): Zete, molim te, skuvaj komšinici jednu kafu.

FRANCIKA (*snishodljivo*): Joj, Vlatkec, né treba, naj kuhati, ve ran sam si ju domaj spila.

JELISAVETA: Ma, hajte, komšince, šta vam je?! Jedna k'o nijedna, a ionako ćete morati da čekate na red! Unutra je moj Marinko! Morao je, kao domaćin, da uđe prvi, da probije led.

Zvono na vratima. Vlatko otvara.

VLATKO (*povikom s vrata*): Susjed Gojko!

GOJKO (*ulazi, razgaljeno*): O, Jel'saveta, moja, susjedo il' komšinice, jesil' ti men' živa? Ne v'dim te ni na hodniku ni na stubištu ni na ul'ci, a neb' te, bona, ni sad vidio da nis' otvor'la ovaj studio. Znaš ti dobro da mi Hercegovci imamo nos za biznis, pa čim sam vidio oglas na ulazu kažem ja sebi: "Hajd, Gojko, života ti, idi vidi šta s' to kod komšinice Jelisavete dešava!"

JELISAVETA: Ma ne dešava se ništa, komšija, samo znate kakva su vremena? Čovek naprosto mora da proba sa svim što mu dođe pod ruku. (*povikom prema kuhinji.*): Zete, još jednu kafu za suseda Gojka!

FRANCIKA (*stišćući i dalje torbu u krilu*): Je, istina je, denes je praš né lefko živeti, ali of studio bi mogev biti provi posel. Denes im je prvi dén, a več je treba i na red čekati.

GOJKO: E, vala, neka je, neka se čeka! Velike stvari traže veliko strpljenje, a i neke druge karakterist'ke zbog čega su nama, Hercegovcima, zli jez'ci i prikrpili ono, da između Hercegovca i toalet papira nema razlike.

FRANCIKA (*sad se ona zagrcne, smijuljeći se, no nešto manje pa zakratko nastavi*): Jezoš, sosed, kak ste ve to povédali kaj bi si čovek lefko misliv kaj ste šтели reći kaj si je, oprostite, z vama moči i rit zbrisati?!

Zvono na vratima. Vlatko ih otvara, ulazi Ignac gurajući pred sobom aparat za korisnički broj. Jelisaveta žurno ustaje i odlazi prema njemu.

JELISAVETA (*ljutito, no naoko šapatom*): Pobogu, Ignače, zašto si dovukao još i ovaj džuboks? Pa zar tebi, čoveče, nije dosta što mi se Zulejha s *Gypsy studiom* već i u spavaću sobu ubacila nego bi ti sad još da mi i dnevnu pretvoriš u disko? I samo da znaš u kuću više ne puštam ni Boga oca, a, bogami, neće ti proći ni Severina ni Lepa Brena! Razumeš?!

IGNAC: Razumem, gazdarica, ali ovo nije za disco, ovo ti je najvažnija stvar za unapređenje u pos'ο: rashodovan, a nov, original aparat za korisnički broj! I u *Gypsy studio* ima da bude kao u reklama: "Zadovoljan kupac - najbolji kupac!" Nema gužvi ni protekcija, na red se dolazi samo sa brojevi, pa koj ima veći - zna se!

JELISAVETA (*ispod glasa*): Zakuni se da mi ne kuvaš ništa iza leđa.

IGNAC: Kunem se, majka neka mi umre ako lažem.

JELISAVETA (*neumoljivo*): Nađi nešto uverljivije. Majku si već sahranio.

IGNAC (*s čuđenjem*): Otkud znaš?

JELISAVETA: Proverila sam, a proveriću i ostalo, zato nemoj da mi farbaš.

IGNAC: Dobro, evo, onda neka mi umru svi ostali. I ovi ovde, i oni ostali u selo Čavoš.

JELISAVETA: Selo Čavoš?!

IGNAC: Spska Rumunija!

JELISAVETA (*s uzdahom*): Slušaj, Ignac, ne tražim ja da svi tvoji umru, ja samo hoću da znaš da sa mnom nema zajebancije!

Jelisaveta se vraća na staro mjesto, uzima lepezu, maše, ispod oka promatra kako Ignac smješta aparat kod ulaza. Preko nje Gojko i Francika razgovaraju.

GOJKO (*Franciki*): A znaš ti, moja Franc'ka, da stvar sa toalet papirom, govori u stvari o zajedništvu?! Usad'la nam ga u dušu ona poznata bosanska besparica, pa mi, 'ercegovci, stvarno, kad jedan krene, a i njemu krene, onda taj stvarno povuče za sobom i ostale, pa se tako, fakat, vučemo jedan za drugim, kao i onaj, toalet papir.

FRANCIKA: Nikaj se najte, sosed, bodite srećni kaj je tak. Vi ne bote nigdar prepali. A ne kak mi, kaj so nas jene k drugima skupa spravile samo sirene z domovinskoga. Od gda so

vmoknule i toto zajedništvo je vmoknulo. Ne, velim, Bok ne daj, kaj se već gda oglosile, ali se zmisлите kak je unda célo stubište lépo bilo na kupu v podrumu, kak jena familija.

GOJKO: E, da, moja Franc'ka, sjećam se, baš je tako bilo. Na prozorima protuminska ili neka druga zaštita, mislim na one vreće sa pijeskom, a djeca se protežu po dekama po podu, dok ne zaspu.

FRANCIKA (*sa sjetom*): Je, vi, muški, z mojim Štefom, ste pomalem pili i kortali se, a mi, žene, pak, potihoma smo se spominale i premétale recepte.

Ignac je smjestio aparat od kog časa zvono na vratima ne prestaje zvoniti. Zazvoni čim prethodna "mušterija" uđe. Ignac ih sve pušta uz podjelu brojeva, pa se svaki smjesti gdje stigne. Stan je već pun, svi sjede po podu, posljednji zvonu Vukašin. Ignac mu otvara vrata.

VUKAŠIN: Dobar vi dan i izvinite ako nijesam dobro došao. Tražim (*čita s papirića u ruci*)
Gypsy magic Studio.

IGNAC: Jeste, to je ovde, može da se uđe.

VUKAŠIN: Nijesam bio siguran, ne piše na vratima...

IGNAC (*upadicom, ispričavajući se*): Izvinite, ne piše, prvi nam je dan, pa još treba vreme za uhodavanje.

Vukašin ulazi, oprezno gleda oko sebe.

JELISAVETA (*povikom prema Ignacu*): Ko je to Ignače?

Počuvši Jelisavetin glas Vukašin se vidno trgne, no lecne se i Jelisaveta čim ustane sa kauča i opazi ga. Oboje zastaje s nevjericom, no prvi se prene Vukašin.

VUKAŠIN (*s nevjericom*): Jesi li to ti, Jelisaveta?

JELISAVETA (*zatečeno*): Pobogu, Vukašine, pa šta ćeš ti ovde? Šta tražiš u Zagrebu?

VUKAŠIN (*sklopljenih rukukao u molitvi, razdragano krene prema Jelisaveti, obraća joj se teatralno, trubadurski*): Sreću tražim, srećo moja! (*pogledom prema nebu*): Hvala sudbi što zastadoh, te što shvatih, pa te nađoh, tebe, cvijete - ne svanula zoro moja!

JELISAVETA (*prizemljeno, gotovo ljutito*): Odgovori na pitanje, Vukašine - ne sviraj mi balalajke!

VUKAŠIN (*kao prije*): Ma ne sviram, no te gledam i mislim se: rad česa se ono, jadu, mi onomad zavadismo?

JELISAVETA (*kao prije*): Ne čačkaj mečku, Vukašine; onomad je bilo pre pola veka, a ti i sam dobro znaš zašto smo se posvađali.

Vlatko dolazi iz kuhinje i zaštitnički se isprsi ispred Jelisavete.

VLATKO (*prema Vukašinu*): Oprostite, gospon, gospođa su moja punica, ili tašta, kako hoćete, već trideset godina u sretnom braku, danas već i s troje unučića.

JELISAVETA (*Vlatku, nestrpljivo*): Ne sviraj mi i ti, zete! (*Vukašinu*): A ovo o unucima je istina.

VUKAŠIN (*Jelisaveti, ne obazirući se na Vlatka*): Zar već troje, jadu duše, a još si mi ka pupoljak, još i ljepša, no što si bila!

JELISAVETA (*sarkastično*): Pa ni ti ne izgledaš loše, Vukašine, zato kaži kakva te je muka naterala u office za vradžbine? Nije valjda da te opet smotala neka napirlitana namiguša!?

VUKAŠIN (*smijuljeći se, suče brkove*): A vidim da još mi nijesi niti onu oprostila! (*naoko povjerljivo*): Onu što mi troje rodi, troje djece...

JELISAVETA (*upadicom, sarkastično, pretjerano naglašavajući*): Nisu više *djeca*, Vukašine, nego *đeca*, od kad ste, dve hiljade devete (2009.), vidiš da i godinu pamtim, stopili *d* i *j* u *đ*, da vam bude *ponedjeljak*, a ne *ponedjeljak*, pa vam zato više ni deca nisu *djeca*, nego *đeca*!

VUKAŠIN (*umorno*): Istina je, Jelisaveta, nijesam zaboravio, no pusti sada pravopis....

JELISAVETA (*prečuje upadicu, govori još žešće nego prije*): Nije pravopis, Vukašine, nego politika! I vi se, dole, povampirili pa uveli još i ona dva nova slova (*posprdno*): mož' misliti, velika stvar, meko š i meko ž, samo da zajebete Vuka, makar i on beše vaše gore list! Tvoje gore, Vukašine, zato ti ga, eto, i danas u imenu!

VUKAŠIN (*s uzdahom*): Ma razumem, aluziju, Jelisaveta, no u srcu drugo žulja: (*povjerljivo, s očajem*): Tri ih imam, tri đilkoša, ma živu mi dušu sva trojica izjedoše!

JELISAVETA (*pomirljivije*): A u čemu je problem? Droga, kocka, kafana?!

VUKAŠIN (*još povjerljivije*): Ma nijedno, no na sramotu, niti jedan Crnogorac pravi nije!

JELISAVETA (*s čuđenjem*): Kako nije? Pa jesi li im ti otac ili nisi?

VUKAŠIN: Jesam! Otac sam im! I DNK sam provjerio, no đavo im, vrag, il' šejtan, svoj trojici dušu uze, pa baš niti u jednoga (*gotovo teatralno*): niti brka za sukanje, niti srca junačkoga, već svo troje do na nulu dekoltiranih glava hode, mrtvo-hladno gazeć onu, našu, slavnu, crnogorsku zemlju!

JELISAVETA (*prizemljeno, s dozom nevjerice*): I sad si ti, zbog te, crnogorske zemlje, zapucao od Podgorice do Zagreba?

VUKAŠIN (*povjerljivo*): Ma dotamo se vinu glas da u ovaj (*pokazuje ceduljicu*) *Gypsy magyc studio* ima neka vračara, čaratanica...

JELISAVETA (*odrešito, upadicom*): Jeste, ima.

VUKAŠIN (*gotovo ustrašeno*): Zar u tvojoj kući? (*križa se sa tri prsta*)

JELISAVETA (*provokativno*): A zašto ne bi moglo i u mojoj?

VUKAŠIN (*kroz zube, pogledavajući prema Ignacu*): Pa ciganska posla, Jelisaveta!

JELISAVETA: Jesu, ciganska su, ali šta ćeš, Vukašine, takva su vremena: samo cigansko i prolazi.

VUKAŠIN (*kao prije, pokazujući preko ramena na Ignaca*): A ko ti ja taj?

JELISAVETA (*suho*): Duga priča: moglo bi da se priča pola godine, a sve se desilo u pola sata.

VUKAŠIN (*gotovo bolno, molećivo zagledan u Jelisavetu*): Kaži, Jelisaveta, da to nije tvoj čovjek i da nijesi ti ta, čaratanica u *Gypsy magyc studio* zbog koje sam čak otamo potegnuo!

JELISAVETA (*gotovo osvetnički, upadicom*): A šta bi bilo i da jesam?

VUKAŠIN (*iskreno*): E, to ne bih preživio! (*teatralno*): Zar da molim da riječ pogaziš, da sa mene kletvu skineš, svoje čini čaratarske... (*ustaničkim povikom s rukom u zraku*): Nikad, nikad!... (*probljedi i zaleluja prema podu, Jelisaveta ga pridrži iznad poda*)

JELISAVETA (*uspaničeno*): Pobogu, Vukašine, šta ti je!... (*povikom prema kuhinji*): Vlatko, zete, pomagaj! (*Vlatko dojuri s vodom i šećerom, daje ih Vukašinu, Jelisaveta, križajući se sa tri prsta prema publici*): O gospode Bože, pa on je stvarno lud! On stvarno misli da sam mu ja iz osвете sinove urekla!

Vukašin lagano dolazi k sebi, Vrata na "officu" se otvore, Marinko ponosno izlazi, Vukašina, Vlatka i Jelisavetu "na podu" ne opaža.

MARINKO (*razdragano*): Aaaa, evo i mene!

IGNAC (*povikom*): Slijedeći, molim, sa broj dva. (*Franciska ustane, uđe u "office" pa Ignac i za Francikom zatvori vrata.*)

JELISAVETA (*ustaje s poda, Marinku, sarkastično*): Nešto ti dugačka budućnost, ljubavi, nema te više od dva sata?! (*ne čekajući odgovor, zavodljivo diže Vukašina s poda, hvata ga ispod ruke i izvodi sa scene, usput mu govori*): A vi, gospodine, Vukašine, izvolite za mnom (*naglašavajući*) i da znate, nisam ja čaratanica, ali mi je baš drago što smo se ponovo sreli.

MARINKO (*s čuđenjem gleda za njima, šaptom prema Ignacu*): Ča je ovo, Ignac? Ko je ovaj, ča ga Jelisaveta odvela, a i otkud se u ovu sobu stvorila ovaliki svit?

IGNAC: E, pa, gazda, ovi u boravak čekaju na red kod Zulejha, a za onog, što ode sa gazdarica znam samo da se smotao oko nju kako bršljan oko električni stup. Rekao joj: nesuđeni cvijete moj i nesvanula zoro moja!

MARINKO (*sam sebi, češkajući se iza uha*): Hm, "nesvanula zoro moja", kažeš? Bit će onda da je to onaj njen, Crnogorac iz studentskih dana, s kojim mi se i danas priti, zato daj, zete i mene jedno makijato, a i dupla ljuta biska!

VLATKO (*povikom*): Odmah, taste.

GOJKO (*Marinku, povjerljivo, čekajući Vlatka*): Kaž' komšija, ako nije tajna, šta imaš ono tamo, iza onog paravana? Kontam ja i čitam kako piše, "intimni kutak", ali nikako da skontam šta b' to bilo?!

Vlatko donosi kavu i "bisku" pa se Marinko, ispivši i jedno i drugo, obrati i Vlatku i Gojku.

MARINKO: Hvala, ti, zete, a vi, komšija, skuzajte, nimam sada vrimena za čakule, moran u inspekcijun za ženon!

Marinko žurno izađe sa scene, putem kud je izašla Jelisaveta. Vlatko se istom vraća u kuhinju, a Gojko ostaje zagledan u paravan. Odlučuje zaviriti iza njega pa vreba priliku za akciju što Vlatko opaža stoga čim je Gojko ustao i krenuo prema paravanu ovaj mu je "slučajno" podmetnuo nogu tako da su obojica završila na podu. Istodobno na scenu i u boravak ulazi Anđa s koferima. Ugledavši Vlatka na podu i pun stan ljudi ispušta kofere i bacivši se tijelom preko Vlatka stane naričati. Dok nariče Gojko se neopaženo digne i priključi ostalima koji s čuđenjem promatraju događanje na podu.

ANĐA (*naricaljkom*): Zete, Vlatko, zete Vlatko, joj kako san bidna znala da ću naći ća san našla i kako me sumnja diže da san poša pa san doša, ali kasno jerbo, bidna, tebe, zete, Vlatko, dočekaja nisaaaaan! Probudi se, zete, mili, probudi se i ustani, ne zbog mene, no zbog dice, siročići mojiiii!...

U prvi plan utrče Jelisaveta i Vukašin te Zulejha s Francikom, u stan utrče i Berta i Bartol s Ronaldom i Ronaldinjom, no svo četvoro djece istom nestane iza paravana.

JELISAVETA (*Anđi, ljutito iznad glave, prijeteći se podbočivši*): Ma kakve su vam sad opet ovo komedije, majko? I zašto, pobogu, naričete kao da je neko umro? Ma zatvorili ste oči i bacili se preko čoveka pa ne samo da ne vidite da je živ nego ćete još i da ga

ugušite! (*sama sebi, prekrživši se sa tri prsta*) O, Gospode Bože, pritisla mu celom težinom pluća pa čovek ne može ni do vazduha da dođe!

Na scenu uleti Marinko pa ugledavši Anđu kako se koprcu na podu, ne uspijevajući se pridići, skoči k njoj te bacivši se preko nje i sam krene jednakom naricaljkom.

MARINKO: Ajoj, majko, majko moja, imaj srca za jedinca i nimoj mi još umritiiiiii...

JELISAVETA (*Marinku, iznad njega, prijeteći se podbočivši, kao prije Anđi, eksplodiravši od bijesa.*): Čut, bre! Čut, bre, kat kažem i diži se s tog patosa i kako te samo nije sramota, toliki čovek, a sliniš kao da si i sam još uvek na sisu! (*Zulejhi zapovjedno*): Zulejha, sredi ove što ih uhvatilo kolektivno ludilo i rasčisti ovu gužvu i negativnu vibraciju pre nego i ja poludim, pa počnem da ih izbacujem jedno po jedno kroz prozor, sve ravno pod Franckin tramvaj, na llicu!

Ignac i Vukašin odmah priđu, pridignu Marinka, Anđu i Vlatka, koji istom izađu sa scene, a što Gojko koristi da neopaženo zaviri u "Intimni kutak". No čim zaviri prostre se i sam kao klada po podu, pa sada svi skoče k njemu. Opći vrisak stoga iz offica u dnevnu sobu, dakle u prvi plan uđe Zulejha. Prišavši odmah krene obilaziti oko Gojka na podu mičući raširenim rukama ostale čime stvori dovoljno slobodnog prostora za svoju magiju iznad nepomičnog "tijela". Ignac istom donese kotlić s upaljenim ugljenom i čašu vode, kotlić odloži na pod, a čašu da Zulejhi. Obilazeći oko kotlića, ona vodom iz čaše polagano gasi oganj, i, kao da čara, izgovara basmu.

ZULEJHA (*teatralno, govoro basmu*): "Koj vidio, ne vidio, koj pošao, ne došao! Bježi, šejtane, do kuće svoje, mani se mene, repine ti tvoje!... Koj vidio ne vidio... itd.

Zulejha ponovlja basmu sve dok se oganj ne ugasi, što ne traje dugo, a kad se ugasi Gojko biva "ozdravljen", pa ustaje i uz Jelisavetinu pomoć vraća se k "svojoj" stolici na koju opet sjedne.

GOJKO (*uspут, Jelisaveti, šapatом*): Kaž', komšinice, očiju ti, koji je ono vrаg bio iza onog paravana?

JELISAVETA (*proncljivo*): Ma kakav vrаg, komšija? Deca se igraju. Vidite kol'ko ih je nejedared?!

GOJKO (*s obrvom u zraku, oprezno*): Ma, jest, bila su i djeca, al' su najprvo bile sise!

JELISAVETA (*kao prije*): Bože, komšija, pa šta ako su bile i sise? Skanjivate se kao da ste ženske sise videli prvi put u životu!

GOJKO: Ama nisam prvi put, komšinice, pa tri sam žene sahranio, ali ovol'ke (*pokaže rukom, pretjerujući*)...

JELISAVETA (*upadicom, rezolutno*): Bare najensa, komšija!

ZULEJHA (*priđe, Gojku iza leđa, govori otvoreno, naglašavajući, da svi čuju*): Jest, bare najensa, ili velika sisa, spasila te od zle sili! Zato si i završio samo na patos, a ne i pod zemlju!

GOJKO (*glupo zine, razrogačenih očiju*): Ma pod kakvu zemlju, očiju ti?!

ZULEJHA (*još sugestivnije*): Spasila te predodređena žena!, što ju stvarila Čarana, džinovska ptica, koj u caganski duhovni svet živi 999 godini jer ju hrani samo noćno mleko od predodređena žena! A onda, kada posle 999 godini i Čarana umre, izlegnu se njeni ptići, mali čarančići, što se rašire po svet i uđu u telo izabrana žena da ju napravi predodređena za sisanje najčistije majčino mleko za ceo život!

GOJKO (*Jelisaveti, pokazujući na Roberta i Ronaldinja*): Ma kakve ptice, čarančići, komšinice, vis'li su ovi dva na sisama ko dozreli grozdovi!

JELISAVETA (*podboči se pred Gojkom, uvrijeđeno*): E, sad, izvinite i vi, komšija, i nemojte da se vređamo! Visili su na svoj majci do koje zbog Marinkinog malog ne mogu da dođu na red za sisanje!

GOJKO (*s čuđenjem*): Ama kakvo sisanje, komšinice, klipani su to! Već svi četvoro za školu!

JELISAVETA (*kao prije, žustro nastavlja*): I treba da su za školu, komšija, pa to današnja medicina i traži. U cilju budućeg fizičkog i mentalnog zdravlja deteta, dojenje treba da traje što duže i u skladu sa svojim nazivom - dojenje na zahtev!

Jelisaveta, se demonstrativno okreće, odlazi u kuhinju.

VUKAŠIN (*zbunjenom Gojku, šapatom*): A nijesi, čočče, valjda, samo zaradi onijeh sisa pao u nesvijest?

GOJKO (*ljutito*): Čut', bolan, nis' ih vid'o!

VUKAŠIN (*suče brkove, naoko pomirljivo*): A, nijesam, pravo kažeš.

MARINKO (*donosi Gojku štamprek privuče stolicu i sjedne pokraj, naoko povjerljivo, no ne smeta mu što i Vukašin čuje razgovor*): Slušaj, susjed, evo ti ljuta od zeta, a za ono iza paravana, ča si me pita, sad ću ti rič! Ona, sisata, što tamo doji dicu, za sad je ovdi kod nas samo na probu. Tek koji dan, dva-tri, dok je Marinka na simpozijum. Znači, ako proba pokaže da je dotična stvarno predodređena, e, onda će to da bude biznis i za mene, i za tebe, i za cilu zgradu, ali ako se pokaže da je čaratanica Zulejha cilu stvar

samo napuha i da s toga izvora samo mutna voda *zvira*, e, onda ću ih ja sve lipo iste sekunde zauvik potirat ća!

VUKAŠIN: E, tako bi i pravo bilo.

GOJKO: Ma u redu je, ne prigovaram ja, naročito ako je biznis u pitanju. Samo ne znam što b' to zapravo od biznisa bilo?!

MARINKO (*upadne mu u riječ*): E, pa, sad, sused, nemoj se jtit, no nisan ni ja taki tovar da prije vrimena otkrivan poslovnu tajnu! A i nesmin! I ovako san već i previše reka!

VUKAŠIN (*Gojku*): Izvini, čočče, neću da vi se miješam, no pošten čovijek ni za živu glavu ne odaje ni poslovnu ni drugu tajnu. Ali da je ovdri riječ o krupnome biznisu vidi se već po tome što ga dosad ni onaj, vaš, hecegovački lobi nije prokljuvio.

MARINKO: Jest, tako je, tako govori pošten čovik! Crnogorac, je li? A ća ti ovdri tražiš?

VUKAŠIN: Duga priča, no meni je na sramotu, pa nije za pričanje.

MARINKO: Ispričat ćemo se kasnije, kad se ova gužva malo smanji, i to, lipo, u četiri oka, zato (*povikom*): Zete, naspi još jednu *bisku*, za gospodina Vukašina!

GOJKO (*Vukašino, s čuđenjem*): A kako ti bolan i ime zna, pa nis čuo da si mu se predstavio.

VUKAŠIN (*suče brkove*): Ni ja ne znam, ali imam pravo na sumnju.

GOJKU: Kakvu sumnju?

VUKAŠIN: Sigurno me odala čaratanica, zato ću morati da se izgubim i prije nego dođem na red (ustaje).

GOJKO: Hajd, smiri se, čaratanica zna šta radi. A ako ne zna, e onda smo i opet mi na potezu.

Marinko odlazi po "bisku" za Vukašina i donosi mu je, istom se iza scene razlegnu umirujući zvuci cimbalu na kojima Ignac "preludira". Djeca istom odjure k njemu, a i ostali se utišaju, slušaju. Uvod je to u Zulejhin zajednički terapeutski nastup što ga izvodi nasred scene, okružena posjetiteljima. Svi postupaju po njenim naložima i pozorno je slušaju.

ZULEJHA: Sa ova svirka od Ignacovi cimbalu počinje uvod u sretan i opušten život za koje reči ne treba da se ponavljamo i gubimo vreme. Zato sedneš, zatvori oči, slušaš muzika i pustiš Zulejha da odradi svoje. (*cimbale postaju još tiše*) Puno vas je, ali će Zulejha, sa svoj džin i svoja magija, u sve vaše duše da zauvek uništi i svi problemi, i sve zle sili! (*nastavlja scenom od jednog do drugog, kratko zadrži ruku na svakoj glavi nakon čega ju strese kao da otresa nevidljivi teret, govori bez prekida*): Nek se sve misli u ova sobe očiste od mržnju, zloba, zavist, i slični zla u duši! Nek se svaka duša isceli i zauvek postane sretna i vesela! Neka postane slobodna kako je slobodna samo

duša od ljubičasti milki na reklamu sa švajcarski proplanak i neka zato lice sa osmeh na usta već danas isprati Zulejha i dočeka ju sutra kad nastavljamo sa pojedinačni problemi. Svi, osim jedan, od Francika, koji kao hitan slučaj, sa isterivanje duhovi, mora da se reši odmah.

FRANCIKA (*ustane, prema svima, kao isprikom,*): Najte se srditi, ali toto jahanje, f noći, bogme, je već ne moći magaditi!

VUKAŠIN (*Zulejhi*): Viđu, proročice, ja bi ovo da gledam, ako se može?!

ZULEJHA (*prema svima*): Može da se gleda, ali koj ima slabo srce, ili strah u oči nije bez opasnost! I najvažnije, seansa ne sme da se smeta ni sa jedna reč! Sinhronizaciona energija, što ju sa Zulejhina pomoć napraviš sam, u svoje misli, traži mrtva tišina!

Prisutni se pogledaju, klimaju glavom, nitko ne želi otići, svi se samo još više povuku ustranu, stvarajući oko Zulejhe, na sredini sobe-scene, još veći prostor. Ignac izvede djecu sa scene, a Zulejha rukom poziva Franciku da joj priđe. Zulejhin nastup je i dalje teatralan, za razliku od Francikinog, koja, dok oponaša Zulejhu, ili postupa po njenom nalogu, većinom djeluje nakaradno i smiješno.

ZULEJHA (*Franciki, govorom kao u hipnozi*): Daj mi ruka Francka i sa zatvoreni oči, iza spuštene trepavici, u prva faza praviš u misli sinhronizaciona energija. To je snaga što ju stvoriš od mali sivi loptici, kakoj su oni, mali, beli, za ping-pong. Možeš odma da ju ređaš jedna do druga dok ne ispunu celi kozmos što ga vidiš u misli. Kad više nema loptici, kad ti pred oči bude samo sivo polje što mu nema kraj, pružiš mi ruka i ulaziš u druga faza. (*Francika Zulejhi zakrtko pruži ruku*): Sada iz taj kozmos uzmeš samo jedna loptica, samo s jedna ruka, polako, kako da bereš jabuka sa grane!

FRANCIKA (*demonstrira drugu fazu, pa držeći ruku u zraku, tiho*): Imam ju! V roki mi je!

ZULEJHA: Drži ju, Franc'ka, i sa ruka u vazduh ponoviš ovi basmi (*teatralno, dignuvši svoju ruku u zrak*): Ja molim da se ova osoba isceli; ja molim da se ova osoba isceli; ja molim da se ova osoba isceli!

FRANCIKA (*sa zatvorenim rukom u zraku*): Ja molim da se ova osoba isceli; ja molim da se ova osoba isceli; ja molim da se ova osoba isceli.

ZULEJHA: I u poslednja faza, Francka, čekaš da loptica odradi svoje. Čekaš dok u sebe izbrojiš do šezdeset, za koje vreme da su ostali mrtva tišina. Počni sa brojanje.

Na sceni muk, Zulejha neopaženo izađe iz svjetlosnog snopa u kojem ostaje samo Francika, k kojoj neopaženo zakorači duh Mulo. Približi joj se, ona ga dotakne i sa zatvorenim očima, bez straha ga opipava.

ZULEJHA (*umirujuće, iz mraka*): To je Mulo, ciganski duh. Može da bude i dobar i loš. Ako počne da se glupira ti opet ponoviš sve fazi i on će da pobegne. A ako je dobar onda mu kažeš sve onako kako da pričaš sa onaj tvoj, od koji hoćeš da mu isteraš duh iz kuću!

FRANCIKA (*otvara oči, hvata za ruke Mula, gleda u njega toplo i govori mu kao da razgovara sa svojim pokojnim Štefom*): Ne poznam te Mulo, ali bi rekla kaj si dober, kak je biv i moj pokojni Štef. Zato te bum tak i zvola, Štef, a ti dobro posluhni kaj bum ti rekla. Moraš znati, Štef, kaj je i meni jako grdo bez tebe, ali sejeno te prosom naj mi već hoditi. Samo me strošiš f noći. Vek se mislim kaj mi se vu té čos neki vrog rivlje črez oblok, a ti dobro znoš kak sam jo tomu strohu. Denes išče bolje kak negda. Vezda gda si već né polek mene nemam se komu niti potožiti kaj me je stroh. A kaj je najvažnejše, prešla so léta, Štef, tak kaj bomo f čosi nazoj skupa. Of pot bom jo k tebi došla, za navek, a na drugomu svétu pak ionak bumo meli célu večnost za spomenkovanje! Zatogač si ti rajši išče malo otpočini, a i mene je počinek treba. Dobro znoš kulko smo se mi dvo skupa v našem življenju nadelali....

Mulo neopaženo nestaje - zakorči iz svjetla u mrak, Francika se okreće, pipanjem ga traži no kako ga ne nalazi ostaje ukočeno zatvorenih očiju kao u transu.

FRANCKA: Isusek, ljudi odišev je! Došev i odišev! A ste vidli kak je dišev? Tak lépo, stiha, v miru kaj bi se ja, ve, najrajši rasplokala!

Franciki krene suza, Zulejha joj priđe uhvati je za ruku, svjetla se lagano vrata na prijašnju razinu, Ignac im prilazi sa stolicom i čašom vode, Francika sjedne, otpije gutljaj i tupo gleda u prazno. Ostali odahnu, ali još ne ustaju, Zulejha im rukom pokazuje da Franciki treba mir, no usprkos tome Gojko im se približi, što Jelisaveta opaža, pa i ona neopaženo priđe. Želi čuti što to Gojko baš toga časa ima za reći Zulejhi.

GOJKO (*povjerljivo, naoko šapatom*): Izvin'te, Zulejha, što ću ovako izravno da pitam, ali najav'li su na rad'ju hitan pot'caj za onu crnu slavonsku svinju, takozvanu flajšericu. Rekli su da je navodno već odavno spremna da u svakom pogledu ponovo osvjetli obraz slavonskom i ostalom domaćem, balkanskom svinjogojstvu, a i u "Jutarnjem" je bilo za onu, crnu Mangulicu, s pozitivnim kolesterolom koji ne začepkuje žile, tako da bi ja, ako može, samo kratko da mi kažete kako s time stoji stvar, imam li i ja kod toga neke šanse...

JELISAVETA (*Gojku, ljutito, upadicom također naoko šapatom*): Ma šta je vama, komšija, kakva svinja flajšerica i crna mangulica, kolesterolka, i to još iz poticaja, ma dajte, molim vas, pa nije ni poticaj, da ne kažem, čije blago, a Zulejhu poštedite, dozvolite ženi da barem udahne vazduh! Primila je na znanje, zato srpljenja do sutra kad će ici pojedinačni zahtevi.

GOJKO: E, pa ja sam samo to i hteo, komšinice! Da ona do sutra sagleda...

JELISAVETA: Sagledaće.

Francika istom ustaje, za njom ustaju i Gojko i Vukašin pa se dižu i ostali. Svi krenu napustiti scenu, a Ronaldo i Ronakldinjo, uz njih Berta i Bartol, stoje uz vrata i skupljaju "milodar". Na sceni ostaju samo domaćini s Aidinom novo pridošlom obitelji.

JELISAVETA (*nasred scene, u prvom planu, umorno, izuvajući cipele, povikom ostalima*):

Evo, već će i mrak a noć će da proleti, zato svi, što pre na spavanje, a raspored je ovakav: Aida i mali ostaju iza paravana, Ignac, Zulejha i blizanci idu u sobu za "office", Vlatko sa Bertom i Bartolom u njihovu sobu, a nas troje ćemo ovde. Majko, vi na kauč u kuhinju, a Marinko i ja na trosed u boravku.

IGNAC: Kako ti kažeš, gazdarica, a moji, (*povikom odlazeći*): pokret, za mnom, bez pitanje
Laku noć! Loći će jrat mo!

SVI NA SCENI (*uglas, žamorom, nespretno*): Loći će jrat mo! Laku noć.

Svi se odmah povuku sa scene, osim Jelisavete i Marinka, koji na kraju polegnu na kauč. Na sceni noć, čuje se i hrkanje, no svjetlosni snop prati noćna događanja u stanu. U prvi plan prva ulazi Anđa. U spavaćici, na prstima, hoda s metlom po stanu, kratko mete i odlaže metlu uza zid, okrenuvši je naopako. Unatoč oprezu, čim ju pusti metla uz tresak padne na pod na što Jelisaveta skače na krevetu. Ustaje pak tek kod drugog treska, kad opaža Anđu te joj priđe i obrati joj se ljutitim šapatom.

JELISAVETA: Pa jeste li vi ste, majko, stvarno poludeli? Šta sad opet u pola noći izvodite s tom metlom po kući?

ANĐA (*šapatom, pokušavajući je ušutkati*): Stišaj se, Jelisaveta, ovo je čarolija za Vlatkov poso i šolde u kuću! Zulejha reče da posli čišćenje metlu treba okreniti naopako, sa ovi, širi kraj nagore, da nebo za kuću što više odreši kesu!

JELISAVETA (*ljutito*): I vi stvarno mislite da nebo nema drugog posla nego da odrešuje kesu?! Zato lepo vratite metlu na mesto i na spavanje!

Anđa ne odustaje, pokuša još jednom, metla opet padne, Marinko se promeškolji na krevetu, pa Jelisaveta uzima metlu i u kutu je postavi da stoji po Anđinoj volji.

JELISAVETA: Evo, metla stoji, a sad, majko, na spavanje! (*sama sebi*): Otekle mi noge od stajanja, pa su, kako reče moja pokojna baba, debele ko kafanske sarme! ...

ANĐA (*jačim šapatom*): Ča, i tebi otekle? Ama slušaj, imam basmu i za to! Triba nam samo voda u kablič oli kajin u šta staviš noge i govoriš kako piše...

JELISAVETA (*upadicom*): Ujutro, majko!

No Anđa svejedno nastavlja, čita sa papirića trudeći se da svjetlost padne na papir. No kako su jo riječi nepoznate to je i dikcija smiješna.

ANĐA (*čita*): Vodo, rječice. Idi malo prečice. Pa odagnaj vodu. Ovu. Što mi smeta. Do studenca. Pa će onda laka biti i zdravljem nas nazdraviti.

JELISAVETA (*gledajući je glupo, bez emocija*): Odlično, majko, sutra ćemo i to da isprobamo, a sada u krevet da se Marinko ne probudi.

Anđa konačno odlazi pa prvi plan seli "balkon" na kojem Vlatko, s rukama u džepovima, promatra mjesec. S leđa mu priđe Ignac, pokušavajući suspregnuti kašalj.

VLATKO: Što je, Ignace, ni ti ne možeš spavati, ili ti nije dobro?

IGNAC: Alergija, gazda Vlatko. Ambrozija cveta, pa kad me uhvati ja onda uvek ustanem da sa kašalj ne probudim ostali.

VLATKO: Razumijem te stvari, Ignace, i znam da ti nije lako, kao ni čitavoj onoj vojsci nemoćnih alergičara. A vidiš, unatoč tomu, moj naučni rad na temu *Istraživanja flore i vegetacije s naglaskom na travnjačkoj i korovnoj vegetaciji* i dalje skuplja prašinu u tko zna čijoj ladici. Bojim se da do struke nije ni došao jer više nikoga nije briga za ovu pošast današnjice i tu nemoćnu vojsku u koju i ti spadaš.

IGNAC: Čekaj, gazda, oćeš da kažeš da ti imaš lek za ambrozija?

VLATKO: Nemam, ali bi možda i do toga došao kad bi mi dali novce za istraživanje. Ma, za početak bi bilo dovoljno i samo da me zaposle!

IGNAC (*suosjećajno, povjerljivo*): E pa, ako su samo novci u pitanje, onda slušaj, gazda, ja imam poso za tebe. Sa novci što ionako više nemam de da ju metnem, a imam i ideja i samo treba da se pređe na delo. Ti si učen čovek a ja ne znam ni da se potpišem. I može sve da radiš u pidžama a reč je o sledećem: Na prvo mesto je, mleko od Aidu, što je nepresušeno kao planinski izvor, pa može da bude i brend *Domaće izdvojeno eko*

mleko za dojenče, biznis i za Gojko, da se ti ne bakćeš sa sitnice, a drugo ja mogu odma sutra da kupim stan pored tvoja vrata, kako je oglas za prodaju, za office sa Zulejha, Aida i blizanci!

VLATKO: Da, susjedi uistinu prodaju stan.

IGNAC (*povjerljivo*): I sad pazi, ozbiljno govorim, ti nema da mrdneš iz kuća, sa istraživanje radi kako oćeš, neću ni da te pitam koliko košta, samo treba da usput čuvaš officu i moja familija.

VLATKO: A ti?

IGNAC (*blaženo, sa zanosom*): A onda Ignac može mirna duša da ide sa sto violini u svet da tamo, na svoji cimballi, kako *Duo cellos*, proslavim sebe i celi svoj ciganski narod!

Iza scene najednom plač dojenčeta, u stanu galama, iza paravana se počne dimiti, usplahirena Aida, s "dojenčetom" u naručju i polugolih prsiju, praćena svjetlosnim snopom utrčava na scenu. Svjetla se istom ponovo šire na čitavu scenu. Aida drmusu "malog" u rukama usput ljutito psuje, na scenu istom skoče i svi ostali akteri, većina u pidžami i raščupane kose.

AIDA (*ljutito, povikom*): *Afte kurafte, ćorlogane bilidžavne!...*

JELISAVETA: Šta je bre, šta se dereš u pola noći?

ZULEJHA: I ja pitam zašto, psuješ k'o luda žena?

AIDA (*prijekorno, ljutito*): Neki mi potpalio pod fotelju!

Ignac je već uhvatio za uha RONALDA i RONALDINJA i sada ih dovuče pred AIDU. BERTA i BARTOL pokajnički dotapkuju za njima. Sve četvoro, iziritirano dimom, trljaju oči i kašljucaju.

IGNAC (*Aidi*): Evo, tu su ti svi četiri, pokaži koj te potpalio.

AIDA (*snuždeno*): Ne znam.

IGNAC (*odrješito*): Nema ne znam, mora da znaš.

AIDA: Ne znam, očiju mi, nisam videla.

IGNAC (*pogledava djecu koji se pokušavaju došaptati, ljutito, prema romskoj*): Ma ačta!

(*jednako ljutito prema bijeloj djeci*): Ćut, bre, tišina! (*okrene se i Aidi, smireno, odmjereno*): Poslednji put pitam jesi videla koj te potpalio?

AIDA (*pokajnički*): Nisam.

IGNAC: E, pa, dobro, ako nisi videla, znači da si spavala na radno mesto, a ako si spavala na radno mesto, onda odma sutra 10 % od plata seli u kasa za *Gypsy studio*. (*djeci*): A

vi, *benge* - đavoli od sutra ste za kaznu na "sisa" od Ignac! Popara i cicvara na lešo, tri puta na dan, pa koj preživi, preživi, a sad marš na spavanje, majku vi mangupsku!

Djeca otrče svaki u svoju sobu, za njima krenu i ostali, najednom iza scene, uz munju i grmljavinu, kao grom iz vedra neba pljusne kiša.

MARINKO (*Jelisaveti, usput, odlazeći sa scene*): Asti Gospe, kakva kiša? Spustija se iz vidra neba pa i kroz misečinu lije ka iz kabla.

Jelisaveta zastane, ugleda Zulejhinu siluetu, što se pokaže na suprotnom kraju scene te ostane stajati poput nje, poluokrenuta publici da se čini kao da jedna gleda u drugu.

JELISAVETA (*naglas, sama sebi, prema publici*): A baš tako je i rekla: "U vradžbine i ne mora da veruješ, ali u Zulejhu će da veruješ!"

KRAJ

GOSPOĐA MAMA

satira u 3 prizora

GOSPOĐA MAMA

satira u 3 prizora

Mjesto i vrijeme radnje: Zagreb, 2016.

Mjesto i vrijeme nastanka djela: Čakovec, 2017.

LIKOVİ:

MAMA, *kućanica i spremačica u tuđim kućama*

TATA, *umirovljenik*

JERKO, *sin intelektualac bez stalnog zaposlenja*

MATILDA, *Jerkova mlađa sestra, absolventica medicine,*

GRETA, *Mamina sestra, psihologinja privatne prakse*

ANTONIO, *Jerkov prijatelj*

ŽAKLINA, *medicinska sestra u ambulanti psihologinje Grete*

SVEN, *kratkotrajna Matildina veza*

FABULA:

Jerko i Matilda, on bez posla, a ona bez diplome, još su u roditeljskom stanu, nikako ne uspijevaju naći svoj put k osamostaljenju. Stoga nemiri, u inače mirnoj obitelji, postaju sve češći i žešći. Najveća žrtva je Mama, kojoj u psihološkom smislu pomaže sestra, psihologinja Greta. Prekretnica nastupa zahvaljujući Gretinom psihološkom projektu nazvanom *Gospođa mama* i predsjedničkim izborima.

SCENA:

Otvoreni dnevni boravak s kaučom, Tatinom foteljom i komodom s radio uređajem. Na sceni je i dio kuhinje, a vidi se i ulaz u kupaonicu.

1. prizor

Jutro je. Mama zijevajući uđe na scenu, odmah uzima pregaču i vezuje je te pristavlja kavu. Na scenu zijevajući ulazi Tata s ukrštenim riječima u rukama, odmah pali radio i sjeda u svoju fotelju. Na scenu ulazi Matilda, plesnim korakom u skladu s muzikom što ju sluša preko slušalica sa mobitela i uz koju inače uči. U ruci joj knjiga i mobitel.

MATILDA: Jutro svima!

MAMA: Dobro jutro!

Tata ne odzdravi.

MATILDA: A što je s njim?

MAMA: Nije te čuo.

MATILDA (*Nehajno mahne rukom i baci se na kauč u pozu za učenje.*): Može kava?

MAMA: Može.

TATA: Može i meni?

MAMA: I tebi kuham.

MATILDA (*uvrijeđeno*): A sad čuje?

MAMA: Ma pusti ga. Opet je ustao na lijevu nogu.

Na scenu ulazi Jerko, go do pasa, samo u donjem dijelu pidžame. Zijevajući uz "dobro jutro" vuče se prema kupaonici.

MAMA (*za Jerkom*): Obuci se da se ne prehladiš i dođi na kavu.

JERKO: Kava nek pričeka, moram se prije obrijati.

Gleda se u ogledalo, što publika prati, sapuna lice, traži britvicu. S postojećim izgledom ostaje do daljnjega.

JERKO (*našavši britvicu, sam sebi, vrteći je u ruci*): Što je ovo? (*prema Matildi*): Matilda, opet si koristila moju britvicu. (*Matilda ne odgovara, ne čuje ga, Jerko, glasnije*): Matilda, čuješ me, lijepo te pitam?!

Matilda se i opet ne oglasi pa Jerko svjestan da ga ne čuje zbog muzike kradom iza njenih leđa pojača zvuk na mobitelu na što Matilda skače kao pofurena iščupavši slušalice iz uha.

MATILDA (*ljutito*): Idiote, skoro sam oglušila!

JERKO: Možda i ne bi bilo loše; ako prestaneš učiti uz mobitel možda prije završiš fakultet.

MAMA (*iz kuhinje, preko ramena*): Ne budi zajedljiv, Jerko, ostao joj je još samo jedan ispit.

JERKO: Jest', samo jedan, ali tome ide već treća godina! Ispričavam ti se, Matilda ako si doista toliko glupa da ga ne možeš nabubati i konačno položiti!

MATILDA: Do diplome, braco, danas svaka šušša dođe. Ja čekam bolja vremena, a ne da s njom šećem uokolo besposlena, kao ti.

JERKO: Ne moraš šetati, možeš i ležati, kao sada, no mene trenutno zanima moja britvica. Želim znati tko ju je koristio.

MATILDA (*ljutito*): Ma nosite se, i ti, i tvoja britvica - nisi jedini koji u ovoj kući s takvom gnusobom drlja vlastitu kožu (*ponovo stavlja slušalice u uha i isključuje se iz razgovora*).

JERKO (*okreće se Tati*): Tata, jesi li ti koristio moju britvicu?

TATA: Jesam!

JERKO (*nemoćno, s uzdahom*): Pa mogao si je nakon toga barem oprati! (*Tata prema Mami upitna pogleda*).

MAMA (*odgovara umjesto Tate*): Izvini, sine, ja sam kriva, nisam je oprala. Nisam ni vidjela da je koristio tvoju. Njegove su gore na polici. (*spuštajući pladanj s šalicama kava na stol, doda*): Kava je na stolu!

JERKO (*prema Mami, ljutito*): Nemoj mi reći, Mama, da ti starome i guzicu brišeš?! Pa zar on baš ništa ne može sam uraditi?

TATA (*u svom svijetu*): Aha, još samo ovo: mali vodozemac nalik gušteru?! Nešto dugačko, čekaj, koliko to ima slova (broji): jedan, dva, tri...devet!

JERKO (*preko ramena*): Dažddevnjak.

TATA (*likujući*): Jest, tako je, bravo sine! (*upisuje govoreći naglas*): Daž-dev-njak!

Tata ustaje sa fotelje, uzima sa stola kavu, srkne ju, Matilda također ustaje i uzima kavu, Jerko briše britvicu kad se radijska spikerica oglasi zanimljivim razgovorom kojeg obitelj sve pažljivije sluša.

GLAS SPIKERICE: I na kraju današnjeg izvješća, poslušajte, dragi slušatelji i ekskluzivni intervju s čelnikom nove stranke što se gotovo u zadnji čas čudesno pojavila na domaćoj političkoj sceni. Kao što je poznato, identitet čelnika stranke još uvijek se drži u najstrožoj tajnosti u kom smislu je snimljen i intervju.

TATA : Mama, pojačaj!

GLAS SPIKERICE: Ponajprije, hvala, predsjedniče stranke, što ste pristali na ovaj razgovor, no možete li za početak objasniti slušateljima otkud tako neobičan naziv stranke "*Ja sam narod - narod je stranka*"?

GLAS PREDsjedNIKA (*zakriljene boje glasa*): Uz pozdrav cijenjenom slušateljstvu, odgovor na vaše pitanje gotovo da i nije potreban. Narod uvijek ima jedinstveni interes čime na neki način i jest stranka.

GLAS SPIKERICE: Da... No zanimljivost je i glasovanje za predsjednika nepoznatog identiteta. Što mislite kako će to proći?

GLAS PREDsjedNIKA: Gledano iz ugla naše stranke predsjednik uopće nije bitan. Mogao bi to biti bilo tko jer se kvalitetan rad, osobito predsjednički, može ostvariti isključivo timskim radom, stručnih suradnika svih vrsta.

GLAS SPIKERICE (*neuvjerljivo*): Da... A možete li nam otkriti barem nešto od onoga što nudite biračima?

GLAS PREDsjedNIKA: Pa nije "nešto", nego naprotiv, nudimo sve ono što dosadašnje stranke nisu, a u prvom redu ono što ni od ponuđenog nisu realizirale.

GLAS SPIKERICE: Krupan zalogaj, mora se priznati, no što će kod toga biti prioritet?

GLAS PREDsjedNIKA: Poštenje i moralnost.

GLAS SPIKERICE: Oprostite, nismo se razumjeli, mislila sam na vaš prvi potez.

GLAS PREDsjedNIKA: Razumjeli smo se. Bit će u kontekstu toga što sam rekao. Najkonkretnije, revitalizirat ćemo Goli Otok.

GLAS SPIKERICE (*zbunjenost prikriva pročišćavanjem grla*): Neću pitati zašto, no i prijašnji su se kandidati zaklinjali u istu stvar ali se spornim uvijek pokazao nedostatak potrebnih sredstava. Zar ne mislite i vi da bi se takvom investicijom značajnije opteretila proračunska sredstva?

GLAS PREDsjedNIKA: Proračunska sredstva se neće dirati.

GLAS SPIKERICE: Da? Povećat ćete broj bolnih rezova?

GLAS PREDsjedNIKA: Takvih uopće neće biti.

GLAS SPIKERICE: Pa otkuda onda mislite namaknuti potrebna sredstva?

GLAS PREDsjedNIKA: Ništa nećemo namicati, očekujemo čak i suficit.

GLAS SPIKERICE (*ironično*): Nemojte reći, tajnoviti predsjedniče stranke, da ste našli čarobni štapić za oporavak gospodarstva?

GLAS PREDsjedNIKA: Nisam, a i ne trebamo ga. Pokleknulo gospodarstvo će se pokrenuti samo od sebe čim se sve ostalo, u moralnom smislu, pravilno usmjeri.

GLAS SPIKERICE: Oprostite, bojim se da se opet nismo razumjeli...

GLAS PREDsjedNIKA: Pojasnit ću: računamo s faktičkom zapljenom opljačkanih finansijskih sredstava i ostalih dobara koja državi još od rata nisu vraćena.

GLAS SPIKERICE (*gotovo se zagrcne*): Oprostite, no s tim se sredstvima računa već desetljećima!

GLAS PREDsjedNIKA: Ne sporim, no mi smo se pobrinuli i za ostvarenje. Dobili smo blagoslov međunarodne zajednice da će nam, za dobrobit države, a s ciljem oporavka posrnulog gospodarstva, otvoriti sve dosad zatvorene tajne bankovne račune i ostale skrivene trezore. Na taj će način, domaćoj administrativnoj snazi, od vrha do dolje, ostati samo da ozbiljno zasuče rukave i odradi spomenuto, desetljećima neodrađeno.

GLAS SPIKERICE: Hoćete reći da se do sada određene stvari nisu odrađivalo kako treba?

GLAS PREDsjedNIKA: Odgovorit ću protupitanjem: ako jesu, gdje su novci i dobra, i još važnije, ako u državi nema problema, čemu izvanredni izbori?

MATILDA (*bijesno, krene s praznom šalicom od kave k stolu, usput, razgovarajući, zastajkuje*): E, koji narcisoidni kreten - pa to je nečuveno! I da baš za svaki lonac ima poklopac - naprosto ne možeš vjerovati!

MAMA (*pomirljivo*): Nisi u pravu, Matilda. Čovjek je samo pošten, pametan i razlošan.

TATA (*gotovo teatralno*): A k tomu je još i mlad, i zato, mladiću, bravo! Samo se uz takve još možemo nadati kakvoj-takvoj budućnosti.

MATILDA (*sarkastično*): Ja sam vaša budućnost, tata! Studiram medicinu, a ti se zbog kostobolje već jedva dižeš sa svoje fotelje! (*sama sebi, odmahnuvši rukom*): No pitanje je koliko će vam i moja medicina pomoći jer ćete, koliko vidim, i opet, *vritnuti v kmicu!* Ovog puta u korist idiota kojemu čak ni ime ne znate!

MAMA: Ne budi isključiva, Matilda.

MATILDA (*kao prije*): Nisam isključiva, mama, samo moram konstatirati da je na žalost još uvijek istinita ona, već odavna ofucana, da svaki narod zaslužuje vlast kakvu ima! (*ljutito krene k izlazu s scene*)

JERKO (*povikom za njom*): Razumijem tvoj revolt, sestrice: do izbora ne možeš ni diplomirati ni kupiti diplomu. Za prvo nemaš vremena, a za drugo ti fali lova. A ako pak se narcisoidnom posreći onda ti više ni lova ne bi koristila: za budućnost u doktorskom mantilu morala bi pošteno zagrijati stolicu!

MATILDA (*ljutito, sebi u bradu, spuštajući šalicu na stol*): Kreten! (*šalica joj padne na pod i razbije se, još ljuće prema Jerku*): Stopostotno tvoje otjelovljenje, idiote, čak bi se i kladiti mogla da si to ti!

Mama se sagne, skuplja krhotine, sagne se i Matilda i ona skuplja. Jerko žurno dovrši brijanje pa fućkajući s ručnikom preko ramena odjuri u svoju sobu.

MATILDA: Mama, kad ćeš mi konačno osloboditi vašu spavaću za učenje? Uz ovakve abnormalne uvjete uistinu ću studirati do sudnjeg dana!

MAMA (*umorno*): Nije jednostavno, Matilda. Prvo treba maknuti sve stvari, a i ne znam kud ću sa posteljinom. Ne mogu je držati u dnevnoj sobi.

MATILDA (*kao prije*): A zbog čega je on još uvijek u stanu?

MAMA: To isto bi on mogao pitati i za tebe.

MATILDA (*Mami, još uvijek jednako ljutito*): Zašto ne ode kod nekog prijatelja? Pa ima ih cijelu gomilu - neprekidno dolaze i odlaze!

TATA: Isto vrijedi i za tebe. I tvoje prijateljice non-stop zvone, što na vrata, što na mobitel.

Mama završava skupljanje krhotina, Matildi zazvoni mobitel, javlja se nasmiješena lica i izađe sa scene. Istom zazvoni i kućni telefon. Mama se javlja, razgovara sa sestrom, psihologinjom Gretom.

MAMA (*u slušalicu*): Ma ne pitaj kako sam! Nisam nikako! U kući je od jutra ratno stanje, no Jerko je srećom maločas izašao, a Matilda je opet na mobitelu, u spavaćoj. Polomljena je samo jedna šalica za kavu, a stari pokušava zaspati. Skutrio se jadan u onoj, svojoj fotelji... (*stanka*): Ma ne, ne možeš nam pomoći, ne stižem čak ni razgovarati o tome! Evo, od dvanaest čistim kod gospođe Herceg na Kvatriću ... (*stanka*): Znam da je usput do tebe... (*stanka*): Pa dobro ako baš imaš vremena svarit ću usput... (*stanka*): Da, dobro, znam da želiš pomoći, onda se vidimo i hvala ti.

Mama odlaže pregaču i sprema se za izlazak. Tata se istom izvuče iz fotelje poravna kosu, uzima vestu sa naslona fotelje te također kreće prema izlazu.

TATA: Vidim da si već spremna pa idem i ja. Malo ću udahnuti zraka, a možda naletim na nekog poznatog pa ostanem na još jednoj kavi.

MAMA: A ja ću usput do Grete. Čuo si da me je zvala.

TATA: Sigurno opet nešto treba.

Mama i Tata napuste scenu, u prvi plan ulazi Matilda, i ona je spremna za izlazak. Veselo pjevušeći u prolazu baca posljednji pogled na sebe u ogledalo u kupaonici kad na scenu ulaze Jerko i Antonio. Matilda ih gleda sumnjičavo, ispod oka.

JERKO: Izvoli, Antonio, uđi. Ovo je moja sestra Matilda, upravo izlazi.

Matilda i Antonio u znak upoznavanja samo razmijene poglede i nešto promrse, Matilda napušta scenu.

ANTONIO: Imaš zgodnu sestru.

JERKO (*šeretski*): Ima na koga i biti, nego, idemo mi, dok smo još sami, obaviti svoje. Jesi li pregledao poze?

ANTONIO: Jesam. Neke baš nisam shvatio ali ...

JERKO: Nije važno, shvatit ćeš, pazi samo da ti je glava uvijek van objektivna i požuri sa svlačenjem.

ANTONIO: A selfi?

JERKO: Uključit ću ga kad budemo spremni.

Obojica se žurno svlače dok ne ostanu samo u gaćicama.

JERKO: Idemo sad, poza prva.

ANTONIO: Poza druga.

Slikaju se u gayovskim intimnim pozama što mora djelovati i komično i iritantno. Zakratko se čuje otvaranje vrata, na scenu ulazi Tata.

TATA (*s vrata, zatvarajući ih, sam sebi*): Nije bilo nikog za kavu pa sam se vratio! (*okrene se pa osupnut zatečenim, ljutitim povikom*): Marš, iz moje kuće, majku vam pedersku!

Loveći se za srce Tata se okrene svojoj fotelji, Antonio u sekundi pokupi svoje stvari te golišav bez riječi izjuri sa scene. Oblači se i Jerko, usput pokušava razgovarati s Tatom.

JERKO: Ma daj, stari, ne nerviraj se, infarkt će te, a ovo uopće nije ono što misliš, ovo su samo selfi za novi biznis.

TATA (*ljutito*): Biznis, je li? E pa tvojih biznisa mi je već doista samo za infarkt, zato se gubi iz kuće, ne želim te više vidjeti! I neka, neka me zvizne, neka me zvizne ove sekunde, bar ćeš me do kraja života nositi na duši te se možda i opametiti!

JERKO (*pomirljivo*): Smiri u Tata, Izopačenost je danas trend, a trend je na cijeni i uvjeravam te da je ovoga puta u pitanju pravi biznis!

TATA (*ljuto preko mjere*): Izopačenost, to ti miriše, ha? Na tome kaniš graditi budućnost, zarađivati za život, marš, napolje kako ti rekoh!

Jerko, sliježući ramenima, nevoljko napustio scenu, Tata ustaje, uzima telefon, okreće broj, razgovara s Mamom, tajnovito, Jerkovo ime izgovara šapatom.

TATA: Slušaj, ustvari prvo sjedni, imam ti reći samo jedno i samo za tvoja uha! Naš je Jerko, nažalost, gej, homić, peder, nazovi to kako hoćeš, ulovio sam ga usred naše dnevne sobe *in flagranti* s istim takvim!

MATILDA (*koja je već ušla stan i čula samo poneku Tatinu riječ*): Tko je to peder i koga se našlo u *in flagranti*?

TATA (*odglumi da nije čuo pitanje*): Molim? Nešto si me pitala?

MATILDA (*nehajno mahnuvši rukom, sama sebi*): Ah, opet naglas rješava ukrštene! (*povikom prema Tati*): Idem se presvući!

Matilda napušta scenu pa Tata ustaje, uzima tabletu i popije je, sjedne na fotelju i zatvori oči.

2. prizor

Na sceni je Gretina ambulanta u koju ulazi Mama. Na scenu uđe Greta, sestre se poljube se u znak pozdrava.

MAMA: Jesam li ti već rekla da ti liječnički mantil jako dobro pristaje?

MAMA: Jesi, a i tebi bi pristajao i zato ne znam kako bih okajala grijeh što sam samo ja otišla na faks.

MAMA: Nisi ti kriva, takva su bila vremena. Netko je morao raditi, pa je bilo logično da to budem ja, kao najstarija.

GRETA: Hvala ti što si takva, cijelog života skrbna i sprema na žrtvovanje.

MAMA: Ali više ne mogu. No to se ne tiče tebe. Kao da me napušta snaga. Upravo je stari zvao i odmah sam znala da je novo sranje na pomolu. Zove samo kad je u pitanju nešto krupno zato sam snimila razgovor. Poslušaj, ja ionako sve ovo ne bih mogla izgovoriti.

Greta sjedne i sluša snimljeni razgovor, koji započne iza scene, preslušavanje snimke.

TATA: Slušaj, ustvari prvo sjedni, imam ti reći samo jedno i samo za tvoja uha! Naš je Jerko nažalost, gay, homić, peder, kako god hoćeš, upravo sam ga uhvatio *in flagranti* s istim takvim!

MAMA (*osupnuto*): Gdje?

TATA: Usred naše dnevne sobe!

MAMA (*gasi mobitel i stavi ga u krilo, ne opaža da je nečujno sklizuo pod stol, na tepih*): I sad još i to! (*zaplače*)

GRETA (*povikom*): Sestro, Žaklina, brzo, pacijentici je pozlilo!

Na scenu žurno uđe sestra Žaklina, stavlja na stol pladanj s potrepštinama i napušta scenu. No Mama bez intervencije učas i dolazi k sebi.

GRETA (*zabrinuto*): Jesi li dobro?

MAMA: Jesam.

GRETA: A jesi li vidjela nju?

MAMA: Koga?

GRETA: Sestru Žaklinu.

MAMA: Jesam.

GRETA: Pozvala sam ju da ju vidiš.

MAMA: Zašto?

GRETA: Zato što je ona Jerkova cura. Nema šanse da je gay. Tko zna što je stari opet iskonstruirao u svojoj glavi.

MAMA (*vadi rupčić iz taške, briše suze, makinalno ju vraća u tašku u koju pusti mobitel sa stola*): Ako ih je zatekao... znaš što mislim... nije mogao pogriješiti.

GRETA: Ne podliježi tome: Danas ima svačega, možda je stari čak i sanjao, oprosti, ali u zadnje je vrijeme vidno posenilio zato radije prijeđimo na konkretno.

MAMA (*opet uzima rupčić, briše nos i suze, smirenije*): Pa, zar to nije dovoljno konkretno? Njegova senilnost, Jerkovo pitanje ili stanje, svi jedno drugom rade pritisak. Starome smeta što Jerko ne uspijeva naći stalni posao, a i Matilda postaje sve veća osa. Ima nekog tipa, zove se Sven, to je sve što znam, no tip je totalno bez veze. Ljuti se

kad kažem da s njim nešto nije u redu, a vidim da nije sretna, da ju nešto muči. No kako joj je ostao još samo jedan ispit mičem joj se sputa pa ne pitam ni što bih trebala, samo da ju ne uzrujam!

GRETA (*pomirljivo*): Gledaj, što se Jerka tiče ne trebaš se uzrujavati. Pametan je on, i odgovoran i koliko vidim ni financijski vam ne visi za vratom. Stalno nešto čeprka pa će i posao iščeprkati. Stvar s Matildom je prolazna, medicina nije laka, a posljednji se ispit uvijek čini najtežim. No čim ga položi imat će više vremena i za tog, Svena pa će se i to srediti.

MAMA (*s nevjericom*): Kad bi netko slušao sa strane još bi pomisliti da sam zapravo ja problem.

GRETA: E, pa iskreno, i jest tako. Previše im ideš na ruku. Dvoriš ih od prvog dana kao da su nesposobni. Jezikom struke, svima si im oduzela samostalnost.

MAMA (*zine od čuda*): Molim? O čemu ti, Greta, pričaš?

GRETA: Bez uvrede i grča u želucu pokušaj na stvar gledati kroz ovu prizmu. Znaju li kuhati? Ne znaju. Znaju li pospremati? Ne znaju. Stari si ne zna sam ni britvicu za brijanje oprati, a kamoli da bi znao sve ostalo.

MAMA Da, tako je. A otkud znaš za britvicu, ja ti ju nisam spomenula.

MAMA: O GRETA: Imam svoje izvore.

MAMA: Jerko i ta, medicinska?

GRETA: Nije važno, važno je da smo detektirali problem, postaviti dijagnozu i krenuti s liječenjem.

MAMA: Ma o kakvom liječenju govoriš? I koga misliš liječiti?

GRETA: Prvo tebe, sestro, a posle i njih. Jesi li se zapitala znaju li samostalno živjeti i što bi bilo da se tebi, ne daj Bože, što dogodi!?! Sve vas treba podučiti kako se živi.

MAMA: O, Gospode! (*gleda na sat*) Može li ta poduka završiti, moram i krenuti da ne zakasnim.

GRETA: Ne gledaj na sat, ne ideš nikuda, ovo je početak terapije.

MAMA: Ma kakav početak, ženo božja? A što će oni sutra jesti, ako ja danas ne zaradim za dućan?

GRETA: A što se to tebe tiče? Nisu ni malodobni, ni maloumni, a vjeruj da neće ni gladni ostati. Dopusti im da se snađu.

MAMA: A kako će se snaći? Objesiti zube o klin?

GRETA (*gotovo ljutito*): Ma kakve zube o klin? Ima li Jerko novce? Ima. E, pa, ako ih ima neka izvoli jesti u restoranu, mekdonald'su, pekari, po izboru. Ima li stari novce? Ima! Jel' bi njegova mirovina bila dovoljna za dva topla obroka dnevno, u nekoj javnoj kuhinji, što su jeftiniji su i od tvog ručka, a mislim na njega i Matildu. Što se tebe tiče i taj trošak išao bi na konto liječenja.

Mama umorno zaplače. Greta ju zagli.

GRETA: Isplači se, ali nemoj brinuti. Kroz ovo nećeš morati sama, ja sam uz tebe, a i bit ću s tobom. I nije da mi je drago što se ovo događa, ali konačno sam došla u priliku da ti se odužim za tvoju najveću žrtvu u životu, što zbog mene nisi mogla i sama završiti više škole.

MAMA: I što ćeš zapravo učiniti?

GRETA: Pretvorit ću te u gospođu mamu.

MAMA (*s nerazumijevanjem*): Gospođu mamu?! Prevedi.

GRETA: Jednostavno je. Čula si za friziranje, manikiranje, pedikiranje...

MAMA (*upadicom*): Naravno da sam čula! No to me ne zanima.

GRETA: Ubroj i u njih još i rekreaciju, fitnes, masaža, i tome slično.

MAMA (*posprdno*): I to bi bilo sve?

GRETA: Ne sprdaj se, od sutra radiš upravo to, i samo to. Radiš samo na sebi.

MAMA (*protuslovom*): Ali zašto, pobogu?

GRETA: Na prvom mjestu je samopouzdanje. Dakle, pouzdaj se u mene, a sebe ćeš kad se pogledaš u ogledalo.

MAMA (*pomirljivo*): Dobro, imam i ja neki, crni fond...

GRETA (*prekine ju*): Dobro je da ga imaš, no u njega zasad nećemo dirati. Zapravo, skratit ćemo priču što znači da ti i ja već sutra putujemo, na tjedan dana, zato ćeš još ti danas otkazati sva buduća čišćenje. Izgovori se kako hoćeš, i ispričaj se što će se gospoda morati snaći na drugi način.

MAMA (*zdvojno*): A što ću mojima reći? Kako ću njima otkazati?

GRETA: Njima nećeš ništa reći, a vjeruj mi da neće puno ni pitati! Zato uzmi stvari i idemo, nemamo vremena za gubljenje.

Mama ustaje, uzima tašku, Greta skida bijeli mantil i uzima svoju tašku, kreću prema izlazu.

GRETA (*usput, u fiksni telefon*): Sestro, Žaklina, danas me više neće biti, pa naručenima otkazite, a mislim da me neće biti ni ostali dio tjedna, zato ne zakazujte nikome. O detaljima ćemo naknadno, ja ću se javiti.

MAMA (*Greti, pokazujući na fiksni*): Mogu li i ja? Otkazala bih barem Kvatrić, kako me gospođa ne bi uzalud čekala.

GRETA: Naravno!

MAMA (*okrene broj, u slušalicu*): Dobar dan, gospođo Herceg. Oprostite što zovem u zadnji čas, no upravo mi je iskrsnulo nešto osobno, pa ne mogu doći. Zapravo toliko važno da me i nadalje neće biti. Točnije, ako se stvari riješe javit ću se, a dotad molim vas snađite se na drugi način. Hvala na razumijevanju, doviđenja. (*spusti slušalicu*)! Uh, ovo je stvarno bilo vrlo opako s moje strane!

GRETA: Eto, probila si led i ostala živa, idemo.

Mama i Greta napuste scenu nakon čega na scenu uleti Sven, za njim i sestra Žaklina.

ŽAKLINA (*Ijutito*): Jesam li vam rekla, Sven, da psihologinje nema, a da bez njenog odobrenja ni ja ne smijem ulaziti u ambulantu?

SVEN: Naravno da ste mi rekli. sestro, no u pitaju je moj mobitel i ja sam uvjeren da bi meni gospođa psiholog dopustila pogledati jesam li ga možda kod nje ostavio! Ja bez mobitela ne mogu, ovisan sam o njemu, a zašto kupovati novi, ako je moj ovdje?!

Žaklina ostaje kod vrata, a Sven pogleda na stol pa ispod stola gdje odmah ugleda mobitel. Uzima ga i zadovoljno se pridigne.

SVEN (*veselo napuštajući scenu*): Moja nokia! Hvala, sestro i doviđenja!

Žaklina zatvori vrata. Oboje napuste scenu.

3. prizor

Na sceni je poznata dnevna soba, s Tatom u fotelji i ukrštenim riječima u rukama te Matildom sa slušalicama u uhu, u poznatoj pozi učenja, na kauču.

MATILDA (*sama sebi*): Pa gdje je ta žena? Još nikad nije ovoliko kasnila! Već je noć i već stvarno umirem od gladi! (*Tati*): Zašto je ne pozoveš na mobitel?

TATA (*okupiran ukrštenima*): Zato što bih zvao uzalud. Dok radi mobitel joj je isključen, ne želi voditi svoje privatne razgovore iz tuđe kuće.

MATILDA: Ali nikad ne radi noću.

TATA: Tko zna što je iskrsnulo. Znaš da nije neodgovorna.

MATILDA: Da.

Matilda nevoljko vraća slušalice u uha, najednom se čuje škljocanje ključa u bravi, u sobu ulazi Mama. Dotjerana je do neprepoznatljivosti pa Tati od iznenađenja skliznu ukrštene riječi na pod, što Matilda opaža te se okrene i zanijemi kad ugleda "gospođu" Mamu.

MAMA (*damski skidajući ljetne rukavice, nehajno*): Dobra večer.

U istoj maniri skida i šešir te žaketić, usput zastaje ispred ogledala, poravnava si kosu i obriše ruž oko usana, konačno dolazi na sredinu scene - sobe. I govor joj je izmijenjen, govori usporeno, odmjereno, ali i odrješito.

TATA (*s nevjericom, gledajući je*): Što se to s tobom dogodilo?

MAMA (*oglašava se pitanjem*): A što bi se dogodilo? I gdje je Jerko? Zar se on još nije vratio?

MATILDA (*ljutito*): Ma jesi li čula što te čovjek pita? Što ti se dogodilo kad kasniš čitavu vječnost i vraćaš se kući kao da si sišla s mode piste?

MAMA: Zar ti se ne sviđa moj novi luk?

MATILDA: Kakav novi luk, ženo, božja, jesi li ti poludjela?

MAMA: Nadam se da nisam, samo me malo boli glava. Zato ću odmah leći.

MATILDA: Čekaj, a večera?

MAMA: Snađite se, ja sam na dijeti, laku noć. (*Mama napusti scenu.*)

MATILDA (*prema Tati*): Pa ona je stvarno poludjela. Tako se nikad nije ponašala.

TATA: A ja se nadam da je samo boli glavi.

MATILDA: Svejedno! Zar ti novi luk ništa ne govori? I otkud joj novci za tu paradu? Pa znaš li ti da samo ta roba na njoj košta čitavo bogatstvo, ne računajući frizuru, manikuru, ugradive trepavice, gelirane nokte, što sigurno uključuje i nožnu pedikuru i što ti ja znam što još sve ne!?

TATA (*pomirljivo*): Razumijem što govoriš, i vjerujem da košta, danas ni osmijeh nije badava.

MATILDA: A odakle joj novci?

TATA: Kažem ti da ne znam.

MATILDA: Pa zapitaj se! Zapitaj se i zbog čega, ili radi koga najednom treba izgledati kako izgleda?

TATA: A što ako je iznenada dobila na lotu?

MATILDA: Ma daj! Mama i loto - pereci i električni tramvaj! Ona loto ne bi zaigrala ni kad bi znala da je zgoditak čeka! Za njen svjetonazor ovakve su stvari čisto bacanja novaca! (*sjedne, s nevjericom, sama sebi*): E, čovječe, gelirani nokti, a otišla je čistiti podrum gospođe Herceg na Kvatriću!

TATA: Ne misliš valjda zvati gospođu u ovo doba i pitati je što se dogodilo?

MATILDA: Ne mislim, ali ću to sutra svakako napraviti

TATA: Hm, možda je u podrumu naletjela za skriveno blago?

MATILDA: I da je tako, poznaješ je: preokrenula bi cijeli Kvatrić ne bi li našla vlasnika.

Čuje se ključ u bravi, na scenu ulazi Jerko.

MATILDA (*ljutito*): A i ti, gdje si do sada?

JERKO: Zar sam nešto propustio? (*opazi Mamin novi žaketić, ostavljen preko naslona stolice*): Ili smo dobili goste? Samo, tko bi to ipak bio s ovakvim damskim šešikom i rukavicama? (*podigne i zagledava šešir i rukavice odložene na komodi*)

MATILDA (*bez emocija*): Gostiju nema, a ako je mama samo poludjela, onda smo još dobro prošli. Trebao si vidjeti kako izgleda. Kao da je izašla iz sterilizatora, ili s modne piste, nema šanse da bi je na ulici prepoznao.

JERKO: Pa već joj je i bilo vrijeme da se malo okrene sebi i uredi se.

TATA (*prijeteće, prema Jerku*): A koga si ti pitao smiješ li ući u stan?

JERKO: Još uvijek imam ključ.

TATA: Onda ga vraćaj!

MATILDA (*s čuđenjem*): Što pak je sad ovo?

JERKO (*prizemljeno*): Ništa. Tata se preselio u ukrštene riječi, a kad se "vрати" daj mu ove tri "cigle" (*vadi tri bunta novčanica i stavlja ih na stol u što se Matilda zagleda razrogačenih očitu, a Tata ne želi ni pogledati*). Neka ih osmotri, i naravno, potroši. To je samo akontacija za novi biznis, on će već znati o čemu je riječ.

MATILDA (*ispod glasa*): Čovječe, koja lova, i kakav biznis?

JERKO: "Intima" d.o.o., tu je i propagandni letak, a ostatak će ti tata objasniti.

MATILDA: Onda si ti i mamu opskrbio?

JERKO (*preko ramena*): Nisam. Ona još nije dobila ni lipu. Nema zapravo ni pojma o ovome, a ja ju danas nisam ni vidio.

Matilda želi zaustaviti Jerka, no on je već napustio scenu. Matilda gleda u novce, ne usuđuje im se prići. I Tata ostaje ukipljen u mjestu.

MATILDA (*Tati, naredbodavno*): A sada govori što se u ovoj kući događa. Ja sam očito isključena iz svega.

TATA: Ti učiš, a osim toga nemam ti što reći, ni ja nemam pojma o ničemu.

MATILDA: A Jerkov biznis i ovi novci? I zašto ste se posvađali?

TATA: Nismo se svađali.

MATILDA: A zašto si mu zabranio ulazak u stan? Jerko to ne bi izmislio.

TATA: Možda sam se stvarno prevario. Zato je najbolje da i sam odem leći. Današnji dan mi je očito trajao predugo.

MATILDA: A ovi novci? Zar ćemo ih ostaviti ovdje na stolu?

TATA: Ne znam, meni je svejedno, čak mi ni ne trebaju, preuzmi odgovornost za njih, ako hoćeš, laku noć. (*napusti scenu.*)

MATILDA (*bezlično*): Laku noć! (*sama sebi*): E, pa, i meni je svejedno!

Matilda uzme buntove novca te ih poput pravih cigli odloži na komodu, ugasi svjetlo pa s knjigom i mobitelom i sama napusti scenu. Noć je. Sat na zidu otkuca pet sati, čuje se muško hrcanje, otvore se vrata spavaće sobe i Mama u svilenjnoj spavaćici izlazi na scenu. Krene prema komodi usput razgovara sama sa sobom.

MAMA: A sada stvarno moram popiti tabletu za glavu, mislim da će mi puknuti. (*priđe komodi i otvara kutiju s lijekovima no pogled joj padne na buntove novca*). Te mi je novce sigurno ostavila Greta. Zna dobro koliko će mi trebati za sve što je namislila, osobito, ako ću morati sama u Crikvenicu. Nema baš zahvalan posao. Ovisnici na liječenju najednom više ne mogu bez nje stoga ni ona ne može na put tek tako...

Govoreći, novce stavi u tašku, iza scene mobitelska vibracija, vadi iz taške mobitel, na mobitelu poruka, sjeda na kauč.

MAMA (*čita naglas*): Rezervacija za Crikvenicu plaćena, povratna karta također, autobus kreće točno u sedam ujutro, volim te, vidimo se. (*ustaje, no omaškom ostavi mobitel na kauču sama sebi*). Sva je sreća da sam se digla još bih i zakasnila.

Na brzinu se obuče uzme putnu torbu i naputi scenu. Istom na scenu uđe Tata. Ogleda se lijevo-desno, ipak prvo odlazi u WC, čuje se zvuk vodokotlića, Tata se vraća, pali svjetlo boravku i prođe stanom kao da nekog traži. Opaža mobitel na kauču, otvara ga i pročita poruku. Buka koju je napravio budi Matildu pa i ona uđe na scenu u pidžami, snena i raščupana. Bez riječi joj pruža mobitel, pa i Matilda čita poruku, a on se beznadno spusti u fotelju.

MATILDA: Što je ovo? Čija je to poruka?

TATA: Bit će da je Mamina. Zato je uzalud tražim, već je otišla.

MATILDA (*s uzdahom*): E, pa, sad su barem neke stvari jasnije.

TATA: Meni nisu.

MATILDA: Otišla je s onim što joj je napisao volim te! A zbog njega su bili i šešir, i frizura i gelirani nokti, pa sad ili ima toliko love da može te fore financirati ili pak su i one, Jerkove "cigle" bile za njega, na komodi ih više nema!

TATA: Sad još samo reci tko je taj!

MATILDA: A otkud bih ja to znala?

TATA: Zar u mobitelu ne piše od koga je poruka?

MATILDA: Ne znam, nisam vidjela, pogledat ću još jednom. (*zagleda mobitel, s čuđenjem*):

Ej, pa ovo uopće nije njen mobitel! Nokia jest, ali nije Mamina! (gleda još malo i užasnuto skoči, sama sebi): Pa ovo je Svenov mobitel! A što njegov mobitel radi na našem kauču i kakve veze imaju Mama i on? (*Tati, gotovo prijeteće*): Slušaj, ako je to ono što mi je posljednje palo na pamet, ubit ću ih, majke mi, i nju i njega!

TATA: Čekaj, ne znam ni o kome govoriš, u svakom slučaju će biti najbolje zvati Gretu. Jučer su se čule pa možda ona nešto zna.

MATILDA: Možeš, samo ću ja prije zvati njega!

TATA: Pa reci već jednom tko je on.

MATILDA: Moj dečko! I bez ovoga, bivši!

TATA: Tvoj dečko i Mama?

MATILDA: Rekla sam bivši, svejedno, ostajem kod onog da ću ih ubiti!

TATA: Čekaj, ohladi se, prvo Greta. (*telefonira*): Nema je. Telefonska sekretarica kaže da je na službenom putu.

MATILDA: Znači teta Greta s ovom paradom nema veze. Zato sada ja zovem, njega. (*telefonira*): Bok Sven! Doma si? Imam pitanje: što tvoj mobitel radi na kauču u našoj dnevnoj sobi? Da ga nisi slučajno izgubio putem dok si špijunirao mene ili zavodio moju majku?...(*sluša, nastavlja ljutito ko prije*): Da, ja imam tvoj mobitel, u mojim je rukama, s njega te i zovem, naravno na fiksni!...(*sluša, nastavlja kao prije*): Ako dolaziš po njege budi oprezan, imaš velike šanse da te upucamo, moj stari ili ja! (*ljuto prekine vezu*).

TATA: Što kaže?

MATILDA: Ništa značajno, misli da se zezam, a ja mislim da bi svakako morali zvati i Jerka.

Ipak su oni novci njegovi i ja ne želim za njih odgovarati.

TATA (*pomirljivo*): U tom smislu, da, imaš pravo, zovi ga.

MATILDA (*telefonira*): Jutro, Jerko, dođi odmah.... Ne, još nije nitko umro, ali nije isključeno da neće... Mame nema, a u pitanju su i oni, tvoji novci. (*spušta slušalicu*): Jerko će doći odmah.

TATA: Što je rekao za novce?

MATILDA: Ništa, više ga brine Mamim nestanak.

TATA: Aleluja.

Zvono na vratima, Matilda ih otvara, na scenu uđe Jerko.

JERKO: Što se dogodilo?

MATILDA: Nemamo pojma. Mama se vratila jučer kasno, tik prije tebe i odmah otišla leći. Došla je kako smo već razgovarali, kao s modne piste, sumnjivo do bola, a onda smo ujutro vidjeli da tvoje love više nema. Osim toga tu je i mobitel pa pročitaj poruku.

Jerko čita, zvono na vratima, Jerko ih otvara, na scenu uđe Sven.

SVEN: Dobar dan. Matilda bok.

MATILDA (*uzima Jerku mobitel i pruža ga Svenu, hladno*): Pročitaj poruku i reci kakve ti veze imaš s ovim?

JERKO (*Matildi, pokazujući na Svenu*): Tko je to?

MATILDA: Netko, posve nevažan!

SVEN (*nasmiješen*): Ta je poruka stigla na ovaj mobitel i ja sam je samo proslijedio na ovaj.

MATILDA: Hoćeš reći da si je poslao na svoj mobitel?

SVEN: Da! Jučer sam ga izgubio u ambulanti i makar sam se brzo vratio po njega, netko se već zeznuo i umjesto svojega uzeo moj! Morao sam doći do svojega zato sam proslijedio poruku. Računao sam da će netko na nju odgovoriti.

MATILDA: Pa dobro si računao, što znači da i nisi tako glup kako se čini i kako se ponašaš. Možeš li to dokazati?

SVEN: Naravno, pogledaj! (*pruža joj mobitel što ga vadi iz džepa*)

MATILDA: Oh, pa ovo je mamin mobitel! A i poruka je fakt ista - od tete Grete!

SVEN (*ushičeno*): Govorite o psihologinji Greti? Divna žena, u njenoj sam ambulanti izgubio mobitel!

Zvono na vratima. Jerko ih otvara, na scenu ulazi Mama.

MAMA: Dobro jutro svima. I oprostite. Greta je to dobro smislila, no ja ipak nisam mogla otići.

Svi se pogledaju u čudu, zvono na vratima. Opet ih otvara Jerko, na scenu ulazi Greta.

GRETA (*Mami*): Pa gdje si ti, ženo? Čekam te, i čekam, a tebe nema!

MAMA: Izvini, Greta, nisam mogla otići tek tako, bez pozdrava.

GRETA: O, gospode (*opaža Svena*): Sven, što ćeš ti ovdje?

SVEN: Došao sam po svoj mobitel, gospođu doktor, oprostite gospođu psihologinju, netko ga je zabunom uzeo kod vas.

MAMA: Oh, bit će da sam to ja bila, oprostite!

SVEN: Ništa, ništa, meni je samo bilo važno opet doći do svog mobitela, zbog adresa i ostalog, zato, evo vama vaš, a meni moj i doviđenja! Gospođu doktor, odnosno, psihologinju ću već vidjeti, a tebe Matilda... Bok (*napusti scenu*)

MATILDA (*bezbojno, zatvarajući vrata za njim*): Bok. (prema Greti): A što je s njim? Skužila sam i sama da nešto ne štima.

GRETA (*sa zadržkom i osmijehom*): Uzmimo dijagnozu kao liječničku tajnu.

MATILDA: Može, može, a i ne zanima me. Slučajna prošlost, ha, ha.

JERKO: OK. Onda prijedimo na stvar. U čemu je ovdje problem.

GRETA: Baš si to dobro rekao, mislim da bismo trebali baš u ovom sastavu sjesti za stol i malo popričati.

MATILDA: Obiteljska terapija?

GRETA: Pa moglo bi se i tako nazvati.

JERKO: E, pa, to svakako ne smijem propustiti (*sjedne za stol*).

MATILDA: I ja misli da će biti zanimljivo. (*sjeda pokraj Jerka*).

Kad svi posjedaju kreće razgovor što se očituje govorom tijela i gestikulacijama. Čini se da svi govore uglavnom povišenim tonom, afirmativno, negacijom itd. Jenjavanje predmetnog, osmijesi i sl. govor da je "dogovor" postignut. Sve ovo ne traje predugo, uglavnom prva ustane Greta.

GRETA: E, mene ćete me ispričati, moram u ambulantu. Od jutra me nije bilo, Žaklina me zvala već tri puta. Neki pacijenti naprosto ne vjeruju da me nema pa se bojim da će probati silom ući. (*žurno napusti scenu*).

TATA (*uzima ceker*): A i ja ću, rado bih do placu

JERKO (*Tati*): Meni je usput do posla, pa ću te povesti. Za ručak nešto sprčkajte sami, a na večeru vas ja vodim!

MATILDA: Hoće li s nama i tvoj poslovni? Mislim da se zove Antonio.

JERKO: Nisam razmišljao o tome, no baš bi i mogao! Odličan smo tandem pa nam super ide.

TATA: To je onaj što je bio tu!

JERKO: Jest, ja sam mozak, a on operativa i tek da znaš da mu je naša Matilda opasno zapela za oko!

MATILDA: Pa vidio me je samo jednom!

JERKO: To ti misliš!

MATILDA: Oh, pa onda ću se morati malo bolje urediti.

JERKO: Sad imaš gospođu Mamu za primjer pa možeš nju pitati za savjet.

MAMA: Ne zezajte, ja idem leći. Moram prespavati sve što mi se od jučer dogodilo (*napusti scenu*).

MATILDA: A ja ću onda za Jerkov stol - i knjigu u šake (*napusti scenu*).

Novi je dan, jutro, na scenu prvi dolazi Tata, uzima pregaču i pristavlja kavu. Na scenu uđe Mama, u svilenom ogrtaču, postavi šalice, uzme novine i sjedne, počne ih listati. Na scenu ulazi Matilda, sa knjigom u ruci, ali bez slušalica i mobitela. Posljednji na scenu ulazi Jerko te kao na početku priče samo u donjem dijelu pidžame uz pozdrav prolazi boravkom prema kupaonici. Odmah počinje s brijanjem, sapuna lice, Mama već dijeli kave, Tata pali radio, a kojem se oglasi radijska spikerica.

GLAS SPIKERICE: Ispričavamo se, dragi slušatelji, zbog kraćeg prekida emisiju "Po željama slušatelja" radi ekskluzivne vijesti. Dakle, ekskluzivnost sutrašnjih izbora prema agenciji "Puls naroda" jesu rezultati posljednjih neformalnih izbornih anketa prema kojima nova stranka, "Ja sam narod - narod je stranka" - premoćno vodi.

Jerko, nasapunana lica i s britvicom u jednoj te ručnim ogledalom u drugoj ruci, kreće k sredini scene gdje tako ostaje stajati, što ostali ukućani gotovo ne uoče.

TATA (*euforično*): To, mladiću! Bravo! Jesam li ja vama rekao da je narod za promjene?!

MAMA (*razdragano*): Oh, pa već je i bilo vrijeme! Nekih smo se mediokriteta, fakat, već i nagledali i naslušali!

MATILDA (*sama sebi*): E, fakat, lud narod! Narcisoidni se još nije udostojao ni otkriti im vlastito ime, a oni će, svejedno, već sutra, glasovati za njega!

JERKO (*gasi radio*): Ne žesti se sestrice, narcisoidnom će ići i tvoj glas!

MATILDA: Malo morgen! Srećom po ovaj narod da ima još politički osviještenih, nadam se u većem broju nego što ankete pokazuju. A zašto si ugasio radio?

JERKO: Zato što ni ovi u eteru ne znaju najvažnije, no čini se, gospodo, da sam upravo ja, iako ne u najreprezentativnijem izdanju, ipak vaš budući predsjednik.

MATILDA (*sama sebi, podsmješljivo*): I dalje navlači kozu za rep?

TATA (*spušta ukrštene pokraj tijela*): Ne zezaj sine, moglo bi me šlagirati.

MAMA (*se ukipi i jednostavno ispusti šalicu na pod*): Ja mu vjerujem, ja ga poznajem, ja znam da je on naš budući predsjednik, bravo, sine moj (*skoči k njemu i zagrli ga i rasplače se*).

MATILDA (*pomirljivije*): E, čekajte, ljudi, ovo nije za zajebanciju!

JERKO: Nije, ali ja i nemam vremena za zezanje. Osobito sada kada su svi u stožeru već jako nestrpljivi, a ja se još nisam ni obrijao!

MAMA: Ma čekaj sine, moramo ti čestita!

JERKO (*nestrpljivo, jureći u kupaonicu*): Pusti, mama, sad to, već ćete mi čestitati, ima vremena, sačekajmo radije sutrašnje rezultate, da prijevremenim čestitanjem ne izbaksuziramo stvar. Uzmite čestitanje kao dio predizborne šutnje!

MAMA: Hoćeš reći da se ne mogu ni Greti pohvaliti?

JERKO: Ni njoj.

TATA: A što će sada biti s biznisom? Reklamni vam je materijal očito bio dobar kad vam je tako dobro krenulo. Ne bi bilo zgodno da vam sada "Intimu" d.o.o. predstave kao sukob interesa.

JERKO (*iz kupaonice, brijući se*): Neće, teta Greta će je da će je preuzeti u stručnom pogledu.

MATILDA: A ostalo prepusti Antoniju! Bio bi red, ipak je on tobom krenuo u tu stvar.

JERKO: Neće. moći, Antonio će biti predsjednik u mojoj vladi!

MATILDA (*zagrcnuvši se*): Predsjednik u tvojoj vladi?! Oh, pa onda "Intimu" daj meni! Uostalom već si mi ju nudio!

JERKO: A ne! Na čelo "Intime" stat će radišna i nadasve poštena, požrtvovna i odgovorna osoba, od jučer i izgledom prava animir-dame, naša - Gospođa Mama!

MAMA: Molim???

JERKO: Da, dobro si čula, mama!

MAMA: Zaboga, sine, pa ja o biznisu ništa ne znam!

JERKO: Teta Greta i Žaklina će ti dati početne upute, a ostalo ćeš i sama skužiti. Obje su već u uredu pa bi bilo dobro da im se pridružiš. Obuci se na brzinu, i ja idem u istom pravcu.

MATILDA (*Jerku, uvrijeđeno*): A što ću ja? Što si meni namijenio?

JERKO: Za sada ništa. Ovaj predsjednik neće dopustiti da mu sestra, vječiti student, ruši predsjednički rejting. Diploma mijenja stvar, pa ćemo o tome tek kad ju vidim.

MATILDA (*pomirljivije*): Nemoj se iznenaditi ako to bude prije nego si očekivao.

JERKO: Ne brini, slobodno me iznenadiš.

MAMA: Jerko, a ovi novci? Na njih sam posve zaboravila! Mislila sam da su Gretini, pa sam ih pospremila, no ona mi kaže da nisu?!

JERKO: To su novci od "Intime". Ako tati ne trebaju možeš ih vratiti u kasu.

MAMA (*ne čekajući da se zbunjeni Tata oglasi*): Naravno da ću ih vratiti u kasu!

TATA: A ja i opet idem na tržnicu. Nekako mi se svidjelo cenjkati se s kumicama za sir i vrhnje i prčkati oko ručka.

JERKO: Pa baš sam to htio predložiti, da se za ručak nekako snađete, jer ćemo tek za večeru biti slobodni! Otići ćemo nekud van, svi zajedno, u Antonijevom i mom aranžmanu.

MATILDA (*pomirljivo, čak poletno*): Doći će i teta Greta i Žaklina.

JERKO: Bit će pozvane, a da li će doći...

MAMA: Naravno da hoće. Nevjerojatno, no što ću odjenuti?

Mama je već dotjerana, Jerko je također spreman, Tata već uzima ceker, samo je Matilda u kućnim papučama.

MATILDA: Gospode, što ću odjenuti?

JERKO (*šeretski*): E, pa, dobro razmisli, sestrice, (*gledajući Mamu*), imat ćeš opasnu konkurenciju.

Jerko, Mama i Tata napusti scenu. Matilda nasred scene nervozno dobuje prstima po knjizi, rekapitulirajući situaciju

MATILDA (*sama sebi, sa zanosom*): E, čovječe, ne možeš vjerovati! Jerko predsjednik države, za stranku nije važno, to je i onako narod, a mama, čistačica, kao Gospođa Mama, ovako (*pukne prstima*) staje na čelo "Intime" d.o.o.! Stari će prvi put u životu sam skuhati ručak, a ja... (*samozatajno, prema publici*): Oh pa i mi konja za trku imamo! Već prekosutra, dan nakon izbora, polažem, što moji ne znaju, pa možda, ako Bog da, eto i mene i s doktorskom diplomom rukama i s predsjednikom vlade ispod ruke!

S knjigom na prsima, odlazeći sa scene, drugom rukom pozdravi publiku šeretskim lepetom prstima preko ramena.

KRAJ

DUNDO MAROJE
alias
"DUNDO MAROJE"

Komedija situacije u 11 prizora

DUNDO MAROJE

alias

"DUNDO MAROJE"

komedija situacije u 11 prizora

Mjesto i vrijeme radnje: fikcija, neimenovani gradić u Međimurju, 2014.

Mjesto i vrijeme nastanka djela: Čakovec, 2015.

LIKOVI:

DUNDO MAROJE, *novopečeni predsjednik gradskog mjesnog odbora, Dalmatinac*

VELEČASNI FLORIЈAN, *lokalni svećenik, štokavac*

BLAŽICA, *zaručnica, govori i štokavski i kajkavski*

NACEK, *izabranik Blažičina srca, naočit fakin, svećenikov nećak, štokavac*

BLAŽ HOBLAJ, *Blažičin otac, saborski zastupnik, kajkavac*

ŠTEFA, *Blažicina mama, kajkavka*

URSULA, *Nacekova mama, sestra svećenika Florijana, naočita udovca, štokavka*

LEOPOLD, CANJKOV, *od milja zvani Poldek, Martinov otac, ulickan sredovječni tajkun, udovac, govori više štokavski, kajkavski tek tu i tamo*

MARTIN, CANJKOV, *nesuđeni Blažičin mladoženja, tajni mladomisnik, sin Poldekov, štokavac*

ŽOFA / SOFIЈA, *neugledna čistačica župnog dvora i uglednijih kuća, kajkavka, odnosno, zavodljiva konobarica u susjednom gradiću, štokavka, u tajnosti*

MALA, *mlada sekretarica predsjednika mjesnoga odbora, štokavka*

DVA VESELЈAKA, *kajkavci*

FABULA i SCENA

Za razliku od poznatog djela Marina Držića, ova priča dovodi imenjaka njegovog poznatog lika, Dunda Maroja u sjeverozapadni dio Hrvatske, u gradić u kojem kao predsjednik gradskog mjesnog odbora ne može izbjeći tamošnja lokalnih zbivanja. Naime, Štefa i Blaž Hoblaj, s Leopoldom Canjkovim dogovaraju ženidbu njihove djece, Hoblajeve jedinice Blažice i Canjkovoga jedinca Martina. Blaž je škrtac, no ujedno i saborski zastupnik, pa je njegova žena, Štefa, spremna učiniti sve da svadba njihove Blažice ostane za pamćenje. Leopold Cankov, pak, kao udovac i lokalni tajkun i mešetar, nakon sinovog vjenčanja planira

i vlastito. Ženio bi zavodljivu konobaricu Sofiju, ne sanjajući da je Sofija zapravo Žofa, neugledna čistačica župnog dvora, koja povremenim, velikim pospremanjem, čisti i njegovu kuću. Blažica i Martin, međutim, ne žele se vjenčati. Ona voli seoskog fakina Naceka, nećaka lokalnog svećenika, velečasnog Florijana, a Martin pak želi postati svećenik. S namjerom da osujete neželjeno vjenčanje, Blažica, Martin i Nacek uz pomoć svećenika Florijana učine neočekivane stvari. Scena je promenljiva prema prizorima.

1. prizor

Seoska krčma bez gostiju. Atraktivna konobarica Sofija donosi na scenu čaše, složi ih i počne gancati pult. Ne opaža da na scenu ulazi kicoški dotjeran Leopolda te s crvenom ružom u rukama, šuljajući se, priđe joj s leđa i strasno ju obujmi oko struka. Ona mu se naoko opire.

LEOPOLD (*zaljubljeno, pjevušeći*): Sofi, Sofi, Sofijica moja, lijepa moja ružica, kak ja tebe žarko ljubim!

SOFIJA: Ma nemojte tako glasno, gospon Leopold, gosti bi mogli svaki čas na vrata!

LEOPOLD: Neka ih, neka uđu, neka vide kakvoga si je cveteka Poldek zahaklao! A kako cvijet cvijetu, tako, evo i tebi, ružica moja, i jedna prava. (*Pruži Sofiji ružu.*)

SOFIJA (*mazno*): Oh, gospon Leopold, kako ćete vi mene razmaziti.

LEOPOLD (*ozbiljno*): A nikakav gospon Leopold, Sofijica, nema više toga, ja sam za tebe Poldek, razumiješ? I kao što sam rekao, danas idem isprostiti ženu za sina, a onda i sam idem u prošnju - isprostiti tebe da te vodim pred oltar!

Uz galamu i lagano lelujajući u kavanu se pokušavaju uvući dva već nacvrckana gosta.

VESELJACI (*uglas, žamorom*): Konobarica!.... Lépa pucka!... De si dekla, požuri se, požeroki so nam žejni!...

LEOPOLD (*ljutito, ispod glasa*): Zapamti, Sofija, kad se oženimo, ovome će bit kraj! (*još ljuće, napuštajući krčmu*): Aaaaa, nebu više takši cvetek za lebot kakvim pijancima zacafutane čaše spirav!

2. prizor

Dnevna soba Hoblajevih. Za stolom sjede šutljivi Blaž, u ruci mu novine, i nervozna Štefa.

ŠTEFA: No, de je ve té čovek?

BLAŽ: Kesniv bu, to sam ti več rekev. Tajkuni i biznismeni, kak je on, imaju najmenje časa na vuru gledati.

ŠTEFA (*sebi u bradu*): Čula sam kaj si rekev, ali sam ne čula kuliko bu kesniv. Za ve je to rovno tri vure. A i kaj nek bi tak važnoga delav v petek v štiri vure popolne?

BLAŽ (*gledajući u raširene novine*): Pri takvima ti se, Štefa, to nigdar ne zna. Delaju i dokač spiju, dvajsti štiri vure na den, a ne kak si drugi misliju: kova sim - kova tam!

ŠTEFA (*sarkasično*): Je? I ti v to verješ?

BLAŽ (*odrješito*): Verjem! Zato njih njihov herc, ali srce najprejdi ostavlja. Na prvomu su mestu po srčanomu infarktu i bolestima krvnožilnoga sustava, pogledni, i v denešnjim novinami piše.

ŠTEFA: A kaj veli krvožilni zaradi dobroga života: meseko i v jutro, i v polne, i na večer?

BLAŽ: Vmokni Štefa, s tobom se več opče ne moči spominati. Si ne čula za stres i menadžerske bolesti? Si moreš zamisliti posla, kak je té, menadžerski, pri šteromu je ne smeti znati (*povjerljivo*): ni što dela, ni kaj dela, ni dé dela, ni za koga dela, a najmenje z kuliko se penezi i z čije bukse pri tem poslu mešetori! (*još povjerljivije*): USKOK, DORH, policija, porezna, Remetinec, a o sosedima kaj nam niti govoriv, praf k menadžerima so z očima, i den i noč, kak na daljinski!

ŠTEFA: Ma daj, prosim te, kakof Remetincom? I zakaj vi, saborski, furt Remetincom strošite naroda, a nutri je, kak se poveda, kak v hotelu. Išče mu samo ober glavni vroti falijo pet zvezdici.

BLAŽ (*prijeteći preko naočla*): Zapri lampu, Štefa, i zapamti kaj je Remetinec ne niti za običen puk niti za lebot koga! Najprejdi je za one kema je sekira v med opala, kak je i nam, jerbo sam jo itak saborski zostupnik.

ŠTEFA: Razmem poruku, Blaž, čkomela bum, ali i ti imaj furt na pameti kaj je meni Blažicina sreča na prvi mestil!

BLAŽ (*podsmješljivo*): Je? Zoto pak ju i rivleš k Canjkovomu malomu makar dobro znoš kaj bi Blažica rajši i v Muru skočila nek odišla za drugoga, kak Naceka.

ŠTEFA (*spremna na svađu*): Ne buš me spuntav! De so penezi, tam ga i sega drugoga! A i soborski je, bez zomere, tak - tak: denes jesmo - zutra nesmo! (*sa zanosom*) Zotu jo već vidim našu Blažicu kak v belini, z šlajerom na glavi, lépa kak Božica, prihaja v cirkvu (*ustane, sklopjenih ruku k nebu, demonstrirajući*): staja z nogom v božji hram spod dveju sablji v križ složenih ober novih crkvenih vrati vse v krug okinčenih z bélimi angeli!

BLAŽ (*gleda ju bez emocija, preko naočala i novina*): Z kakvimi bélimi angeli, Štefa? Kaj pak copraš? Pak se z angelima mrtve sprevaja, a né mladenku?!

ŠTEFA (*nehajno*): No, dobro, mislila sam zapraf na ruže.

BLAŽI (*pogleda ju sumnjičavo*): A o kakvima to sabljami i novim vratima naklodaš?

ŠTEFA (*prkosno*): Nikaj jo ne naklodam, samo nam je ran né treba kaj se ova, stora, praf na Blažičine svate poderejo!

BLAŽ (*upozoravajuće*): Štefa, pa zi kaj delaš! Ne mišliš valjda kaj bi jo za tu priliku morav i novu cirkvu zazidati?

ŠTEFA: Cirkvu ne, ali nova vrata bi ti se itekak šikala. Kaj saki pravi otec za svoju bi se jedinu kóer morav pobrigati. Kak je i red, a v našem slučaju onak kak se to jenomu saborskomu zastupniku šika.

BLAŽ (*Ijutito*): Poslušni, Štefa, za svate dojem kak je dogovorjeno: pol stroška, i niti lipu već, a cirkvi niti lipu, i bez mojega imaju preveč. Vernika je već tuljko kaj vsi niti v cirkvu ne vlezneju.

ŠTEFA: Zoto pak im je treba, i nova cirkva, a ne samo vrota! Takvu stvor pak, roku na srce, im i nema što zrihtati kak domoči soborski zostupnik? A ne pozobi: kulko ti njim, tulko i oni tebi. Što bu zutra za tebe nazoj glasav ak si mu denes ne nikaj dav?

BLAŽ (*podozrivo*): Misli, Štefa, kaj očeš, ali pazi kaj govoriš i kaj delaš. Né nam je za silu dojt v novine, i to kaj bu na prvi stroni z najvećšimi slovima pisalo (*naglašavajući*) I NAŠ SABORSKI ZASTUPNIK, BLAŽ HOBLAJ, U SUKOBU INTERESA!

Štefa ne odgovori, na scenu uđe Blažica s jabukom u ruci.

BLAŽICA (*žvačući*): Nemaš brige, tatek, s vama je ionako gotovo: narod već naveliko fućka - hoće nove izbore.

BLAŽ (*prijekorno*): Pak čitaš te bedastoče, dekla?

ŠTEFA: A kaj će nam opče novi izbori? Sam peneze hičeju. Zapamtite si kaj vam velim: što god biv na vlosti pri nas bu za navek jednako ostalo. Saka vlast vsigdar počinja vse sponova, a naš čovek je tutlek pak niti jeni kaj ni fkriž prsta pokazav.

Iza scene se oglasi zvono i u sobu ulazi Leopold. Ulazi nadmeno, poravnavajući si kravatu.

LEOPOLD: Bog daj prijatelji i nemojte zamjeriti što kasnim. Život je borba, a iz te kože se može! Delati treba, a dok delaš nigdar mira!

ŠTEFA (*dodvorljivo prema Leopoldu*): Pak se ne morate zgovorjati, prijatelj Leopold. I mojega Blaža furt nešče nazivlje kaj mu reče kak nek se v sabornici postavi za ovo ali za ono.

BLAŽ (*Štefi kroz zube*): Zapri lampu, Štefa, ne šlafuri bez veze!

Blažica "mjeri" vrata, no nju mjeri mama Štefa. Potegne ju za ruka u znak da mora ostati.

LEOPOLD (*povikom*): Martin! Martin, gde si, nuter hodi.

Na scenu uđe Martin. Blažica iskoristi priliku i pobjegne kroz vrata, sa scene.

ŠTEFA: Joj ta deca, tak so srmežljivi. Hodi Martin z menom kaj se spoznaš z Blažicom.

Štefa potegne Martina za rukav pa i on, nevoljko krene za njom, oboje napuste scenu.

3. prizor

Blažičina soba. Blažica leži potrbuške na krevetu i plače. Otvaraju se vrata kroz koja Štefa doslovce gurne Martina unutra i ponovno ih za njim zatvori. Zatečen Blažičinim plačem Martin sjedne na krevet pokraj nje.

MARTIN: Ti plačeš?! Znači da si tužna, a nije lijepo kad je netko tužan.

BLAŽICA: Izvini, nisi ti kriv.

MARTIN: Znam, ali poznajem taj osjećaj. Kad mi je mama umrla bio sam toliko tužan da opće nisam prestajao plakati. Mislio sam da će se ona, ako ne prestanem plakati, opet vratiti. Ali kako se nije vraćala tako sam i ja plakao sve manje. Besmisleno je, zaključio sam pa zato otad više i ne plačem. Ali se više niti ne smijem, kao nekad. Rekao bih da me više ništa ne može razveseliti.

BLAŽICA (*okrene se prema njemu i sjedne, briše suze*): Oh, Martin, jako mi je žao zbog tvoje mame i tebe.

MARTIN: I meni, no još mi je više žao što ću se ipak morati oženiti.

BLAŽICA (*s nevjericom, gotovo poskoči*): Ne želiš se ženiti?

MARTIN: Ne, ali to s tobom nema veze. Ja se općenito ne želim ženiti. Želim biti svećenik

BLAŽICA: Svećenik? A zašto?

MARTIN: S mamom sam često odlazio u crkvu zato se i danas u njoj najbolje osjećam.

BLAŽICA: A ima li šanse da postaneš svećenik? I što o tome misli tvoj otac?

MARTIN: Pa šanse bi trebalo biti, a otac naravno o tome ne želi ni čuti. Vidiš da je došao prositi te za mene.

BLAŽICA: Hm, čekaj, Martin. Ako se ti, doista ne želiš ženiti, ako doista želiš samo u svećenike, kao što se ja želim udati samo za Naceka, onda možda oboje imamo šansu.

MARTIN: Znači, ti se ne bi ljutila ako bih ja odbio ženidbu!

BLAŽICA: Ma kakva ljutnja?! Bila bih ti zahvalna do groba!

MARTIN (*sa zadržkom, povjerljivo*): Znaš čim mi je otac prvi put spomenuo ženidbu ja sam krenuo krišom ishoditi stupanje u Novicijat (*lat. novus – nov, Škola za redovničke pripravnike*). To ti je škola za redovničke pripravnike, no odgovor još nisam dobio.

BLAŽICA (*s nadom*): Pa to je savršeno, Martin! Prvi korak je već učinjen! Pozitivan odgovor ne bi smio biti problem, samo bi ga trebalo ishoditi prije nego naši utanače vjenčanje, a pri čemu bi Velečasni Florijan mogao pomoći. On je Nacekov ujak i učinit će sve da usreći Naceka, a ako tebe prime u Novicijat, onda mojoj i Nacekovojoj sreći više ništa ne bi stajalo na putu!

MARTIN (*jednako s nadom*): Pa naravno da bi velečasni mogao pomoći, a samda mislim da znam i tko je Nacek. Poznatija mi je zapravo njegova mama, gospođa Ursula. Fina žena, i često je u crkvi kao što je i moja mama bila.

BLAŽICA (*povjerljivo*): Velečasni ih je još za rata prigrlio, kad je Nacekov otac stradao na bojišnici. Tada su se preselili ovamo, no o tome nerado govore.

MARTIN: O, baš tužno, zato ću ubuduće moliti i za njihovu sreću.

BLAŽICA: Hvala ti, Martine, baš si drag, a i Nacek je, i mislim da ćete se jedan drugom svidjeti. Zato jedva čekam da vas upoznam - on samo što se nije pojavio!

Nasmiju se zavjerenički, pa sretni, zagrlje se, kad na scenu, provukavši se kroz "prozor" uđe Nacek. Zatečen prizorom suho se obraća Martinu. Blažicu razveseli njegov ljubomorni nastup pa ga pušta da se "ispuca" kradom se smijuljeći.

NACEK (*Martinu, ljutito*): Tko si ti i što radiš ovdje?

MARTIN: Ja sam Martin i samo sam u pratnji.

NACEK: U kakvoj pratnji?

MARTIN: Pratim svog oca.

NACEK: A što tvoj otac radi ovdje? Mislim u kući?

MARTIN: Došao je prositi Blažicu.

NACEK: Molim? Tvoj otac je došao prositi Blažicu? Za koga?

BLAŽICA (*baci se Naceku u zagrljaj*): Dosta, Nacek. To je uistinu Martin i njegov me je otac uistinu došao prositi, za njega, Martina. Ali Martin se ne želi ženiti, ni sa mnom ni sa bilo kojom drugom, on bi u svećenike. Javio se već za redovničkog pripravnika, ali odgovora još nema. Možeš li ti s našim svećenikom Florijanom tu stvar ubrzati? Ako Martin ode u Novicijat ti i ja se možemo odmah ženiti. Više nam ništa ne će stajati na putu!

Znaš, Martin i ja smo se upravo o tome dogovorili kad si se ti pojavio.

NACEK (*veselo*): Oh, pa to je onda sasvim druga priča! I naravno da ćemo stvar ubrzati! Izvini, Martin, zbog mog neljubaznog pristupa, no sad mi je drago što smo se našli i što ćemo se skupa boriti za istu stvar! (*smijeh, sve troje*).

MARTIN (*iskreno*): Hvala vam, oboma, ako uistinu postanem svećenik od mene ćete vječno biti preporučeni kod Boga!

NACEK: Hvala i tebi na iskrenosti. Bar ćemo znati kako se postaviti, ako što krene po zlu, a uvjeren sam da neće.

Kucanje na vratima, Nacek skoči pod krevet, u sobu ulaze Štefa i Leopold, za njima Blaž.

LEOPOLD: No, Martin, što je s prstenom?

MARTIN (*odvažno*): Tu je, sad ću ga dati Blažici. Ustvari, dat ću joj ga nasamo - to su ipak intimne stvari.

LEOPOLD (*Štefi i Blažu*): Jesam li vam rekao? I on je fakin, samo mu treba malo više vremena. Zato neka bude kako hoće, ostavimo ih same.

Štefa, Blaž i Leopold napuste sobu, Nacek se izvuče ispod kreveta, Martin vadi kutiju s prstenom iz džepa i pruža je Naceku.

NACEK (*s čuđejem gleda u kutiju*): Što je to?

MARTIN: Kutijica s prstenom. U Boga treba imati vjeru, a vrijeme ne treba gubiti. Zato vam poklanjam i ovaj prsten, meni, nadam se, više neće trebati. Štoviše, predlažem da se njime odmah zaručite, a ja ću biti svjedok zaruka, zapravo, poigrat ću se malo svećenika pa iako možda i ne treba zaručiti vas. Kleknite oboje.

Blažica i Nacek, osupnuti, bez riječi kleknu. Gledaju u Martina kao hipnotizirani dok ih on u maniri svećenika poziva da se sve troje prekriže nakon čega s obje ruke digne prsten iznad glave, poput dizanja hostije, za pričest.

MARTIN: Želiš li se ti, Nacek, zaručiti sa ovdje prisutnom Blažicom?

NACEK: Da, želim.

MARTIN: Želiš li se ti, Blažica, zaručiti sa ovdje prisutnim Nacekom?

BLAŽICA: Da, želim.

MARTIN: Ako je tako onda neka ovaj prsten, kao zalog vaših zavjeta bude stalno uz vas, Stavi ga Nacek na ruku Blažici, i neka vas Gospodin Bog blagoslovi. Prekrižite se i ustanite.

Nacek stavi Blažici prsten na ruku, oboje se prekriže i stanu.

BLAŽICA: Martin, prsten je uistinu krasan! (Naceku): Nacek, drugi nemoj kupovati, ovaj je predivan, a Martinu ćemo se odužiti na drugi način. U svakom slučaju, u zahvalu za ovaj prsten i ovaj trenutak ja ću, Martine, uvijek misliti i na tebe.

MARTIN: Moja mama bi bila sretna da to čuje.

NACEK: A možda nas i čuje.

BLAŽICA: Možda nam je čak i pomogla, osobito u tome da konačno i ti dođeš do toga da valja živjeti svoj, a ne tuđi život.

Martin obriše jednu suzu, sve troje se zagrli.

NACEK: A sad idemo žurno dogovoriti što i kako dalje.

MARTIN: Po meni, kao prvo, ove zaruke moraju ostati tajna sve dok moje odobrenje ne stigne. Dotad, zapravo, Blažica, tvog vjenčanja ne smije biti.

BLAŽICA: Ne brini. Polomit ću nogu, ako treba.

NACEK: Neće trebati, a ja iz ovih stopa idem k svećeniku Florijanu, a onda k prijateljima, natepancima.

BLAŽICA: Natepancima? A što ćeš njima reći?

NACEK: Ne brini, samo su dvojica, i na mojoj su strani. Pomoći će mi da čitavu stvar što bolje zakamoufliramo.

MARTIN: Pa sretno nam svima bilo!

NACEK: Oh kako bih ja sada zafučnuo od sreće!

BLAŽICA: Radije bježi prije nego nas ulove!

Nacek istom nestane "kroz prozor", a Blažica i Martin, držeći se za ruke napuste Blažičinu sobu.

4. prizor

Soba Hoblajevih. U opuštenoj atmosferi Štefa, Leopold i Blaž nazdravljaju. Na scenu uđu i ostanu stajati kraj vrata Martin i Blažica, i dalje se držeći za ruke. Leopold ima riječ. Govori i

štokavski i kajkavski, podcrtane riječi slogovno naglasi, što nakon njega imitirajući ga, čini i Štef.

LEOPOLD (*pokazujući na skupocjeni sat na ruci*): No, i kaj nek čovek reče? Vura samo ide i ide i kak zgledi ja i opet kasnim! Zato konačno prelazim na stvar, a što znači: djeca se poznaju, a i mi se znamo, zato sam ja u ovu kuću i došao s punim pov-je-re-njem! Pucka je, koliko vidim dobra, kak je bila i moja pokojna, i zato ja svojega Martina bez ikakve brige prepuštam va-ma! Vama, dragi prijatelji, pak, prepuštam i sve drugo. Složite svate kak očete, gda očete, de očete, ja se bum sa svim složil. Rekli jesmo pol-pol tak kaj si i vu to ime moremo mam jenoga spiti! Pošteno?

BLAŽ: Pošteno, prijatelj Leopold, poš-te-no! Zato, Štefa, daj ča-še!

ŠTEFA: Tu su čiste! (*svi ispiju zdravicu*).

MARTIN: Ako je i kod vas sve riješeno mi bismo, tata, morali krenuti. Neka se ljudi odmore, a odmor je potreban i Blažici i meni.

ŠTEFA: Joj kak si ti obziren, Martin.

LEOPOLD (*ponosno*): Je to je moje gore list zato ako on tako kaže onda idemo.

Leopold ustaje, otvara vrata, no u do vratku stoji Žofa. Kad ga opazi namjerno ispušta iz ruku metlu i kantu sa sredstvima za čišćenje te se sagne i skupljajući ih skriva lice od Poldeka. Čim se on uz pozdrav udalji i ona se diže i uđe u kuću.

ŽOFA: Bok, gospon Blaž. Kaj ste i vi doma?! Od gda ste zastupnik, bogme vas je opče ne moči videti!

BLAŽ: Je, kaj moremo, Žofa, to je takši posel. Blažica je inače več v svoji sobi, a ja si samo reklega zemem pak i ja idem. Moram si malo glavu razluftati, a vi se samo spominajte.

Štef u prolazu skida jaknu sa vješalice i napušta scenu.

ŽOFA (*Štefi, kad ostanu same*): Kaj pak se pri vas tak velikoga događa kaj vas je najempot puna hiža?

ŠTEFA (*nestrljivo*): Čula buš, no za ve si samo sedni za stol, zemi si kavu i odgovarjaj na moja pitanja.

ŽOFA (*smjesticivši se*): Posljušam.

ŠTEFA: Ti čistiš i na župnomu dvoru?

ŽOFA: Tak je. Praf sam na putu za tam.

ŠTEFA: Dobro, onda ti najbolje znaš kak pri našem svećeniku ona stvar stoji, da ne rečemo kak funkcionira.

ŽOFA (*srkne kavu i iznenađena pitanjem čitav joj srk izleti iz usta.*): Jezoš, gospođa Štefa, pitate me tak kak da vam se zmešalo? Pa kak nek bi ja znala kak pri našem gosponu svećeniku ona stvar funkcionira?! Ja pri njemu samo pomečem!

ŠTEFA (*pronicljivo*): Ne delaj se nora, Žofa, znoš dobro kaj te pitam, a pitam te ali hodiju k njemu i muški, ali samo ženske.

ŽOFA: Oh, pak hodiju i jeni i drugi. Jeni zaradi meše, drugi zaradi sprevoda, a tu so i ženidbe, krstitke, spovedanja...

ŠTEFA (*gotovo prijeteće*): Žofa, ne povedaj bedastoče, znoš kaj me to opče ne zanima. Otpрто mi poveč ali što k njemu hodi inkognito, razmeš?

ŽOFA: Razmem, ali ne hodi. Mortik samo gospođa Ursula i njen sin Nacek ki hodiju več na leta, a to pak je unda več i né inkognito.

ŠTEFA (*suho*): Da... (*kratko prstima dobuje po stolu.*): Ursula i Nacek znači...

ŽOFA: Tak je.

ŠTEFA (*naoko povjerljivo*): A ne misliš i ti, Žofa, kaj je toti, pajnkrт, te, Nacek, čim starejši to bolje spodoben našem gosponu velečasnomu Florijanu?

ŽOFA (*zatečena pitanjem odgovora sa zadržkom.*): A ne bi znala reči. Došli su sim gda je mali iče biv mali, a nigdar sam ne pitala de mu je otec, ali što bi to biv. Dečko je inače joko prijazen, navek tak lepo pozdravi...

ŠTEFA (*ustaje, odlazi do komode-kredenca-ormara, sama sebi.*): Tak sam i ja čula. (*uzme podeblju bijelu kovertu i pruži je Žofi.*): Zemi, Žofa, ovu kovertu i odnesi je svečenuiku Florijanu. Samo njemu v roke i nikomu drugomu, a gda kovertu otpre, jer ju mora prečitati, ti se moreš obrnuti i lépo dojt nazaj.

ŽOFA: A kaj je z odgovorom? Čekam, ali né?

ŠTEFA: Né, ne čekaš. Ne mora, a ni meni je ne treba.

ŽOFA: Dobro. (*s oprezom*): A nesu mortik v koverti i penezi?

ŠTEFA: Penezi se, Žofa, neseju v plavi, a ne v beli koverti.

ŽOFA: Razmem.

Žofa uzme kovertu, stavi je u džep. Zvono na vratima.

ŠTEFA (*ode k vratima i otvara ih, Žofi preko ramena.*): Idem z соседom do vrta po grincajg, ali me ti počekaj, moram ti išče nekaj reči.

Štefa napusti scenu, a Žofa, krizmajući znatiželjno opipa koveru, pomiriši je i slično.

ŽOFA (*sama sebi*): Ima Žofa nosa za te stvari, nutri so penazi. (*Otvori kovertu, u njoj pronalazi drugu, plavu, s novcima, pokaže je publici.*): Predebela je i zato ide sim! (*Stavi kovertu s novcima u džep kute, a kontrolirajući kroz prozor Štefin povratak uzme pismo i otvori ga*): A ve idemo glet zakaj Štefa pita za velečasnoga i Naceka, i zakaj bi nekomu od njih dola penaze!?! (*Čita naglas, u podvučenom dijelu naglasi svaku riječ.*) "Hvaljen Isus i Marija, i nek je srećen svet ki štuje vas, našu cirkvu i našega Božeka i vse sakrametne božje, predvsem ljubav, kak med mladimi, tak i med starejšimi, kak pri ženidbenomu sakramentu, tak i pri onomu drugomu, v kem su denes predvsem svećeniki deti na muke, kak so negda v inkviziciji i naše sirote žene bile! V prvom redu zaradi istočnoga greha koga ni denes ne moći skriti zato se ja i vu vaše ime molim vu molitvi ko govori: DAJ MI SNAGE, GOSPODINE, DA SE NA OVOM SVETOM PUTU KOJEG BEZGRIJEŠAN ODABRAH OTMEM NOVOM ISKUŠENJU!" (*digne glavu, pokaže pismo publici*): Kak mi se vidi ovo bi trebala biti nekva ucena velečanog zaradi nekvoga istočnoga greha. Ali komu i kaj, pitanje je. Čekaj, malo, ima i P.S. a tam pak piše (*čita dalje.*): "Ovi novci su milodar za obnovu naše svete cirkve." (*publici*): Razmem samo P.S., kak bu i velečasni razmev, zato dok ne zazvedim zakaj je i škrtka Štefu pustila zraka v išče bolje škrtu Blažovu buksu, penazi za cirkvu ideju na sigurno, v nutarnji žep (*zatvori kovertu, stavi je u džep, sjeda na stolicu, čeka Štefu*).

Na scenu uđe Štefa.

ŠTEFA: Ovo sam ti né dospela reči: ako velečasi pita odkud si dobila kovertu rekla buš kaj je opala z njegovoga pretinčega za pisma a ti si jo sam popajdoč pobrala.

ŽOFA: Razmem. (*Okrene se i sa svojom metlom i kantom napusti scenu.*)

5. prizor

Soba velečasnog u župnom dvoru u kojoj sjede velečasni i Ursula. Na scenu, pred njih trkom uđe Nacek. Zapuhan je, govori bez daha.

NACEK: Ništa ne pitajte, nemam vremena za objašnjavanje, a došao sam samo radi jedne, jako važne stvari. Danas je Martinov otac došao prositi Blažicu! Za Martina, naravno, no budući da Martin želi brak z Bogom, a ne s Blažicom ili kojom drugom, to je večeras tajno zaručio Blažicu i mene! Želi biti svećenik radi čega je već pisao nekud na Novicijat, no odgovora još uvijek nema. Možeš li ti ujače srediti Martinovo pitanje prije

nego li se otkrije naša prijevara? Prema zajedničkom dogovoru, Martin i Blažica odglumili su da su se oni zaručili, računajući da će sa zarukama lakše odgađati vjenčanje dok iz Novicijata ne stigne odgovor.

VELEČASNI: Pa lijepo ste vi to zakuhali. A što ako ne dobijem suglasnost?

NACEK (*sugestivno*): Moraš je dobiti! Martin će biti najbolji svećenik na svijetu, baš kao ti, a to je upravo danas pokazao! Zaručio nas je odglumivši svećenika, čak nam je dao i zaručnički prsten što mu ga je otac kupio za Blažicu!

URSULA (*majčinski, brižno*): Budi oprezan, dijete, a što ako suglasnost ipak ne stigne? Kako ćete se vjenčati?

NACEK: Smislit ćemo nešto, mama. Martin i ja smo slične građe, možda se prerušimo, što ja znam, u svakom slučaju o tome ćemo onda, a ja sada moram dalje.

URSULA (*brižno*): Kamo, dalje?

NACEK (*veselo*): Čekaju me natepanci, valja im se pripremiti za noć. Natepsti će cijeli grad da sakriju tragove!

URSULA: A kuda onda ti žuriš?

NACEK: U ribičiji.

URSULA i VELEČASNI (*uglas*): U ribičiji?

NACEK: Morom dečkima za fiš paprikaš izvući nekog, dravskog kapitalca. I ne brinite mama, i ujače, neću uz vodu biti sam, Martin se ponudio praviti mi društvo i pomoći mi. Jedino ću sam kuhati fiš, i to nasred glavnog gradskog trga, ali to će biti tek sutra!

URSULA: Ah, dijete budi oprezan!

Zvono na ulazu.

NACEK: Ah, zaboravio sam reći, velečasni, da vani čeka čistačica, Žofa. Rekla je da vas nešto treba. Mogu li joj reći da uđe?

VELEČASNI: Naravno.

URSULA: E, pa onda idem i ja. Izaći ću s Nacekom.

Ursula i Nacek napuste scenu, s druge strane na scenu uđe Žofa, s kantom i metlom u ruci, što treba izgledati komično.

ŽOFA: Hvaljen Isus i Marija, velečasni, došla sam čistiti.

VELEČASNI: Nek je hvaljen u vijeke! No ne moraš mi se specijalno najavljivati, Žofa, možeš krenuti, kao i inače.

ŽOFA: Razmem, velečasni, samo sam štela nekaj reći i pitati.

VELEČASNI: Izvoli.

ŽOFA: Néje moje, ali ljudi se spominaju v smislu kaj se bude cirkvu obnovljalo, pak bi i ja štela vu to ime povedati kaj ju već komaj čistim. Z seju stran se stene ljuščiju i ruliju.

VELEČASNI: Znam Žofa, istina je i baš mi je drago što ljudi o tome razgovaraju, jedan argument više za one koji o tome odlučuju. Pozivom na to još jednom ću inicirati obnovu.

ŽOFA: A kaj bu z milodarima?

VELEČASNI: Oh, pa ništa od toga dok odluka ne stigne, a i u tom slučaju će ovisiti o dobivenim sredstvima.

ŽOFA: Fala, velečasni. Delam privas pak me ljudi spitavaju: misliju kaj bi i ja morala se znati kaj se na Župnomu događa.

VELEČASNI (*sa smiješkom*): E, da, takvi su ljudi.

Žofa napusti scenu. Velečasni ostaje sam, zamišljen.

VELEČASNI (*sam sebi*): Narod je u pravu, a sutra je prilika i za ovo. Možda će pojava novog budućeg mladomisnika biti baš onaj jezičac na vagi koji bi mogao presuditi i u korit obnove crkve.

6. prizor

Dundo Maroje, novi predsjednik mjesnoga odbora, prvog dana uredovanja, stoji u uredu pokraj prozora i telefonira. Za kompjutorom sjedi sekretarica, Mala. Prati njegov monolog bez emocija, netremice gledajući u njeg.

DUNDO (*glasno, gotovo viče*): Alooo, jel' to policija? Oli me čujete? E, fala bogu da se neko javija, zoven, evo, već po ure, a s druge strane samo automatska, ka mrtvo konj, pa makar ja činim da je hitno, i da zove osobno (*akcentirajući*) pridsednik gradskoga misnoga odbora... Molin? (*zakratko, afirmativno klimajući glavom*): Naravno da san to ja! A ko bi drugi bija? A razumin i da triba i ime i prezime, zato, evo, zapiši... Dundo...da, da... a jest i Maroje, baš kao oni iz lektire, samo ća ti ja njega ne poznajen, a ni on mene. I ne znan je li smo u rodu, oli nismo, znan samo da ja nisan ima čast upoznati ga!... E, ne kažen, može bit i da je umra, pokoj mu duši, ako jest, a i ja ću, i to samo zaradi ove funkcije u ovo misto, di su svi, već prvi dan, od rane zore popizdili! ... Molin?... Ne, ne radu nered, dapače, nigdi ni žive duše, nego su nered već napravili! Sada samo zovu na telefon da mi se već od ovoga fiksnoga rastegnija

desni ušni bubnjić ka babine gaće!... Pa ne, ne kažen ja, imadu ljudi pravo i zvat, i znat zašto se ne može na ulicu ni nogon ni auton ni livo ni desno, i zaradi čega je zakrčeno cilo misto, ali im ja ne znan odgovorit! Ja san ti, dušo moja, dalmatinac, a ovi ovd, neki čudan svit, izneli nočas na ulicu sve što im se našlo pod rukon, i slamu, i perje, i kukuruzovinu, i kestenje, i jabuke, i neke letve, ma, govorin ti tako kako vidin iz svojega ureda, kroz prozor, ispod kojeg, eno, stoju, i štednjak, i komode, i oni, papir, ajme gospe, izrezali ga na oni, rezač, pa ga ima više od dvi tone!... Molin?... E, to ti se i ja pitan! Pitan se i kako ćedu sutra sve to vratit u kuću, kad se sve lipo zalipija za oni, med, ća su ga metli ispod, pa se ulice sjaju i svitle ka more u bonaci, a još ti se više pitan kako ćedu sve to počistit kad im ovd nima ni mora, ni bure, ća bi, kad bi se digle, sve to lipo otkantale ravno na pučinu!... Molin?... E, da, zva san ja i komunalce, njih san prve zva, ali su i oni mene otkantali od prve!... E zašto? Zato jer san se ja zeznija! Mislija san da je rič o nikakvi njiov kongres, ća bi ga ovi domaći tribali održat u ozračju, da rečemo, ka šta je ovi nered, kakav njima i triba za onu vižbu ništa nas ne smi iznenadit, ali, kažen, zeznija sam se, jer nije bila vižba pa zato nima ništa ni od čišćenje na taj račun. I još san zapravo i po nosu dobija jer kažedu da kako se može tražit od običnoga svita da se držu reda kad im ni pridsjednik misnoga odbora, a to san ti sada ja, ne zna da oni već deset godin čistidu po iston rasporedu: u ponediljak kabasto, u utorak, oni, PVC, u sridu staklo, pa papir, i tako redon, uglavnon, podvukli su, da oni (*akcentirjući*) s izvanrednin odvozom neregularnoga smeća nimadu ništa i da zato onaj ko je zasmradija neka lipo i odsmradi, a, ja, ako tomu smradu ne znan ime, onda neka lipo zovem policiju!... Jest, tako je, i zato san ja sada, eto, lipo zva vas!... Molin?... Svedoke?! Kakve svedoke?... Ajme, Gospe ti mile, ženo, šinjora, oli šinjinorina, ne znan koja si, pa ća ti još ne znaš u koju smo mi državu?... (*pomirljivije*): Ne vriđam, samo uzmi u pamet, ženo, božja, da smo ti mi u državu u kojoj je, Bog mi je svjedok - samo Bog svjedok!... Alooo! Alooo!!! Alooo!!!! ... (*sam sebi*): Asti, kulture, Gospe ti mile, spustija mi slušalicu! (*prema Maloj*): I ća ćemo sad, Mala?

MALA: Ništa. Zvat ćemo vatrogasce.

DUNDO: Hajd' onda, ti vatrogasce, čuja si ća im triba rič, a ja ću oni, iz deratizacije.

MALA (*upadicom*): Ali imate stranku, predsjedniče.

DUNDO: E, pa, dobro, ako je stranka, onda neka uđe!

Mala otvori vrata ureda, u do vratku se pojavi Ursula. Dundo je gleda s nevjericom, ustaje i raširenih ruku kreće joj ususret.

DUNDO: O, Bože, koje lipote u ovi, ružni dan!

URSULA (*zbunjeno*): Dobar dan!

DUNDO: Ama nije dobar, dobra žena, od jutra sam već izludija!

URSULA (*kao prije*): Ja sam Ursula...

DUNDO (*upadicom*): Uršula? Ma koje lipo ime! Najpravije za tako lipu ženu! A reci ti meni, Uršula kako si ti došla, točnije, kako si se provukla kroz ovi križni put u mistu?

URSULA: E pa ja sam baš zbog toga i došla, predsjedniče. Mogu li s vama o tome riječ-dvije, ali ako može u četiri oka!?

DUNDO: Može, naravno da može, zato ti, Mala, za to vrime, ajde, malo na zrak! Vanka lipo puše, a sad još i smrdi po ribi pa će ti bit kanda si na promendi na morskoj rivi!

URSULA (*snuždeno*): E, i o ribi bi poneku!

DUNDO: Može i o ribi, Uršula, moja. (*pušta Malu iz ureda i zatvara za njom vrata, Ursuli donosi stolicu da sjedne, on sjedne za svoj stol*): Slušan.

URSULA: Gospodine predsjedniče, ja sam zapravo došla samo zamoliti vas da ne zovete policiju. Dečki će čitav grad sami očistiti, već su zapravo i počeli, ali nered je veliki pa im treba više vremena nego što su računali. Znete kakav smo mi narod - ubacili im se sa kabastim otpadom, mislili su valjda da će to komunalci srediti i sad imaju trostruki posao.

DUNDO (*glupo, vidi se da ne razumije*): E, da, taki smo narod, to jest istina, no pitanje je će je njima opće triba taki cirkus?

URSULA (*nasmiješeno*): Zaruke, gospodine predsjedniče, bile su zaruke i to tajne!

DUNDO (*afirmativno*): Zaruke? E, to razumim, a i tajne razumim, ali cirkus - e, to još ne razumim, moja Uršula.

URSULA: Običaj, predsjedniče. Takvim označavanjem puta, između kuća zaručenih, javno se objavi tko se s kim zaručio. No budući da su ove zaruke bile tajne to se moralo ići malo šire da i put ostane tajna.

DUNDO (*s uzdahom*): E, da, sad kopčam. A jel bi ja moga znat ko se to s kin tajno zaručija?

URSULA (*povjerljivo*): Može, ali ako ćete mi obećati da će ostati tajna.

DUNDO: Obećajem!

URSULA: Moj sin, Nacek zaručio se sa Hoblajevom Blažicom, jedinica našega saborskoga zastupnika.

DUNDO: A, saborski zastupnik, i to razumim, opasna zverka, sigurno je bija protivan pa su dica morala kradom.

URSULA: Bit će da je bilo nekako tako, ni ja ne znam detalje. Ali čim Martina prime u školu za redovnike sve će se obznaniti.

DUNDO: Koji Martin? Pa nisi reka Nacek?!

URSULA: Jesam, točno je i jedno i drugo. Prvo je Martin morao oženiti Blažicu.

DUNDO: A zašto nije.

URSULA: Odlučio je u svećenike?.

DUNDO: A Nacek je tvoj sin?

URSULA: Da.

DUNDO: I on oće Blažicu?

URSULA: Jako, svim srcem.

DUNDO: Ama čekaj, ženo božja! Ako će Martin radije za svećenika nek za tu, Blažcu, zašta ju onda oće tvoj Nacek?

URSULA: (*kroz smijeh*): Nije baš tako, gospodine predsjedniče, mada neke stvari, priznajem, baš i nije posve za razumjeti. Uglavnom, dečki će sve počistiti, a što se ribe tiče Nacek će od nje skuhati natepancima fiš paprikaš pa ni nje više neće biti.

DUNDO (*s nevjericom*): Fiš paprikaš?!

URSULA (*ponosno*): Da, pravi mađarski, žarkiiiiiii! To moj Nacek jako lijepo skuha!

DUNDO: Skuhat će ga natepancima, kažeš. A tko su natepanci?

URSULA: E pa imena im ni ja ne znam, u svakom slučaju to su oni koji će sve počistiti.

DUNDO (*sam sebi*): E ludog li svita, gospe moja, prvo sve zasmrade, onda čistu zasmrađeno, kako bi navalili na žarki fiš, i posli fiša okupirali WC!

URSULA: Ah, pa neće biti baš tako jako ljut. Uvijek ostavimo i malo blaži za one koji ne vole ljuto, ili im smeta! U ovom slučaju ćete to biti vi, gospodine predsjedniče, ako obećate da ćete doći.

DUNDO (*najednom se zamisli*): Stani, malo, Uršula, a koja je riba?

URSULA: Som, gospodine predsjedniče. Kapitalac. Dečki kažu nezabilježene veličine u ovom kraju. Cijeli bi se grad mogao njime nahraniti.

DUNDO: E, da, to je onaj tamo, na trgu, je li?

URSULA: Da.

DUNDO: Vidin ja odavde koliki je i zato bi ja predložija nešto, Uršula, moja, ako se može.

URSULA: Naravna, samo recite.

DUNDO: Jel bi se moga i ja umišat u tu tajnu, u smislu da namesto fiša ja napravim specijalnu gastronomsku za cili grad - soma na gradele?! Pozvali bi lipo na njeg sve mištane i tako deratizaciji zapušili usta, a som bi bija ka plava riba - za prste polizat!

URSULA (*krizmajući*): Pa ja se slažem, predsjedniče, samo bi svakako trebalo i Naceka pitati. Znete, otkad mu je otac umro nisam ga vidjela sretnijeg, pa mu ne bih rado ni sada kvarila veselje.

DUNDO (*pomirljivo*): E to su riči, zato ćemo ovako. Mala će lipo napisati oni, proglas, da je naveče fešta na trgu, a do tada ćemo se nas troje u četiri oka lipo dogovoriti sve ča će i kako biti!

URSULA: E tako može. (*ustane i pođe k vratima, pred prozorom zastane s divljenjem gledajući kroz prozor*): Pogledajte kako je Nacekov kapitalac krasan!

DUNDO: Vidim, krasan je, a pogledaj, ti, Uršula moja (*stane iza njenih leđa i obgrli je*) kaka smo ti i ja lipi par! Ka rođeni jedno za drugo! I sami bi mogli u tajne zaruke, ka tvoj Nacek, i to baš u ovi čas, kad već imamo i tajne natepance, i fiš paprikaš, da ne kažem, soma na gradele!

URSULA (*krizajući, bez opiranja*): A moglo bi biti, ali zadnja će svakako biti Nacekova! A sada me ispričajte, predsjedniče, moram ići!

Uršula krene k izlazu, na vratima se susreće i uz pozdrav mimoide sa Malom. U prvom planu je Dundo, u totalnoj euforiji, što Mala, zastavši na ulazu iz do vratka prati bez emocija.

DUNDO (*s rukama k nebu*): A sritnog li dana, Gospe moja, kad san krenija ča, kanda sam zna da me u ovi krasni, Među morje, čeka Uršula!... (*zapjeva, srčano*): Ju te saaaaaaan seeeee, ju te san se zaljubija! Druge neeeeeee bi, druge ne bi poljubija!...

MALA (*nakašlje se čime prekida Dunda*): Izvinite što vas prekidam, gospodine predsjedniče, ali po gradu se priča o nekakvim tajnim zarukama. S obzirom na ovoliki nered vi biste morali znati o čijim se zarukama radi.

DUNDO: A ko ti je reka da ne znan?

MALA: Nitko, samo pitam, radi čišćenja i troškova.

DUNDO: Pusti ti, Mala, i čišćenje i troškove, to ćemo riješiti ja i Uršula!

MALA (*s neskrivenim čuđenjem*): Vi i Uršula? (*pokazuje na vrata kroz koja je Uršula izašla*).

DUNDO: Jest, dobro si čuja, a sad sidi za kompjuter, treba napisati proglas.

MALA: A vatrogasci i deratizacija? Još ih nismo zvali?!

DUNDO: I jedni i drugi idu u drugi plan, u prvi je proglas, daklem, u prvu rečenicu sa najvećin slovima napiši, rič, proglas! Jesi? (*Mala klimne glavom, Dundo nastavlja*): Doli, ispod, sa manjin slovima, pišeš, diktiran: "za neviđenu feštu za građanstvo danas u 19,00 sati na glavnomu gradskom trgu"! Jesi li napisala (*Mala klimne glavom, Dundo nastavlja*): Na misto obrazloženja, pak, dolazi, diktiran: (*hodajući krupnim koracima amo-tamo*): "fešta je uz ribu na gradele, sve gratis, a u čast jednih tajnih zaruka koje novi pridsjednik gradskoga misnoga odbora ovoga grada osobno potpisuje." Jesi?

MALA: Jesam.

DUNDO: I na mistu za potpis (*diktira*): Vaš Dundo Maroje!

MALA: Gotovo.

DUNDO (priđe, gleda, čita, mrmļajući): Dobro je, nima greške, zato sada odi to otkopirat u tridest komada i neka se odmah oblipi cili grad!

MALA: A vatrogasci i deratizacija?

DUNDO: To ću ja! (*Mala odlazi, Dundo uzima telefon u ruke, telefonira kao prije*): Alooo, oli me čujete, jesan li dobija vatrogasce? E fala Bogu da ste brzi, ali srećon ne gori, pa ne triba ništa gasit!... A zašto onda zoven? E, pa, zoven zato ća san ja novi predsednik gradskoga misnoga odbora koji između ostalog mora brinit o tomu da mu narod može i i nogon, i auton na ulicu, a ća sada ne može dok se ovi nered ne počisti. A kako se nered može počistit samo s vatrogasnin šmrkovima to sam, eto, ja vas zva!... Nalog? Pa naravno da je nalog! Ja ga osobno potpisujem, Dundo Maroje!... Ama nije, čoviče, oni iz lektire, a i ja san ti gori i od njega: rok za počistit je do 19,00 kad na glavni gradski trg počinje velika fešta!... Ma kakva Severina, Rozga oli Đani Stipanićev?! Samo domaće delicije, i zato pazite i na oni, ribu!... Pa, da, počisti ćete šmrkovima lipo sve po redu, od jednoga kraja grada do drugoga, da samo kuće, drveće i auti ostanu! ... Molim?... Riba?... Jest, i ona je na trgu. Kažu domaći kapitalac, a još batrga repon, ća znači da je na suhon, točno ispod oni, stare ure na glavnome trgu, di su ga doprimili, a ća ja znan ko, sigurno je samo da se nije sam nasuka jerbo ovdí, makar jest Među morje, nima mora... A, ne, drugih zahtjeva niman... Adio. (*spušta slušalicu*)

7. Prizor

Žofina soba. Na vješalici visi Sofijina konobarska odora. Na scenu ulazi Žofa, još uvijek s metlom i kantom u ruci, što ih odmah na ulazu odbaci i umorna, započinje monologom uz koji se usput, odjećom, šminkom i govorom, transformira iz neugledne čistačice Žofe u zavodljivu konobaricu Sofiju.

ŽOFA (*s uzdahom*): Néje lefko s posla na posel, a i kak god se silile i Žofa i Sofija ne bum si priskrbela niti za novu stolariju, išće menje za črep na krovu. Hiža je stara, i puno košta, a ja drugu nemam. Istinabok, ni Poldek je ne v cvetu mladosti, ali neje hudi, a i ima vse kaj bi i soma štela. Tijam novu hižu, pak ako išće i Martina oženi i dečko odide k Štefi Hobļajovi za zeta... (*skoči kao oparena*): Jezoš, Štefina koverta! (*Odjevena samo u kombine ustane i ode po kovertu, držeći je u ruci nastavlja*): Nésam ni kradļivka, ni tračļivka samo bi itak rada znati kuliko je ipak škrtá Štefa namerila za cirkvu! (*otvara plavu kovertu, vadi novce i broji*) Bogme, dostik! Več nek one moje, i Žofa i Sofija, skupa zaslužiju célo leto! A kam nek ve ja skrijem tulke peneze? (*žurno*)

se oblači, govori usput): V banku z njimi nebrem, pitali me bodu otkud mi, ali ih nebrem ni v toj portini ostaviti. Zato, kovertica ti i dalje ideš z menom. Tijam na zaručnički obed! (stavlja nkovertu u tašku, završno šminkanje pred ogledalom, kad završi, u zamamnoj pozi, prelazeći rukama po tijelu, ističući obline, oprostí se od Žofe): Daklem, Žofa, nesi bila huda i zato ti hala za se. Ve pak, zbogom za navek ja sem od zutra gospođa Sofija Canjkova! (izađe sa scene zalupivši vratima za sobom)

8. prizor

Ured predsjednika mjesnoga odbora. Dundo sjedi za stolom, na scenu - ured utrčava Mala.

MALA (*s vrata, zadihano*): Sve je već riješeno, predsjedniče! Grad je čist kao suza!

DUNDO (*ne dižući glavu*): Je li?

MALA: Ako ne vjerujete bacite oko kroz prozor!

DUNDO (*nehajno*): Ajd, da bacin, kad kažeš. (*ustane priđe k prozoru zagleda se i osupnuto zastaje*): A di je riba?

MALA: Kakva riba? Mislite na onu, od prije?

DUNDO: A na koju bi drugu i mislija? Som, kapitalac, ispod ure!

MALA: Ne znam ja, predsjedniče, kad sam došla zalijepiti proglas baš su bili gotovi. Još mi je onaj, glavni rekao neka vam kažem da su počistili baš sve, kako ste rekli!

DUNDO (*s nevjericom*): A kako san reka?

MALA: Pa, rekli ste sve lipo sa šmrkovima, od jednoga kraja grada do drugoga, da samo kuće, drveće i auti ostanu! ...

DUNDO: Ajme, biće da san tako reka, no ća će mi sad Uršula reć? I i čime ću naranit cili grad kako proglas kaže?

MALA: Pa zar ne možete pozvati one vaše, s mora, autocestom do večeri još i stignu dovući pravu morsku.

DUNDO (*veselo*): Dođi, Mala, u čelo te ljubin kad si tako pametna. (*priđe Maloj, uistinu je poljubi u čelo, lovi se telefon, povikom u slušalicu*): Alo, jesil to ti Šime...

9. prizor

Glavni gradski trg, s vidljivim proglasom, uz koji, vraćajući se s ručka, zastaju veseli Poldek i Sofija. Ona, se uporno lovi za prsten stavljen preko svečanih damskih rukavica.

SOFIJA (*naoko čita naglas, izgovara zapravo svaku treću*): "... danas u 19,00 sati navečer... gradska fešta na trgu... pazi ovo, som na gradele, gratis... u čast tajnih zaruka...

LEOPOLD (*bezuspješno izvlačeći naočale iz etuia*): Da? Tajne zaruke? Pa tko bi znao da smo se zaručili? Još ni Martinu nisam rekao!

SOFIJA. A ja i da sam htjela reći ne bih imala kome!

LEOPOLD: Možda su nas ona dva pijanca za šankom prokljuvila?

SOFIJA: Pa nismo o tome u mojoj krčmi.

LEOPOLD: Da. Nismo.

SOFIJA: No drugih zaruka nije bilo. Zaručio se samo Martin, a njegove zaruke nisu bile tajna. Konačno vidjeli smo u kakvom je svjetlu jutros osvanuo grad. Njegovi su se natepanci baš dobro iskazali.

LEOPOLD: Jesu, a i ja bih rado da cijeli grad zna i za naše zaruke.

SOFIJA: Oh, to bi bilo krasno, no kako to učiniti?

LEOPOLD: Nemam pojma, idem zvati ovog u potpisu (*čita s proglasa*) Dundo Maroje. Treba vidjeti kako je on sve to zamislio. (*vadi mobitel, telefonira*).

10. prizor

Ispovjedaonica s otvorenim vratima, u kutu, visi svećenička mantija. Ispred ispovjedaonice Martin, nestrpljivo hoda gore-dolje i pogledava na sat.

MARTIN (*sam sebi*): Ova neizvjesnost će me ubiti, Velečasni je morao već odavno doći.

Čuju se koraci, Martin pogleda u pravcu iz kojeg dolaze pa opazivši Štefu hitro se uvuče u ispovjedaonicu. Žurno navuče zastor da ga se ne opazi, no budući da Štefa istom klekne na mjesto za ispovijed brzo na sebe navuče mantiju.

ŠTEFA: Hvaljen budi Isus i Marija.

MARTIN: U vijeke.

MARTIN i ŠTEFA (*uglas križajući se*): U ime Oca i Sina i Duha svetoga. Amen.

MARTIN (*pokuša izmijeniti glas*): Ponovi za mnom: skrušeno ispovijedam svoje grijehе koje sam učinila.

ŠTEFA (*ponovi*): Skrušeno ispovijedam svoje grijehе koje sam učinila.

MARTIN: Sada nabroji sve grijehе kojih se možeš sjetiti; nemoj lagati niti namjerno prešutjeti neki grijeh jer ti tada sveta ispovijed neće valjati - Bog ionako sve vidi i sve zna.

ŠTEFA: Nemam ih čudaj, velečasni, a i došla sam samo zaradi jenoga.

MARTIN: Kada si ga učinila?

ŠTEFA: Pred par meseci.

MARTIN: Kako ili čime, opiši.

ŠTEFA: Imam dobroga moža, velečasni, ali je malo škrti. A kak smo već znali kaj bumo ženili našu pucku ja sam njegve peneze malo po malo devala na stran.

MARTIN: Hoćeš reći da si krala?

ŠTEFA (*ponizno*): Ne za sebe velečasni, za cirkvu! Rada bi kaj bi se cirkvu makar sam ober vrati popravilo, kaj se struljeno frajhanje pod boltom ne bi praf na Blažičine svate vruhnulo.

MARTIN: I gdje su ti novci sada?

ŠTEFA: Moraju biti v cirkveni kasi.

MARTIN: Dobro, provjerit ću, ja sam novi, pa još nisam upućen.

ŠTEFA: Sigurno je tak! Velečasni Florian se bu zmisliv, čistačica Žofa mu ih je donesla skupa z pismom, v beli koverti.

MARTIN: To je sve?

ŠTEFA: Je, gospon velečasni. To je se.

MARTIN: Znaš, krasti se ne smije, no imala si plemenite namjere zato ti ja u ime našega Gospodina taj grijeh otpuštam. Izmoli pet očenaša i možeš oproštena od grijeha otići, prekrižimo se.

MARTIN i ŠTEFA (*uglas križajući se*): U ime Oca i Sina i Duha svetoga. Amen.

Štefa, sklopjenih ruku, kao u molitvi žurno i kradom napušta scenu. Martin osupnuto izlazi iz ispovjedaonice. Na njemu je još uvijek svećenička mantija kada na scenu uđe vsvećenik Florian. Opaža Martina koji ne može sakriti da mu je neugodno što je zatečen u mantiji.

VELEČASNI (*nasmiješeno*): Ma gle ti njega, već mi je preuzeo mantiju?!

MARTIN (*upadicom*): Ma nije mantija problem, velečasni, no morate me ispovjediti i to odmah jer sam nedopušteno izvršio vašu službu ispovijedi! Nisam imao izbora. Gospođa Štefa Hoblajeva, Blažičina mama, bez pitanja je kleknula na ispovjedno mjesto ispovjedaonice u kojoj sam ja čekao na vas, a kako sam, s obzirom na okolnosti, zaključio da će biti manje opasno ispovjediti je nego je otpraviti doma, to sam se prihvatio posla.

VELEČASNI: A kakve ona grijeha ima?

MARTIN: Samo jedan, Velečasni, ali vam ga ja ne smijem odati.

VELEČASNI (*nasmiješeno*): E, tako, imao je Nacek pravo kad je ustvrdio da ćeš biti dobar svećenik. Zato i ja tebi taj grijeh i bez ispovijedi otpuštam, a evo i odgovora Novicijata.

MARTIN (*letimično baci pogled na sadržaj pisma, istom ponizno klekne, poljubi velečasnom ruku.*): Vama, velečasni, od srca hvala, a Gospodinu zahvaljujem već dugo.

VELEČASNI (*nasmiješeno*): Neka ti je sa srećom!

MARTIN (*veselo*): Nećete zamjeriti, velečasni ako ovo pismo još nakratko ostane kod vas, samo da skočim do Blažice i Naceka i javim im radosnu vijest?! I oni ju s jednakim nestrpljenjem očekuju!

Velečasni klimne glavom, uzme pismo, Martin žurno skine mantiju, vrati je na mjesto i prekriživši se izađe sa scene. Velečasni se okrene na drugu stranu s koje na scenu uđe Ursula.

URSULA (*uzbuđeno*): Brate, Florijane, dobro da si došao imam veliki problem. Možemo li u četiri oka?

VELEČASNI: Mislim da nema potrebe, ovdje nikog nema, a i Martin je upravo otišao javiti Naceku i Blažici radosnu vijest s Novicijata. Primljen je.

URSULA: Ma prekrasna vijest! I za njega i za Naceka, i Blažicu.

VELEČASNI: Istina je, no slušam te, reci u čemu je problem?

URSULA: Ma ne znam zapravo ni kako bih ti rekla. Novi predsjednik mjesnoga odbora, neki dalmatinac, dobar čovjek, čini se, Naceku i natepancima je od prve oprostio, a i sav je grad za njima počistio bez pitanja.

VELEČASNI: Lijepo, i?

URSULA: Danas me je zaprosio.

VELEČASNI: Poznaješ li ga?

URSULA: Od danas.

VELEČASNI: Molim?

URSULA: Da. Dobro si čuo. Rekao je da se zaljubio u mene na prvi pogled, a zbog svega što je učinio za Naceka nisam imala srca odbiti ga. Rekla sam da će Nacek odlučiti.

VELEČASNI: I?

URSULA: Nacek se složio. Misli da sam već predugo sama i da konačno moram i ja početi živjeti, pa ako je čovjek dobar zašto ne bih pokušala.

VELEČASNI: Plemenito s Nacekove strane, a čak i ja tako mislim.

URSULA: Znači i ti se slažeš da mu kažem - da?

VELEČASNI: Naravno.

URSULA: Oh, i tebi puno hvala! Strašno sam se bojala što ćete reći i ti i Nacek a ja sam nemoćna: on u to ime već organizira feštu za građanstvo večeras u 19,00 na glavnom trgu! Takvim je proglasom oblijepio cijeli grad - i sve će biti gratis!

VELEČASNI: Požurio je, da se ne predomisliš, zato i ti idi, požuri da se ne bi on predomislio.
(*sam sebi nasred sobe kad Ursula napusti scenu*): Ako je tako, onda fešti moram i ja doprinijeti. Nije mala stvar ženiti i sestru, i nećaka i to sve u isti mah! Ali ću prvo telefonom, ravno predsjednika priupitati i što, i kome, i kako, i kada... (*telefonira*).

Slika, 11.

Dnevna soba Hoblajevih, Blaž ljutito hoda gore-dolje.

BLAŽ (*ljutito, povikom*): Blažica!

BLAŽICA (*ulazeći "u sobu"*): Molim, tatek.

BLAŽ (*ljuto, kroz zube*): De je mama?

BLAŽICA: Otišla je po kruh, a na kratko će i u crkvu.

Blaž bez riječi sjedne, privuče novine sa stola, naoko čita. Na scenu ulazi Štefa, Blažica se povuče ustranu, Blaž preko naočala i novina.

BLAŽ (*ljuto, kroz zube, Štefi*): Si vidla proglas v grodu?

ŠTEFA: Kakov proglas?

BLAŽ: Za feštu. Denes, navečer, v 19,00, na glavnomu trgu.

ŠTEFA: Nesam vidla, a zakaj me to pitaš?

BLAŽ: Pitam zato kaj je fešta v čast Blažičinih zoroka!

Blažica problijedi stavi ruku na usta pritajeno sluša.

ŠTEFA: Ne znam o čemu govoriš. A što bi ju organizirav?

BLAŽ: Novi predsjednik gradskoga misnoga odbora.

ŠTEFA: A kakve veze on ima z nami? (*živo*) Isusek! To je zato kaj si ti saborski zastupnik!

BLAŽ (*ljuto*): More biti, samo kaj ne zna kaj je dotični saborski ostav z proznom buksom, daklem, pokrodeni!

BLAŽICA (*s nevjericom*): Kaj?

ŠTEFA (*problijedi*): Kak to misliš?

BLAŽ (*opasno, prijeteća pogleda prema Štefi*): Tak kak si čula! Poldek je i za feštu dov polovicu, štev sam i jo, ali otkud gda je v buksi ostav samo propuh! A što propuha v ovi hiži dela? Samo ti Štefa, zoto, lepo prosim, (*unoseći joj se u lice, kroz zube*) de su penezi?!

Blažica se ustrašeno osloni leđima za ormar-kredenac-zid, Štefa ne stigne odgovoriti, zvono na vratima, na scenu ulazi Sofija. Dotjerana je do neprepoznatljivosti, u damskim rukavicama i s cigaršpicom te upadljivim prstenom preko rukavica. Glumi nehajnost, Blažica ju gleda s čuđenjem, kao i Štefa, Blaž joj se obrati preko ruba naočala.

BLAŽ (*Ijutito*): Kaj pak je stobom, kak to zglediš?

ŠTEFA (*Ijuto*): A mene zanima de si se z tuljkim penezima zišla gda si si i cigaršpica privoščila?!

SOFIJA: Ah, pa valjda je bio red da jednom i meni sjekira padne u med!

BLAŽICA (*s čuđenjem*): I ne samo da super izgledaš, nego i govoriš književni da i naprosto ne mogu vjerovati da si to ti.

SOFIJA: Hvala, Blažica, trudila sam se da Žofe više ne bude.

ŠTEFA: Kaj to znači?

SOFIJA (*ozbiljno*): Otišla je u povijest. Ja sam od danas Sofija, od jučer sretno zaručena, pa budući da Žofe više nema to ćete za čišćenje morati naći nekog drugog. A i molila bih da stoga Žofu više ne spominjete, a me ubuduće zovite Sofija.

BLAŽICA: Ne brini, Sofija, ako neko i spomene Žofu, nemaš brige, mi kajkavci upravo Sofiju zovemo i Žofa, i Zofa, i Zovka...

SOFIJA: Znam, no od Žofe i njene sudbine rado bih zauvijek pobjegla.

BLAŽ: Lepo, Sofija, tebi gori, a nami doli! A za koga si se to zaručila?

Sofija ne stigne odgovoriti, zvono na vratima, na scenu, brzim korakom, uđe Leopold.

ŠTEFA i BLAŽ (*ustajući, uglas*): Gospon Leopold?!

SOFIJA (*veselo, pritrčavši k Leopoldu, zagrlivši ga*): Za njega sam se zaručila! (*mazno*): Nije valjda, Poldek, da si toliko ljubomran da me već kontroliraš? Inače su mi gospoda Hoblajevi najboji prijatelji i samo sam došla pokazati im svoj zaručnički prsten.

LEOPOLD (*Sofiji, mazno, Štefu i Blaža niti ne pogleda.*): Ma ne špijuniram ja tebe, Sofijica, iščem Martina, zapraf ga velečasni treba, ima nekaj za njega.

Zvono na vratima, na scenu ulazi Martin, pridržavajući Naceka koji skakuće po jednoj nozi.

NACEK (*umjesto pozdrava*): Oprostite, što ovako upadamo, ja sam slučajno pao, no srećom je Martin naišao i pomogao mi ustati, a dovući me je uspio samo do ovamo.

BLAŽICA (*usplahireno, krišom pogledava Naceka istom mu dovuče stolicu da sjedne, a ispod "ugruvane" noge stavi mu drugu. Juri po ručnik, usput Štefi*): Mama gdje su burovi oblozi?

ŠTEFA: Tu su! (*Štefa izvadi kutiju i pruža Blažici, koja već stiče s ručnikom*)

BLAŽ (*oprezno*): A otkud si opav, Nacek?

NACEK (*krizmajući*): Sa vaše šljive.

BLAŽ (*kao prije*): One, kre balkona?

NACEK (*naoko pokajnički, pogledava Blažicu*): Da.

BLAŽ: A kaj si iskav na naši slivi?

NACEK: Htio sam nešto reći Blažici.

BLAŽ: A ti znaš kaj je naša Blažica srečno zaručena?

NACEK: Znam. Baš smo Martin i ja o tome razgovarali!

LEOPOLD (*prijekorno*): Reći nekaj, Martin, pak se o tvoji zaručnici dela, ne?

Martin ne stigne odgovoriti, zvono na vratima, na scenu uđe svećenik Florijan.

SVI UGLAS (*poput vojske*): Faljen Isus, Velečasni.

VELEČASNI: U vijeke.

BLAŽ (*poskoči*): Ak ste došli radi Naceka najte se brigati, dečec je videti već čistam v redu.

VELEČASNI: Ne, nisam došao radi njega, Blaž, a i čvrst je on, ima u njem i moje krvi (*Štefa i Sofija se značajno pogledaju*): Došao sam zbog druge stvari. Htio sam da Martin za to sazna prvi, ali ga nisam uspio naći. Moram mu dati jedno pismo - kovertu.

SOFIJA (*upadicom, preduhitri svećenika*): I ja imam jednu, za Štefu. (*vadi Štefinu kovertu i pruža joj je, značajno je pogledavši*): Fala ti, Štefa, kaj si mi posudila. Rekla sam samo na kratko.

ŠTEFA (*prepoznaje svoju kovertu, s nevjericom*): Nema na čemu, Sofija, fala tebi.

LEOPOLD (*prema Velečasnom, nadmeno, nakašljavši se*): Morem ja videti to pismo, ali kovertu, za Martina? Ja sam ipak otec i moram znati o čemu je reč.

VELEČASNI: Ne možete, gospodine Leopold, dostava je osobna, no vjerojatno će Martin i sam reći o čemu se radi.

MARTIN (*dođe iz drugog plana, uzme pismo hineći čitanje s osmjehom ga predaje velečasnom koji također hini da čita, i kao po dogovoru igraju igru za Leopolda i Hoblajeve*): Hvala, velečasni, a hvala i Blažici i Naceku, moje su želje uslišene.

VELEČASNI: Ja tebi moram zahvaliti, Martin. Ja i cijela župa. Zahvaljujući tebi nam je konačno odobrena obnova crkve!

Leopold sumnjičavo istragne pismo svećeniku iz ruke, čita, no i sam samo što se ne sruči, povlači si slobodnu stolicu i sjeda. Sjedi nijemo, s pismom u ruci, koje sada Blaž njemu istragne, čita, te, pročitavši ga, i sam sjeda tupo poput Leopolda. Štefa i Sofija se nijemo gledaju, Blažica i Nacek se jedno drugom smijulji pogledom.

BLAŽ (sam sebi): Znači meli bumo maladomisnika, Martina, Canjkovoga.

ŠTEFA (*unezvijereno, s rukom na ustima, priguši uzvik*): Kaj? Kristoš, Marija!

LEOPOLD (*potonulo*): To je pokojna z njega napravila. Navek je bilo samo v cirkvu, v cirkvu, v cirkvu, zato se dečec ni denes nemre nigde drugdi snajti kak v cirkvi!

MARTIN: Bez zamere, tata, ali gdje smo drugdje trebali provoditi vrijeme što ga ti za nas nikad nisi imao?!

VELEČASNI: Oprostite, gospodin Leopold, ali ako će to Martina usrećiti, a urećilo bi i vašu pokojnu, čiju sam dušu, kao svećenik, imao prilike dobro upoznati, onda im dopustite da tu sreću barem sada uživaju.

SOFIJA: Tako je Poldek, gospon velečasni je u pravu. A sada imaš i mene. Mi ćemo posjećivati Martina, i on nas.

Leopold obriše suzu, Martin mu priđe, i zajedno sa Sofijom se sve troje zagrlj.

BLAŽ (*suho*): A ja slobodno pitam kaj ve to znači za moju Blažicu?

MARTIN: Ispričavam se gospodin Blaž vama i gospođi Štefi na negodnosti, no to znači da je vaša Blažica slobodna i da se može udati za svojega zaručnika.

ŠTEFA (*kao prije*): Svojega zoručnika?

NACEK (*skočivši k Blažici i zagrlivši je*): To znači, gospon Blaž i gospođa Štefa, da će se vaša Blažica umjesto za Martina udati za mene, a što se ostalog tiče i ja se ispričavam na naugodnosti.

ŠTEF: Znači ne si opav z naše slive?

NACEK: Nisam.

MARTIN: I nemojte se žalostiti, Nacek je puno srećniji izbor od mene.

ŠTEFA (*ucvijeljeno*): Ali vi dvo ste bili zaručeni! Blažica i pravoga prstena ima! Em si je ne dela pleha na roku?!

BLAŽICA: Mi smo samo glumili zaručnike, mama, Martin i ja, a u prsten ne smijete sumnjati. Pravi je zaručnički.

MARTIN: I na ruku joj ga je stavio Nacek, ja sam bio svjedok.

Zvono na vratima, na scenu ulazi Ursula. S vrata opaža Naceka, juri ravno k njemu, brižno, majčinski.

URSULA: Nacek moj, što je s tobom, što se dogodilo?

NACEK: Ništa, značajno, mama, osim što se konačno ženim s Blažicom!

VELEČASNI: Malo će pričekati.

NACEK i BLAŽICA (*uglas*): Zašto?

VELEČASNI: Do završetka obnove crkve vjenčanja neće biti. Želim da se nova održe u svečano urešenom hramu kakav takvom sakramentu i dolikuje.

Ursula zagrlj i njega i Blažicu. Na vratima zvono, i na scenu uđe Dundo. Opasan je pregačom, s kuharskom kapom na glavi i s dugom metalnom viljuškom za roštilj u ruci.

DUNDO (*povikom s vrata, prema Ursuli*): Ajme Ursula, di si ti? (*ostalima*) Skuzajte, ća sam ovako banija u kuću, ali jurin za Uršulon! Sad je friško pečena, a ribu triba jist odma ispod gradela!

VELEČASNI (*pokazujući na Dunda*): Ursula, misli li gospodin na tebe?

URSULA i DUNDO (*zbunjeno, uglas*): Da.

VELEČASNI: Onda bi nam ga mogla predstaviti.

DUNDO (*prema Ursuli*): E, pa, ja ću se sam pridstavit... htija sam rć da san ja Dundo, Dundo Maroje, od jučer pridsjednik gradskoga misnoga odbora, a i zaručnik ove prekrasne, gospoje, Uršule! (*zagrlj Ursulu*).

VELEČASNI: Drago mi je, ja sam Ursulin brat, svećenik Florijan. Predstavljam vam i mojega nećaka Naceka, Ursulinog sina, i njegovu zaručnicu Blažicu te njene roditelje, gospodina Blaža, našeg saborskog zastupnika i njegovu suprugu, a imate čast upoznati i budućeg mladomisnika ovoga grada, budućeg svećenika, Martina te njegovog oca, poznatoog poduzetnika Leopolda sa zaručnicom Sofijom.

Na spomen svakog imena, Dundo, klimne glavom, a što, uz gestikulaciju rukom, s onom metalnom viljuškom, treba djelovati smiješno.

DUNDO: Hvala gospon velečasni šta ste mi predstavili pola grada, a sve lip i fini svit. A i vanka je lipo, cili grad je na rivi, oču rič na trgu, pa bi ja pita, ali je moguće iskoristit ovi trenutak za još jednu stvar. Bi li vi, velečasni, ako nije problem, ovdj sada, ovako, kako nas vidite, vinčali Uršulu i mene? Tražim ju cili život, pa ne bi da ostanem bez nje.

Velečasi se počese iza uha, ne zna to bi rekao, no Nacek i Blažica, držeći se za ruke odmah priskoče k Dundu i Uršuli.

NACEK: I mi bi se priključili! Tko zna kad će obnova crkve, a Blažica i ja do tada ne želimo čekati.

SOFIJA (*trkne Leopolda*): Jesi li me spreman čekati dok se ostalo ne uredi?

LEOPOLD (*nakon što ga Sofij trkne laktom*): Pa ako je tako nećemo ni mi čekati.

VELEČASNI (*krizmajući*): U principu nije problem...

DUNDO (*upadicom*): E, pa, ako smo svi za, ja predlažem sledeće: velečasni nek rešava crkvu, kod njega ćemo posli, kad ju riši, a ja ću nas danas posli ribe, svih vinčat po matici u mojemu uredu. Tako će bit, kako narod kaže, i vuk sit i koza cila: više niko nikom neće moć pobić, a sad 'ajdmo na rivu oli na trg pod uru inače će nam se sva riba oladit!

Svi se pogledaju, složno, veseli žurno napuste scenu.

KRAJ

POLJUBAC SMRTI U TERMITNJAKU

komedija situacije u jednoj slici

POLJUBAC SMRTI U TERMITNJAKU

komedija situacije u jednoj slici

Mjesto i vrijeme radnje: termitnjak, svezremensko

Mjesto i vrijeme nastanka djela: Čakovec, 2016.

LIKOVNI:

KRALJICA TERMITICA, *u kraljevskoj odori*

KRALJ, *u kraljevskoj odori*

SOLDATIĆ, *u vojničkoj odori*

ŠLJAKERIĆ, *lakaj i radnik, u lakajskoj odori*

DOSTAVLJAČ, *s oznakom "WEBshop ekspres"*

MAŽURETKINJE / TERMITIĆI, *šest aktera u jednakim, bezbojnim trikoima*

SVIRAČ KOBRI, *fakirski odjeven sa frulom ili flautom*

PLESAČICA TRBUŠNOG PLESA, *prikladno odjevena*

FABULA:

Idiličan život u termitnjaku naruše iznenadni napadi nezasitne gladi Kraljice Termitice. Razlog je početak neprekidne životne reprodukcije lijeganja jaja, što Kralj i podanici, Šljakerić i Soldatić, ne prepoznaju pa ne upuštajući se dublje u uzrok Kraljičinih tegoba i promjena na njoj problem rješavaju paušalno - iskrakom u budućnost, izvan uvriježenog klišea zanimljive, gotovo idealne zjednice termita.

SCENA:

Kraljevska soba sa dvije veće fotelje i dekorativnim "drvenim" stupom između njih. Uz zid je "komoda", bez ladica, unutra deka i roba potrebna za igru, bočno, uz zid, tri tronošca.

Igra počinje ulaskom na scenu Šljakerića i Soldatića. Šljakerić donosi staklenu činjicu s voćem, stavlja je na komodu, a Soldatić, s "instrumentom za provjeru sigurnosnog stanja" u rukama kreće u posljednju kontrolu kraljičine sobe. Kontrolu svog resorskog posla obavi i Šljakerić nakon čega svaki stane uz jednu fotelju, Soldatić u vojničkom stavu mirno, a Šljakerić u lakajskoj pozi, sa ubrusom preko ruke. Čekajući dolazak Kraljice i Kralja razgovaraju.

SOLDATIĆ: Samo što nisu stigli.

ŠLJAKERIĆ: Sad već i mogu, učinili smo sve što je potrebno.

SOLDATIĆ: I ja mislim da neće imati čemu prigovoriti. Sigurnost termitnjaka je na zavidnoj visini - vanjskog neprijatelja nema, a zasad ni unutarnjeg.

ŠLJAKERIĆ: Iz mog ugla termitnjak je utvrda bez premca. Garantiram to vlastitim životom jer sam ga osobno gradio držeći se isključivo provjerenih naputaka predaka: zrnca čiste prašine i biljnog materijala, navlažena pljuvačnim izlučevinama i izmetima domaćih termita cementirali su u gotovo neuništivu konstrukciju, četiri i po u visinu i gotovo polovicu toga u širinu.

SOLDATIĆ: Ne osporavam ti zasluge, Šljakeriću pred njom bi zastala i stampeda bizona.

ŠLJAKERIĆ: Da, u uvjetima divljine, a u civiliziranim, garantiram, da bi i nalet bagera, i udar najjačeg dinamita, bili čisti pucanj u prazno.

SOLDATIĆ: Najvažnije je da Kraljica bude zadovoljna.

ŠLJAKERIĆ: Pst! Mislim da stižu.

SOLDATIĆ: Da, čuju se koraci.

Na scenu, veselo sa smijehom, utrče Kraljica i Kralj. Nasred scene, ispred fotelja se zagrlje, i poljube, nakon čega Kraljica kreće razgledati sobu. Kralj je vodi za ruku, od kuta do kuta.

KRALJ: Kako ti se čini, Kraljice?

KRALJICA: Mislim da će biti u redu, Kralju.

KRALJ: Nastojao sam osigurati sve što ti treba.

KRALJICA: A to bi bilo?

KRALJ: Pa ja sam zadužen za tvoju animaciju. Osigurao sam ti igračke (*reda kao u dućanu*): TV prijemnik s max TV-om, tablet s internetom, mobitel spojen na najpouznatije svjetske mreže, Vip, Tomato, Telekom, Tele 2, Optima i ostala, a što se muzike tiče dostupne su ti sve svjetske radio stanice, uključujući i Youtube.

KRALJICA (*upadicom*): Zar ne postoji ništa intimnije?

KRALJ (*ponizno*): Oh, Kraljice, pa ono smo već apsolvirali (*kretnjom pokaže na sljublivanje*).

KRALJICA (*s čuđenjem*): Da? Zar tako brzo? Gotovo da nisam ni primijetila! (*s dosadom*): A što ćemo se onda prvo igrati?

KRALJ (*poletno*): Što poželiš!

KRALJICA (*s dosadom*): Pa, kad baš moram, idemo onu s tabletima u kojoj ja uvijek pobijedim.

KRALJ (*veselo skoči k komodi uzme s nje dva tableta, pružajući joj jedan*): Odlično, Kraljice. Evo, tebi tvoj, meni moj, ali vjeruj da nije uvijek lako dočarati potrebnu sliku.

KRALJICA: Naravno da nije, zato ti dočaravaš, ja pogađam, a Soldatić kontrolira. (*sjedne na svoju fotelju*).

KRALJ: Znači, igramo kao i obično! Pogledaj Soldatiću što je tablet izbacio! (*Soldatić pogleda*): Uh, čista egzotika, Kraljice moja, jesi li spremna pogađati?

KRALJICA: Jesam.

Kralj nasred scene pantomimom dočarava pustinjski vjetar. Kraljica pogađa, reda svašta, no ne uspijeva pogoditi. Igra ne traje predugo, proizvoljna ja, kao i navedena slika.

KRALJICA (*nabusito*): Predajem se!

KRALJ: Ne ljuti se, Kraljice, no ovo je prvi put da ne možeš pogoditi. (*pokunjeno*): Oprosti, glupa pustinja po kojoj glupi vjetar raznosi pijesak, a koju nisam stigao na vrijeme zamijeniti nekom jednostavnijom. Ako želiš ovu ćemo igru poništiti.

KRALJICA (*kao prije*): Naravno da ćemo je poništiti! Ne želim negativnu statistiku ni u kom pogledu, zapravo, ne želim se više ni igrati! Najednom sam postala nekako bezvoljna, apatična... Rekla bih zapravo da sam užasno gladna.

ŠLJAKERIĆ: Gladna? Ali, to ne biti, Kraljice! Doručkovala si kad i ostali!

KRALJICA (*ljutito*): Hoćeš reći da bi i ja još uvijek bi morala bita sita, ali nisam. I nije u pitanju obična glad, to je nešto opako od čega me zaboljelo čitavo tijelo! (*zajauče*): Auuuuu! (*presavije se preko naslona fotelje*).

KRALJ (*ustraseno*): Gospodo, Kraljica je bolesna!

ŠLJAKERIĆ: Nije, u pitanju je firnajz.

KRALJ: Firnajz?

ŠLJAKERIĆ: (*učeno*): Zaštita od moljaca. Njime je bila premazana njena muzička kutija što sam joj osobno jutros servirao za doručak.

KRALJ (*prijekorom*): Što? Servirao si joj njenu muzičku kutiju?

ŠLJAKERIĆ: Naravno. Ja samo izvršavam zapovijedi u što se ubraja i jutarnji doručak. Ovog puta Kraljica je poželjela celulozu iz svoje muzičke kutije. (*povjerljivo*) Memehanizam sam naravno sačuvao, da joj mogu napraviti drugu, a drveni sažvakao, kao i obično,

gotovo do tekućeg, kako bi Kraljica svoj slasni zalogajčić samo elegantno progutala. Govorim to zbog firnajza, kojim je drvo bilo premazano, a radi kojeg i mene lagano čačka u truhu i šaklja po crijevima!

KRALJICA (*protuslovom*): Zar ti, Šljakeriću, i taj mizerni zalogajčić nazivaš doručkom?!

KRALJ: Oh, pa kuća nije prazna, Kraljice, moja. (*dojuri pred nju sa staklenom činijom s voćem iz kuta*): Imamo i kruške, i jabuke, i grožđe, i banane, i naranče... (*kopa po činiji*): A ima i šljiva i ananasa...

KRALJICA (*posprdno, upadicom*): Pih, sladunjavi plodovi, a mene zanima samo drvo, čvrsto, puno slasne celuloze.

KRALJ (*glupo*): Ali radi zdravlja, Kraljice, ponekad valja uzeti čak i povrće, poput kelja, brokule, krumpira, špinata, cvjetače, poriluka...

KRALJICA (*ljutito, napuhavajući se kao da će povraćati*): Ma daj ušuti, blesane! Još mi samo spomeni juhu, ribu, meso, pizzu i tjesteninu i bit ćeš protjeran iz termitnjaka!

ŠLJAKERIĆ (*pomirljivo*): Oprosti, Kraljice, Kralj nije mislio ništa loše. Samo ti je ponudio zdravu prehranu.

KRALJICA: Hoćeš reći da se ja nezdravo hranim?

ŠLJAKERIĆ: Ne, ono s drvetom i celulozom je u redu, samo u zadnje vrijeme količinski opasno pretjeruješ.

KRALJICA: Nema tu opasnosti riječ je o prirodnom, nepatvorenom drveću iz moje šume.

Kralj, Šljakerić i Soldatić se značajno pogledaju, Kralj krši prste.

KRALJ: Oprosti Kraljice, ali čini se da toga više nema.

KRALJICA: Nema? Kako to misliš?

ŠLJAKERIĆ: Polovicu šume si pojela da ni iverak nije ostao, a druga polovica je već prije otišla za namještaj.

KRALJICA (*nestrpljivo*): Da, sjećam se, Šljakerić ga je pravio po mjeri za cijeli termitnjak.

ŠLJAKERIĆ (*značajno se naašlje*): No, više ni njega nema.

KRALJICA (*s čuđenjem*): Nema? A gdje je?

SOLDATIĆ: Nažalost si i to pojela, no nism mogao proglasiti dierziju jer si poštedjela i ove dvije fotelje i onaj okvir komode.

KRALJICA (*bolno jaukne*): Auuuuu! A zašto sam i poštedjela? Hoću reći da Kada tijelo ovako boli čovjek ne odgovara za svoje postupke, zato, gospodo, ukoliko ne zaustavite ovu bol, na redu su i te fotlje i ta komoda i, usuđujem se reći, cijeli termitnjak, sve drveno od prozora, vrata, nosivih greda i stupova, kompletna drvenarija, dakle, doista neću birati, auuuuu!

ŠLJAKERIĆ (*ustraseno*): O, gospode, naš termitnjak!

KRALJ (*ustraseno*): Naš dom.

SOLDATIĆ: A gdje bismo mi u tom slučaju živjeli?

KRALJICA (*oholo*): Šljakerić bi nam napravio drugi.

ŠLJAKERIĆ (*ponizno*): Naravno, Kraljice, no i ovoga časa je važnije tvoje zdravlje. Mislim da si otrovana firnazom, od kojeg samo treba očistiti tijelo, dakle, drvo, kao nezamjenljivu hranu, zasad zaboravi. Ideš na opaku dijetu, vodom.

KRALJICA (*panično*): Vodom?

ŠLJAKERIĆ: Da. A da ne bi mislila ni na jelo ni na vodu najbolje ti je zaspati. San osim toga krijepi tijelo i dušu.

KRALJICA (*upadicom, pomirljivije*): Ali gladan čovjek ne može spavati.

KRALJ: Stvar je u glavi, a ne u želucu, kad se probudiš, čekat će te zalogaj iznenađenja.

KRALJICA (*pomirljivo*): U redu, volim iznenađenja. I neka me Kralj uspava.

Kralj ušeprtljano krene po sobi, češe se iza uha, Soldatić se ponovo postavi u svoju soldatsku pozu, Šljakerić u svoju lakajsku, Kralj nema izbora, grgljanjem pročisti grlo i počinje pjevati a capella Mozartovu uspavanku, Spavaj mi djetesce ti. Pjevajući pleše "baletnim" koracima što mora izgledati infantilno.

TEKST USPAVANKE: *Spavaj mi, Kraljice, ti!
Jel' znaš da ovčica spi?
Usnuo cijeli je svijet,
utihnu pčelica let;
srebrnog mjeseca sjaj,
gleda u polje i gaj,
sjaju ti zvijezdice tri,
spavaj mi, Kraljice, spi,
sad mirno spi.*

Kraljica se najednom rasplače.

KRALJ (*s očajem*): Zašto plačeš, Kraljice? Pa to je tvoja najomiljenija uspavanka!

KRALJICA: Da, ali je jako tužna. Tek sada to vidim, zato i plačem.

KRALJ (*sam sebi*): Znači, moram naći nešto veselije?!

Kraljica plačno kimne glavom, Kralj istom veselo poskoči i počinje pjevati refren pjesme Terezinka. Pjeva također a capella, usput rukom poziva Šljakerića i Soldatića da mu se

pridruže, što ovi učine, pa sva trojica nastavljaju zajedno uz duhovitu koreografiju u vidu vlakića. Pjevaju prema niže navedenom tekstu.

TEKST REFRENA: *Ter'zinka, Ter'zinka, Ter'zinka se je zvala,
Ter'zinka, zinka, zinka, zinka, zinka se je zvala,
Ter'zinka, Ter'zinka, Ter'zinka se je zvala,
svog je dragog čekala.*

*Na rafung, na rafung, na rafung se je sela
na rafung, rafung, rafung, rafung, rafung se je sela,
na rafung, na rafung, na rafung se je sela,
svog je dragog čekala.*

*So črnu, so črnu, so črnu rit je mela,
so črno, črno, črno, črno, črno rit je mela,
so črnu, so črnu, so črnu rit je mela
svog je dragog čekala.*

KRALJ (*zafučne poput vlaka, i istom šapatom*): Kraljica je zaspala!

ŠLJAKERIĆ (*jednako šapatom*): Idem po deku, treba je pokriti.

Šljakerić vadi deku iz komode, pokriva Kraljicu, nakon čega se pridruži Kralju i Soldatiću, u turskom sjedu ili na tronošcima, uz rub scene.

KRALJ: Možete ovo nazvati i konspiracijom, no moramo dogovoriti što nam je dalje za činiti.

Kraljica je opasno bolesna pa ti je ona, s firnajzom i strogom dijetom bio pun pogodak, Šljakeriću, konačno je zaspala.

ŠLJAKERIĆ: Nsam izmislio, sve živa istina, ja svojoj Kraljici ne bih lagao.

KRALJ: Ipak, za dobrobit termitnjaka moramo još jednom rekapitulirati situaciju.

ŠLJAKERIĆ: Krenimo od kraljičine muzička kutija. Za doručak je upravo nju pojela, a bila je premazana spomenutim eko zagađivačem.

SOLDATIĆ: Otkud znaš da je bio u pitanju baš firnajz?

ŠLJAKERIĆ: Može se reći i firnis, i odlična je zaštita za drvo, ali škaklja u truhu i struže po crijevima, što i sam osjećam, kako sam već i rekao.

SOLDATIĆ: U redu, bolovi možda i jesu od firnajsa, no zbog čega Kraljici raste truh? Već izgleda kao da je progutala nogometnu uloptu.

ŠLJAKERIĆ: Rast me zapravo uopće ne čudi, obzirom na sve ono što je pojela samo u par proteklih dana.

KRALJ (*pomirljivo*): Budimo realni, čak ni to nije pretjerano, riječ je ipak o isključivo sažvakanim zalogajima.

ŠLJAKERIĆ: Da, tako stoji u mom opisu posla, ja sam dužan prožvakati svaki zalogaj koji ona kani progutati, no koliko je, stoga, u ovom slučaju, od tog firnajza ostalo u meni, a koliko je fasovala kraljica teško je reći.

SOLDATIĆ: Najosnovnije je da je i dalje gladna, a što je gladnija to ju čitavo tijelo više boli.

ŠLJAKERIĆ (*s uzdahom*): Boli ne boli u termitnjaku više nema drveta niti za lijek i to joj treba otvoreno reći. Osim toga ako joj se trbuh od prevelike količine raspukne, eto i nas, gospodo, pod ledom.

KRALJ: Da, bez Kraljice termitice, termitima nema opstanka.

ŠLJAKERIĆ (*zamišljeno*): S termitnjakom ili bez njega, budući da smo joj obećali iznenađenje skoknut ću još jednom do dućana. Možda pronađem još koji paket drva za potpalu (*ustaje*).

SOLDATIĆ: Samo ćeš ju uzrujati. Drvo za potpalu je "šnj" kvalitete, a ona očekuje poslasticu.

KRALJ (*pomirljivo*): Tako je, osim toga dućan je, klasika, prevaziđena stvar...

SOLDATIĆ (*upadicom*): A lokalnog i nema više. (*Šljakeriću*), Zar nisi vidio natpis u izlogu? "*Prodaje se ili iznajmljuje, zovi na 091...*", ostalo nisam zapamtio.

Šljakerić niječno maše glavom, a Kralj uzima tablet sa komode, počinje pisati, usput govori te ih gestikulaciom upućuje na tablet.

KRALJ: Sjedni, zato, Šljakeriću, slijedi kratka edukacija u skladu s novim vremenima koja stižu.

ŠLJAKERIĆ (*sjeda, usput*): Ali u mom opisu posla...

KRALJ (*upadicom, nehajno*): Znamo što u tvom opisu posla stoji, a razumijem i tvoju žal za klasičnim dućanom u kojem robu možeš i opipati, i omirisati, i pogledati je izbliza, ocijeniti je li prvorazredne kvalitete, ili je u pitanju tek prvorazredni bofl, a što je i najvažnije, fućka ti se što vlasnik dućana plaća najam za xy kvadrata po kojima i ti špartaš kad te je i koliko volja.

ŠLJAKERIĆ: Skrati, Kralju, mene zanima drvo, a ne filozofija na temu posloводства.

KRALJ (*tipka*): Ne idi pred rudo, Šljakeriću, doći ćemo i do drveta! I nije ovo filozofija nego budućnost, otvaram ti svijet virtualnog dućana.

ŠLJAKERIĆ (*bezlično*): Prevedi.

KRALJ (*ponosno pokazujući ekran, u koji se upilje i Šljakerić i Soldatić da i ne trepću*): WEB shop - dućan koji ne postoji, a u kojem nema čega nema. Ne treba mu ni poslovni prostor, ni trgovac, ni lova za najam, plaće trgovaca i ostalo, ne treba mu čak ni roba: faca u pidžami, ispred televizora, umače napolitanke u hladno mlijeko i usput pravi listu ponuda na kojoj nema čega nema: karikirano, od čarapa i gaća, do telećih koljenica, preko laptopa, vezica za cipele, bosiljka u tegli, u vidu lončanice itd., , vse do auta i aviona!

SOLDATIĆ: Čuo sam ja za to. Na listi je navodno i seks.

ŠLJAKERIĆ: A drvo? Mene žulja drvo, a ne seks.

KRALJ: Ono je SEKS shop, Soldatiću, druga grana, zato ne miješaj kruške i jabuke i ne zbunjuj Šljakerića. Počinjemo, naime, s "*edukacijom*" *praktičnog kupovanja u WEB shopu* zato dobro pratite kako stvar funkcionira. Dakle, ako nas zanima drvo, a zanima nas, uguglam drvo, jel' piše (?), piše, kliknem *images* (*čita fonetski, kako piše*) i sada dobro gledaj što se događa: na ekranu izranja uredno poredano sve drveće ovoga svijeta, osim, naravno, onog, tvog, Šljakeriću, dućanskog, paketa za potpalu!

Šljakerić i Soldatić, svaki sa svoje strane pilje u Kraljev tablet, Soldatić ne vjeruju očima, Šljakerić je još nepovjerljiv. Komentiraju.

SOLDATIĆ: E, čovječe, ne mogu vjerovati!

ŠLJAKERIĆ: A lijepo je, ne može se poreći. Sigurno 100-postotna celuloza.

KRALJ: A vidi što piše (*naglas*): Južna Kina!

SOLDATIĆ: A pogledaj Maleziju!

KRALJ (*upadicom*): Sačekaj da vidiš Filipine i Madagaskar.

ŠLJAKERIĆ: Čekaj, kralju, a hrvatske šume?

KRALJ: Ma koje hrvatske šume, čovječe? I kako ti, pokraj Madagaskara, pale na pamet baš hrvatske šume? Ne kažem, ostalo je i od njih ponešto, no navodno je sve na nedostupnom području, a dok se oni gore dogovore kome dati koncesiju na pristupne ceste, kome dati na krčenje, kome transport i ostalo, dotle ćemo mi, gospodo, već tri puta izumrijeti! Dakle, gledaj u tablet jer sada dolazimo do druge faze gdje i sam kupac postaje faca. U pidžami, umačeš napolitanke u hladno mlijeko i biraš drvo koje hoćeš (*pogleda u Šljakerića*).

ŠLJAKERIĆ: Južna Kina, zvuči mi nekako najpoznatije.

KRALJ: Što ti kažeš, Soldatiću?

SOLDATIĆ: Ništa. Ne želim se miješati. To je Šljakerićev resor.

KRALJ: Pošteno. Onda ćemo Južnu Kinu. Pričekajmo samo košaricu u koju ubaciš Južnu Kinu potvrdiš IBAN, autoriziraš i (*slavodobitno*) čitaj što piše!

ŠLJAKERIĆ i SOLDATIĆ (*s čuđenjem, uglas, čitajući s ekrana*): Vaša je narudžba zaprimljena, hvala na narudžbi, isporuka u roku 24 sata!

SOLDATIĆ (*s nevjericom*): 24 sata?!

ŠLJAKERIĆ: Hm, a što ćemo dotad raditi?

KRALJ: Ništa. Uostalom možda stigne i prije roka, određene su oscilacije uvijek moguće.

Iza scene zvono na vratima. Soldatić ustaje prilazi "vratima".

SOLDATIĆ: Tko je?

DOSTAVLJAČ (*iza scene povikom*): WEB shop dostava, paket za Kraljicu!

KRALJ: Otvori! Dao sam njenu e-mail adresu!

Soldatić otvara vrata i na scenu ulazi Dostavljač sa paketom u rukama. Paket je omotan svilenom vrpcom, nalik rođendanskom poklonu, pa ga Soldatić uzme.

DOSTAVLJAČ: Tako, još samo potpis molim. (*Kralj se potpiše i Dostavljač uz pozdrav napusti scenu*).

Sva trojica skoče k paketu, skidaju mašnu, ispod ukrasnog papira je pletena košara, Soldatić ju uzme u ruku.

ŠLJAKERIĆ (*s divljenjem*): E, čovječe, drvo u košari!

KRALJ (*infantilno, pljeskajući rukama*): Fantastično! Stavi košaru ovdje (*pokaže mjesto*): Tu ju Kraljica neće vidjeti pa će celulozno iznenađenje biti još veće!

ŠLJAKERIĆ (*nestrpljivo*): Hajd, uzmimo drvo, ja ga još moram sažvakati, što također traje. (*očarano*): Slasne sažvakane zalogajčiće celuloze ću joj ovog puta servirati u staklenoj činiji.

KRALJ (*jednako očarano*): Bit će očarana, idemo otvoriti košaru.

Petljajući oko poklopca košare ovaj se najednom otvori i iz košare "izleti" glava kraljevske kobre uz treštavu muziku (po želji). Trojac se zaledi od straha, no dok Kralj i Šljakerić istom skoče k praznoj fotelji, Kralj na fotelju, a Šljakerić ispod nje, Soldatić ostaje mumificirano stajati iznad košare. Ne usuđuje se ni trepnuti. Govori povikom, kroz zube, preko ramena, a Kralj i Šljakerić odgovaraju nadglasavajući se a zvukom.

KRALJ: Utišaj to, Soldatiću, probudit će kraljicu!

KRALJ: Može, ali reci kako i požuri jer ću se upišati.

KRALJ: Zar baš sada?

SOLDATIĆ: Od straha, budalo!

KRALJ (*nestrpljivo, ljutito*): Pa okreni se na drugu stranu i popišaj se kao sav normalni svijet! Šljakerić će počistiti kad završimo s kobrom.

Soldatić se neuznemirujućom kretnjom okrene na peti, leđima publici, "popiša" se, te se na isti način, vrati u prijašnju pozu

ŠLJAKERIĆ: I što ćemo sada, Kralju, što kaže WEB shop za ovakvu situaciju?

KRALJ: Greške su moguće i rješavaju se kulturno, reklamacijom.

SOLDATIĆ: A što kaže reklamacija kad si oči u oči s kobrom?

KRALJ: Ne znam.

SOLDATIĆ (*snuždeno*): Moraš znati, u mom opisu je da moram stajati uz Kraljice, a ne uz zmiju.

ŠLJAKERIĆ: U pravu je, Kralju, animacija je u tvom opisu.

KRALJ: Da, ali animacija se tiče Kraljice, a ne kobre! Konačno i ne znam kako bih to učinio!

ŠLJAKERIĆ: Rekao si da se samo ugugla, pa onda uguglaj, recimo, animacija animacija kobre.

KRALJ: E to može. (ustaje, uzima tablet, sjeda na fotelji u turski sjed, tipka i istom čita):
Fakiri... svirači kobri... indijska muzika...

SOLDATIĆ: Eto, sve znaš.

KRALJ: Piše i poljubac smrti.

ŠLJAKERIĆ: Naravno da piše. Pa i nama piše da se za Kraljicu gine, i?

KRALJ (*ustraseno, panično*): Ali otkud početi? Ja sam ipak samo Kralj.

Šljakerić se izvuče ispod fotelje, uzme iz komode svjetlucavu maramu kojom omota Kralja koji istom kreće plesom indijskih plesačica trbušnog plesa animirati kobru. Šljakerić kreće za njim, praktično se vuče po podu da ga kobra ne uoči. Kad se približe Soldatiću ovaj otkoči prema kraljičinoj fotelji i istom se podvuče pod njenu deku. Kobra ne miče, a Kralj plešući i dalje, obraća se Šljakeriću, preko ramena.

KRALJ: Ne vidim Soldatića!

ŠLJAKERIĆ: Ne brini, tu je!

KRALJ: Ne brinem za njega, nego za Kraljicu. Provjeri je li pokraj nje!

ŠLJAKERIĆ: Ja sam na podu, a odavde se ne vidi!

KRALJ: Pa ustani, ili se popni na nešto!

ŠLJAKERIĆ: Ustao bih, ali se bojim da će i kobra za mnom! Još više će dići glavu u zrak pa bi mogla i iz košare!

KRALJ: A onda se popni na nešto!

ŠLJAKERIĆ: Nemam na što!

KRALJ: Pa makar na moja leđa, budalo!

ŠLJAKERIĆ: Zar da uzjašem Kralja?

KRALJ: Uzjaši, kad ti kažem!

Kralj se postavi četvoronoške pa mu se Šlakerić nekao uspenra na leđa i javlja se otamo.

ŠLJAKERIĆ: Vidim ga, na Kraljici je.

KRALJ (*ljutito, upadicom*): A što radi na Kralici?

ŠLJAKERIĆ: Nemam pojma, prekriveni su dekom preko glave.

KRALJ: Sidi dolje i makni ga od Kraljice!

Šljakerić oprezno siđe i puzeći ode do Soldatića. Vuče ga za nogu no ovaj ne reagira.

ŠLJAKERIĆ: Miči Soldatiću s Kraljice, naredba je Kraljeva!

Soldatić se izvuče ispod deke i poput Šljakerića baci se na pod. Dok kralj pleše njih dvojica s poda vrebaju kobru. Nijedan ne opaža da se Kraljica probudila, posjela se u fotelji i sumnjičavo ih promatra. Kobru ne opaža.

KRALJICA: Pa vas trojica se baš lijepo zabavljate.

KRALJ: Sve je to samo zbog tebe, Kraljice, zato imaj vjere: što vidiš - ne vidiš.

KRALJICA: A što je s muzikom?

KRALJ: To je indijska, za trbušni ples.

KRALJICA: Tako sam i mislila. Sigurno iz tvog mobitela a i očito je da ni jedan ne primjećuje da ja, njihova, bolesna, Kraljica, spavam. (*ljutito, tražeći uokolo mobitel*): Gdje ti je ta, idiotska sprava ?

Kralj u strahu za mobitel zažmiri prema publici i odgora gurne kobrinu gravu košaru, zatvori poklopac i sjedne na košaru. Muzika indijskog plesa prestaje.

KRALJ: Evo, prestalo je, poštedi Kraljice mobitel.

Kraljica je neumoljiva i upravo je pronašla mobitel te ga baci u zid. Istom iza scene zatrešti muzika "Volio BiH", Dubioza kolektiv u skladu s kojom, koreografskim nastupom, na scenu umarširaju Mažuretkinje. Soldatić žurno ustaje i staje u stav mirno, u kojem ostaje sve dok one ne napuste scenu. Šljakerić ga oponaša, pa i sam stane pokraj njega, u lakajskoj pozi. Kralj sjedi na košari, ne usuđuje se ustati, no konačno pridži poklopac nogom dok ga rukom ne pričvrsti. Otare znoj sa čela i skoči k Soldatiću i Šljakeriću da s njima odsluša i odgleda nastup Mažuretkinja koje istom napuste scenu. S njihovim odlaskom "odlazi" i muzika. U tišini koja nastupi Kraljica, ne okrećući se, obraća se trojcu što još uvijek stoji u stavu mirno, okrenut publici.

KRALJICA (*ljutito*): Hoće li mi nekoji objasniti kakve su ovo idiotarije i zbog čega je Kralj poludio?

ŠLJAKERIĆ: Zbog zmije, Kraljice!

KRALJICA: Kakve zmije?

SOLDATIĆ: Kobre! Kraljevske, *Ophiophagus hannah!*

KRALJICA: A što je s njom?

SOLDATIĆ: Kralj ju mora animirati.

KRALJICA: Zašto?

SOLDATIĆ: Da bi tebe zaštitio!

KRALJICA: Pred kim?

SOLDATIĆ: Pred kobrom!

Kralj istom pada na pod, Soldatić i Šljakerić, spuste se k njemu, mjere mu puls, slušaju da li diše, za koje vrijeme se Kraljica s teška izvuce iz fotelje i još težim, trudničkim korakom odgega k komodi.

KRALJICA (*usput, bez emocija*): Zbog čega je idiotski kralj na podu?

ŠLJAKERIĆ (*plačno, ponad Kralja*): Ostali smo bez Kralja, Kraljice, čini se da je zaradio poljubac smrti!

KRALJICA: Ništa čudno, kad budali svaka suknja zavrti mozak.

Kraljica je već kod komode iz koje uzme pištolj, repetira ga u zrak, panika na sceni: Soldatić i Šljakerić ne znaju želi li ubiti Kralja, pred kojeg stoga stane Šljakerić, odnosno sebe, budući da ju je prevario, radi čega pred nju stane Soldatić.

SOLDATIĆ: Kraljice, smiri se, ja sam sigurnjak i uvjeravam te da nije sve tako crno kako ti se čin!

ŠLJAKERIĆ (*s poda, vedrije*): Imaš pravo, čini se da je bio samo suhi ugriz i Kralj je možda spašen!

KRALJICA (*ledeno*): Provjeri je li sigurno. Ako nije gotov da ga ja dokrajčim.

SOLDATIĆ (*tijelom ispred Kraljičinog pištolja*): A ne Kraljice, prvo ćeš morati upucati mene!

KRALJICA: Nema problema! Ti si ionako već tko zna gdje: dezertirao si s onom plesačkom vojskom ne mareći što si u termitskoj utvrdi zaštićeniji i od ličkoga medvjeda.

ŠLJAKERIĆ (*poput Soldatića stane ispred njega*): Dobro, onda ćeš morati i mene upucati samo te upozoravam, Kraljice da ćeš si u tom slučaju ubuduće morati sama žvakati hranu.

KRALJICA (*kao prije, još uvijek s uperenim pištoljem u obojicu*): Zašto štite Kralja?

ŠLJAKERIĆ: Zato što on štiti tebe!

KRALJICA: Od koga?

ŠLJAKERIĆ: Od kobre!

KRALJICA: Ma opet ta, prokleta kobra! Gdje je? Želim vidjeti to zmijoliko čudovište što mi minira zajednicu! Auuuuu (*zajauče od bola*)

Soldatić i Šljakerić ne znajući da je kobra zatvorena u košari ne miču, ostaju uz Kralja, ukipljeno na podu, radi čeka Kraljica nestrpljivo opali još jednom u zrak kad sva trojica, u zaštitu Kraljice od kobre skoče pred košaru. Iza scene zvono na vratima. Kraljica im je najbliža pa ih otvara, no još uvijek je s pištoljem u rukama pa čim ih otvori pod njen nišan dolazi Dostavljač u dovratku. Pod nišanom ga pušta da uđe.

KRALJICA (*Dostavljaču*): Ulazi.

Dostavljač ulazi natraške s rukama uzdignutima u vis, Kraljica ga usmjeri uz Kralja i ostale kako bi ih imala svu četvoricu na nišanu. Obraća im se mašući usput pištoljem.

KRALJICA (*Dostavljaču*): Prvo ti! Tko si, što si, što radiš ovdje i što znaš o ovom kolektivnom ludilu što je zahvatilo moj termitnjak.

DOSTAVLJAČ (*pomirljivo*): Možete i pucati, gospođo, ali ja o ničemu nemam pojma, ja sam samo Dostavljač. WEBshop - ekspres dostava.

KRALJICA: A što dostavljaš?

DOSTAVLJAČ: Naručene artikle.

KRALJICA: A što si nama dostavio?

DOSTAVLJAČ: Ništa. Samo sam došao reći da je vaša narudžba zaglavila.

KRALJ (*upadicom*): Kako to misliš zaglavila?

KRALJICA (*Kralju*): Ti šuti, još nisi na redu. (*Dostavljaču*): Kakva dostava?

DOSTAVLJAČ: Ne bih znao. Sve su pod šifrom.

KRALJICA: Onda reci šifru.

DOSTAVLJAČ: Ne znam napamet. Moram pročitati iz dostavne knjige.

KRALJICA: Onda Pročitaj.

DOSTAVLJAČ: Moram ju uzeti iz prsluka.

KRALJICA: Pa uzmi ju.

DOSTAVLJAČ: Ne mogu, imam ruke u zraku.

KRALJICA: Pa onda ih spusti, budalo!

Kraljica rukom pokaže na fotelju, Soldatić i Šljakerić odmah ju zajednički privuku i pomognu joj sjesti, nakon čega se vrata na mjesto. Dostavljač u međuvremenu izvuče iz prsluka "Knjigu dostave" iz koje u nastavku "čita" prema Kraljičinom zahtjevu .

DOSTAVLJAČ: Riječ je o dostavi pod broj (*prstom zastane na popisu*) FI44000846392408.

KRALJICA: Moram vidjeti. (*Dostavljač joj pokaže dostavu u knjizi*): Njoj se zametnuo trag?

DOSTAVLJAČ: Da. Malo.

KRALJICA: Što znači malo?

DOSTAVLJAČ: Znači da ne znamo od kog vremena računati obećanih 24 sata.

KRALJ: A kad ćete znati?

DOSTAVLJAČ: Kad ju pronađemo.

KRALJ: Aleluja.

KRALJICA: A što inače znači FI i tako dalje?

DOSTAVLJAČ: To znači da pošiljka dolazi sa Filipina.

ŠLJAKERIĆ: E pa onda to nije naša. Naša dolazi iz južne Kine.

DOSTAVLJAČ: Trenutak...

Dostavljač gleda u knjigu, uspoređuje brojke, svi napregnuto iščekuju njegov odgovor.

DOSTAVLJAČ: Da, to je ta. Upućena je iz južne Kine, ali stiže preko Filipina.

KRALJICA: A što to, naše, stiže iz južne Kine, preko Filipina?

KRALJ: To se nas ne tiče, Kraljice, naš dobavljač je Njemačka.

KRALJICA: Ti šuti, nisam te ništa pitala.

DOSTAVLJAČ (*opet gleda u popis*): Točno, dobavljač je Njemačka.

KRALJICA: Pa što to, dođavola, stiže iz južne Kine, preko Filipina ili obrnuto, a dobavljač je Njemačka?

DOSTAVLJAČ: Stiže artikl pod šifrom (*opet čita*): DJKF 888962415419.

KRALJICA (*kipjeći od bijesa*): Mene zanima što je to odavde naručeno, a krije se iza šifre artikla (*čita iz knjige, gdje Dobavljač drži prst te joj pomaže pročitati*): DJKF 888962415419.

DOSTAVLJAČ: Ja tek to ne smijem znati, gospođo. Poslovnost je poslovnost, zato molim da se to preda mnom ne otkriva.

KRALJICA: A što ti onda uopće znaš?

DOSTAVLJAČ: Ništa, ja samo dostavljam: vozim i razvozim.

KRALJICA: A nama, dakle, nisi ništa dovezao?

DOSTAVLJAČ: Ništa.

KRALJ (*počisti grlo, Dostavljaču, oprezno*): A nedavno isporučeni artikl?

DOSTAVLJAČ: A, da, to jesam.

KRALJICA: Kakav artikl?

KRALJ: Zar za njega nitko ne pita?

DOSTAVLJAČ: Ne znam. Za provjeru trebam reklamacijski broj.

SOLDATIĆ: Možda stoji na košari, mi nismo gledali.

KRALJICA: Kakvoj košari?

DOSTAVLJAČ: Oh, pa vrijedi pogledati. (*okrene se, opaža košaru*): Je li o ovoj košari riječ?

Kralj, Šljakerić i Soldatić samo afirmativno zaklimaju glavom pa Dostavljač podigne košaru iznad glave, pogleda ispod, na što ostala trojka ustrašeno ustukne.

DOSTAVLJAČ: Tu je, tu je! Bi li mi netko zakratko pridržao košaru dok zapišem broj. Svaki je predugi i teško ga je upamtiti.

KRALJ, SOLDATIĆ i ŠLJAKERIĆ (*uglas, žamorom, ustuknuvši*): A ne! Radije ne bih! Ne, ne nikako!

Dostavljač zbunjeno stoji.

KRALJICA (*Dostavljaču nestrplivo*): Daj ovamo tu košaru, ja ću je pridržati! (*Kralju, Soldatiću i Šljakeriću*): A s vama ću se, idioti, naknadno obračunati.

KRALJ, SOLDATIĆ i ŠLJAKERIĆ (*uglas, skočivši ispred Kraljice*): Neee! Kraljica ne smije ni pipnuti košaru!

KRALJICA: Zašto ne?

KRALJ (*zdvojno*): Opasno je, Kraljice, u pitanju je poljubac smrti, a ti si moja jedina ljubav!

KRALJICA: Ne seri!

SOLDATIĆ: Kralj je u pravu! I ja ti zabranjujem, Kraljice, dodirnuti košaru!

KRALJICA (*s visoka, ustajući*): Ma nije nego? Ovoj Kraljici nikad nitko nije naređivao što može a što ne može raditi, pa nećete ni vi, gospodo!

SOLDATIĆ (*zdvojno*): Sve je to iz sigurnosnih razloga, Kraljice!

KRALJICA: Mačku o rep, nismo u ratu!

DOSTAVLJAČ: U redu je, Kraljice, sam ću pogledati i zapisati. Okrenut ću košaru na stranu....

KRALJ, SOLDATIĆ i ŠLJAKERIĆ (*usplahireno, uglas*): Neeeeee! Ne okreći je!

Trojac skoči ispred Dostavljača, pa pridržavajući poklopac košare, okrenu je, Dostavljač zapiše broj, kontrolira ga prema reklamacijama i s osmijehom na licu im se obrati. Usput uzme košaru, otvori poklopac, izvuče kobru iz kutije, išamara je kratko te vrati u košaru. Kralj, Šljakerić i Soldatić promatraju prizor kao da je Dostavljač sišao s uma. Kraljica s pištoljem drži Dostavljača na oku pa on nastavlja.

DOSTAVLJAČ: Ma ovo je savršeno! Otkud ste znali da baš to tražim? (*pogleda Kraljicu*): Ah vidim da ću morati pojasniti. Znaite, neki razmaženi klinac iz *Melburna* već treći dan cvili za svojom igračkom, Kraljevskom kobrom. Naručili su je iz *Abu-Dabija*, tamo se rade najvjerniji originali, a ja sam samo htio provjeriti, kad je paket već ionako otvoren, je li doista o tome riječ, da ne tražim dalje, nepotrebno. Mogu li im odmah javiti da kobriza stiže?

KRALJICA (*suho*): Ne možete, kobriza ostaje ovdje. Ovu trojicu je doslovce izludjela, što znači da je toliko vjerna originalu da zaslužuje ostati ovdje. S klinkem iz *Melburna* ćete već nekako riješiti star, neće vam biti prvi put.

Podigne pištolj prema Dostavljačevoj glavi koji bez riječi odjuri sa scene. Kralj, Soldatić i Šljakerić pokunjeno šute.

KRALJ: Nismo znali, Kraljice, da nije original.

SOLDATIĆ: I u zaštitu tvoje kraljevske ličnosti pokušavali smo je animirati.

KRALJICA: Zato ste glumili budale?

KRALJ: Da.

KRALJICA (*stavi košaru na krilo*): Vidiš kobrice. Ti si upoznala samo jednog idiota, onog, Dostavljača, a ja ih imam čak trojicu. I što neka sada uradim s njima?

Kraljica istom, poput Dostavljača, pljusne kobru, no samo jednom na što kobra prema njoj oštro psikne. Kraljica vrisne, i pada u fotelju u nesvijest, ispustivši košaru.

KRALJ: Aleluja! To su, dakle, te, današnje, moderne original igračke.

SOLDATIĆ: A što ako nije igračka, nego prava kobra dresiranoj da glumi igračku?

ŠLJAKERIĆ: Moguće je, psiknula je

KRALJ: I ja bih bio oprezan. Bez daljnijega, treba provjeriti što je u pitanju.

ŠLJAKERIĆ: Gledaj samo kako nas gleda.

SOLDATIĆ: Imaš utisak da će svakog časa na nekoga skočiti.

KRALJ: A kolike je duljine zmijski skok?

SOLDATIĆ: Ja ne znam.

ŠLJAKERIĆ: Ne znam ni ja.

KRALJ: Ja znam još manje, zato ćemo se skloniti iza kraljičine fotelje.

Sva trojica žurno skoče iza Kraljičine fotelje, stanu ponad njene glave.

KRALJ: A odavde imamo i krasan pogled a nju, Da nas opet ne zaskoči.

SOLDATIĆ: Imam ideju. Kako bi bilo da pozovemo onaj sexishop, naručimo svirača i plesačicu i na licu mjesta utvrdimo o kakvoj je stvari riječ.

ŠLJAKERIĆ: Nije ti loša, Soldatiću. Oni imaju iskustva, pa će najbolje procijeniti kobru.

KRALJ: Mudro, priznajem, no neće ići, nemam mobitel. Završio je u zidu.

ŠLJAKERIĆ: Imaš tablet kojim si naručivao drva.

KRALJ: Da, tablet bi mogao biti u zamjenu.

Tablet je na fotelji pa mu trojac oprezno priđe te Kralj naruči svirača kobre i plesačicu.

KRALJ: Evo, i opet piše narudžba je zaprimljena, isporuka odmah.

Zvono na vratima. Kralj, Soldatić i Šljakerić se značajno pogledaju, Kralj skoči k vratima i otvara ih, za koje vrijeme Soldatić oprezno uzima pištolj iz Kraljičine ruke i stavlja ga u

unutarnji džep. Trojac je osupnut ljepotom plesačice, što ulazi na scenu uvijajući kukovima i odmah počinje skidati veo, dok na svirača, koji ulazi za njom, ne braća pažnju.

KRALJ (*panično*): Ne, ne, nemojte ostalo svlačiti, moglo bi postati opasno!

SOLDATIĆ: Opasno po koga, Kralju? Ako je usluga, i ako je plaćena, neka bude fuul, u cijelosti.

ŠLJAKERIĆ: Tako je.

SVIRAČ: Al usluga je naručena u fuul kombinaciji. Pa tako je i naručeno.

KRALJ (*ljutito, šapatom prema Soldatiću i Šljakeriću*): Idioti! Kraljica bi se mogla probuditi, a što ćemo onda? Zato ne zaboravite zbog čega smo ih pozvali.

KRALJ (*Sviraču*): Oprostite, mali nesporazum, izvolite nastaviti, fuul ćemo platiti i bez svlačenja. Htjeli smo samo vidjeti kakva je reakcija kobre na vašu svirku i ples.

SVIRAČ: Oh, pa tako recite, idem ja odmah po nju!

KRALJ: Po koga?

SVIRAČ: Po kobru!

KRALJ: Čiju kobru?

SVIRAČ: Našu!

KRALJ (*naoko naivno*): O, ne, ne morate nikuda! Imamo i mi jednu. Evo je u košari (*pokažu na košaru*), iza vas.

Svirač i plesačica priđu košari, pogledaju kobru i zastanu.

PLESAČICA: (*Kralju*): Je li ovo neka glupa šala?

Trojac niječno mahne glavom. Ona plešući uzme košaru u ruke, okreće je i pokazuje nešto sviraču koji istom prestaje svirati, a ona plesati.

SVIRAČ (*Kralju, ljutito*): Slušajte gospodine, mi smo priznati umjetnici egzotičnog tipa, a vi ako se i dalje želite igrati sa svojom kobricom prije se opskrbite baterijama. Rekao bih da su vam se postojeće odavno ispraznile. (*Plesačici*): Idemo, mi smo odradili svoje!

Svirač i Plesačica ljutito napuste scenu, Kralj se ispruži po podu, sučelice stupu između fotelja, Šljakerić i Soldatić, promatraju ga odozgo.

ŠLJAKERIĆ: Kralju, ako je kobra sada Kraljičina igračka treba naručiti baterije.

KRALJ: Ništa ja više ne naručujem, dosta mi je narudžbi.

SOLDATIĆ: I bolje je, tko zna što bi ovog puta stiglo. Zato, Šljakeriću, idi po baterije, u kiosk.

KRALJ: Samo trenutak! Gledam ovaj stup i razmišljam o nečem drugom. Reci, Šljakeriću je li drveni?

ŠLJAKERIĆ: Naravno da je drveni.

KRALJ: Onda ga treba ekspresno iščupani i od njega pripremi Kraljici obrok iznenađenja. Kobra ju je opasno ustrašila i što ako ju više neće htjeti?

ŠLJAKERIĆ: Može se i to dogoditi, no ovo je nosivi stup i bojim da će se, ako ga iščupamo čitav termitnjak sruši.

KRALJ: Pa što ako se sruši?! Jesi li čuo Kraljicu? Rekla je da ćeš napraviti novi. Termita je sasvim dovoljno tako da za kvalitetnu gradnju neće manjkati ni pljuvačke ni termitskog izmeta.

ŠLJAKERIĆ: Meni je svejedno što ću raditi, Kralju. Kraljica i ti određujete prioritete.

KRALJ: Kraljica spava a ja ti naređujem iščupati drveni stup.

ŠLJAKERIĆ: Sam? Neće ići. Ne garantiram ni uz vašu pomoć.

SOLDATIĆ: Naravno da ćemo pomoći.

KRALJ: Maknimo najprije Kraljicu s foteljom. S njom na lijevo, a fotelju gurnimo desno, a onda se uhvatimo za stup i na moj znak neka svaki sa svoje strane vuče iz sve snage.

Fotelje maknu te se uhvate za stup tako da svaki vuče na svoju stranu

KRALJ: Priprema, pozor, sad! (*stup ne miče*).

KRALJ: Idemo još jednom, puno snažnije.

KRALJ, SOLDATIĆ i ŠLJAKERIĆ (*uglas, povikom*): Jen, dva, tri - vuci!

Stup se ni toga puta ne pomakne, međutim se Kralju pri tome otme jedan dugi cvileći prdac koji budi Kraljicu. Sva trojica se još drže za stup, kao prije.

KRALJICA (*diže glavu*): Kakvo je to cviljenje?

KRALJ (*posramljeno*): Pardonček, Kraljice, otelo mi se.

KRALJICA (*posprdno*): Pa vas trojica ste doista nenadmašni! Čime se sada zabavljate? Čiji će prdac duže cviliti?

KRALJ (*sramežljivo spusti glavu*): Ne, Kraljice! Pokušavamo iščupati ovaj stup.

KRALJICA (*življe*): Da? Je li možda drveni?

SOLDATIĆ: Naravno, drveni, ali i nosivi. Ako ga iščupamo termitnjak će se srušiti.

KRALJICA: Pa neka se sruši, imamo Šljakerića, on će nam napraviti novi. (*ustaje, gegavo kreće prema stupu čak i govori teško, publici*): Još jedan ilustrativni primjer, gospodo

da ovaj svijet bez žena nema šansu. (trojcu): Mičite se glupani! (trojac pusti stup, Kraljica se prvo obrati Kralju): Ti se imbecilu uhvati za stup, (Soldatiću): ti uhvati Kralja oko pasa (Šljakeriću): a ti se uhvati za Soldatića. A sačekajte i mene, ja ću biti posljednja. Na moj znak "povuci - potegni - sad!", povući ćete snažno da vam i crijeva izlete, a ne samo prdac! Jasno?!

KRALJ, ŠLJAKERIĆ i SOLDATIĆ (*uglas*): Jasno!

KRALJICA: Glasnije!

KRALJ, ŠLJAKERIĆ i SOLDATIĆ (*uglas, gromoglasno*): Jasno!!!

KRALJICA (*onda idemo, povikom*): Povuci, potegni, sad! (*zkratko joj se otme poznati urlik*):
Auuuuuu!

Iza scene zvuk pucanja drveta, trojac skoči, prihvatiti Kraljicu, stavi je na fotelju, ispod koje "ispadne" lutka termit. Kralj je opazi i skoči te s kraljičinom dekom omota "malca" i odnosi ga Kraljici koja ga privija u naručje poput dojenčeta. Zastavši uz nju i termita, ostaju poput obitelji koju Soldatić fotografira pa oni krenu prema izlazu sa scene gdje Šljakerić već "žvače" stup, u ruci mu staklenu činiju za odlaganje sažvakanih komada.

SOLDATIĆ (*krene za obitelji prema izlazu sa scene no zastaje pred publikom, publici*): Novi reproduktivni ciklus - nemojte reći da vas nisam upozorio: termiti na vidiku - spašavaj se tko može!

Soldatić žurno nastavi k izlazu sa scene, gdje povuče za sobom i Šljakerića.

KRAJ

